

Proleter

Devrim ve Sosyalizm için

DEVİRİMÇİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Ekim 2006

Sayı: 46

Fiyatı: 1 YTL (KDV dahil)

Türkiye'nin yeni rotası:

Yeni emperyalist savaş, Ortadoğu'da tüm hızıyla sürerken, Orta Asya ve Kafkaslar, yeniden ısınmaya başladı.

Afgan direnişi, Irak ve Lübnan'dan aldığı moral ve cesaretle hız kazandı. Son bir ayda, direnişçilerin eylem sayısı ve gücü, işgal sonrasının en üst seviyesine ulaştı. İşgal ordusu ise en büyük kayıplarını bu dönem vermeye başladı. Bir İngiliz uçağının düşmesiyle 14 asker ölmesi, bir seferde verilen en büyük kayıp olarak kayda geçti. Bunun üzerine İngiliz komutan, "Afganistan'da Irak'tan daha geniş çarpışmalarla karşı karşıya olduklarını" itiraf etti. NATO ise, ittifak ülkelerden takviye güç göndermelerini istedi. Fakat Türkiye dahil bir çok ülke, Afganistan'a asker takviyesine şimdilik yanaşmıyor. Afganistan'da bulunan orduların ise çatışma bölgelerine girmekten çekindiklerini bildiriliyor. Son olaylarda en fazla asker yitiren İngiltere, yeni Genelkurmay Başkanının ağzından, "silahlı kuvvetlerin kapasitesinin sınırına geldiklerini" açıkladı. Bu gelişmeler üzerine Blair hükümetine yönelik basıncın daha da arttığı, Irak ve Afganistan işgalinin sorgulandığı bildiriliyor.

Buna karşın ABD Dışişleri Bakanı Rice, İngiltere başta olmak üzere çekince gösteren tüm ülkelere, "Afganistan'a destek vermemeleri halinde ülkenin çökeceği, bu durumda ödenen bedelin ağır olacağı" tehdidini savurdu. ABD Başkanı Bush ise, Taliban güçlerinin Afganistan-Pakistan sınırında saklandıkları haberleri üzerine "Pakistan'a girmekte tereddüt etmeyeceklerini" söyledi. ABD'nin bu işgal tehdidine karşılık Pakistan Devlet Başkanı Müşerref, "buna izin veremeyeceklerini, Taliban'ın aslolarak Afganistan'da kök saldığını" bildirdi.

“Yurtta savaş,
dünyada savaş!”

Türkiye'nin yeni rotası:

"Yurtta savaş, dünyada savaş!"

Ortadoğu'da savaş sürerken, asıl fırtınanın Orta Asya'da kopacağı bir süredir dillendiriliyor. Nitekim Afganistan'da yükselen ateş, Pakistan'da içine alacak şekilde genişledi. Ardından Kafkaslar'da yeni gerilimin adımları atıldı. Gürcistan, ülkesindeki Rus askeri birliklerini kuşattı ve "ajanlık" suçlaması ile Rus komutanlarını gözaltına aldı. Bunun Rusya ile Gürcistan arasında sorunlu olan Güney Osetya ve Abazya'ya Rus Dışişlerinin ziyaretleri sırasına yapılmış olması, ayrı bir mesaj içeriyor. Bir süredir gerginliğini koruyan Gürcistan-Rusya ilişkileri, bu olayla birlikte kopma noktasına gelebilir. Rusya, "komutanlarının derhal serbest bırakılmasını" istedi ve bu durumu "provakasyon" olarak niteledi. Ardından Rus ordusu Gürcistan sınırına yığınak yapmaya başladı.

Ortadoğu'da ise kazan kaynamaya devam ediyor. İsrail, Lübnan yenilgisinin nedenleriyle boğuşurken, bir yandan da savaşın yeni raundlarına hazırlanıyor. Sadece Hizbullah'a değil, Suriye ve İran'a da tehditler savuruyor ve savaşın bitmediğini açıkça söylüyor. Öte yandan BM şemsiyesi altında birçok emperyalist-kapitalist ülkenin ordusu, Lübnan'a yerleşmeye başladı. Her devlet "yeni Ortadoğu'dan pay kapma yarışında. BM ile Hizbullah kontrol altına alınmaya çalışılırken, İran ve Suriye'ye baskı artırılıyor. Irak'ta ise iç savaş körüklemeye devam ediyorlar. Irak'ın üç bölünmesi için yeni adımlar atılıyor. Kürtlerin, son olarak Irak bayrağını reddetmesi, bağımsız Kürdistan üzerine artan vurguları, Şiilerin de Güney'de özerk bir bölge oluşturma gayretlerini hızlandırdı. Sünnilerin ve bazı Şii grupların karşı çıkışına rağmen Irak parlamentosuna sunulan yasa teklifi ile konu gündemde tutuluyor.

Savaş, değişik bölgelerde yeniden alevlenirken, Türkiye buna bir yerden eklenmeden edemezdi. Irak işgali sırasında egemen klikler arasındaki çelişkiler ve artan savaş karşıtlığı ile bu heveslerine ulaşamamışlardı ama Lübnan'da işi sıkı tuttular. Özellikle PKK konusunda ABD ile yapılan pazarlıkların bir karşılığı olarak Lübnan'a asker göndermede belli bir konsensus sağladılar. Lübnan'a insani yardım için gittikleri, Hizbullah'la çatışmayacakları demagojileriyle de kitlelerin savaş karşıtı tepkilerini yumuşattılar. Lübnan'a asker gönderilmesi tezkeresini öne çekerek süreci hızlandırdılar ve tezkerayı meclisten geçirmeyi başardılar.

5 Eylül'de tezkereye karşı Ankara'da toplanan kitle, 1 Mart tezkeresi ile kıyaslanmayacak düzeydeydi. Daha önemlisi, inisiyatif sendikalar daydı ve onlar da her zamanki gibi sınırlı bir protesto gösterisinin ardından geri çekildiler. Devrimcilerin ertesi günkü militan eylemleri de bu tabloyu değiştirmeye yetmedi. Şimdi 20 Ekim'de 1200 civarında asker Lübnan'da olacağı söyleniyor. Böylece Türkiye, ünlü spekülör Soros'un deyimıyla "en önemli ihraç malı" ordusunu ileri sürerek, Ortadoğu'daki paylaşımında yerini almış oldu.

Aynı günlerde ABD'nin "PKK Koordinatörü"nü ataması ve PKK'ye silah bırakma çağrısını yapması, asker pazarlığının neyin üzerinden yapıldığını da gösteriyordu. Bugüne dek PKK konusun-

da Türkiye'nin taleplerine karşılık vermeyen ABD, Ortadoğu'da sıkışınca, bu yönde kimi adımlar atmaya başlamıştı. Halen Türkiye ile tam bir uyum içinde oldukları söylenemese de Türkiye'yi karşısına almak istemediği ve ara çözümler üzerinde durduğu anlaşıyor. Geçtiğimiz günlerde ABD'yi ziyaret eden Talabani'nin PKK'nin ateşkesi kabul edeceğini açıklaması ve Irak anayasasında, PKK'lilere sığınma hakkını içeren maddeler konulması, ABD'nin Güney Kürdistan aracılığıyla sorunu kendi lehine çözmeye çalıştığını gösteriyor.

Son bir aydır önce DTP'den ve aydınlar-
dan gelen "ateşkes" çağrılarına, İmralı'dan Öcalan da katıldı. Öcalan, bir kez daha "silahları gömelim" dedi. PKK'nin bu çağrılara uygun davranacağı açıktır. Fakat Türk egemenlerinin, "ateşkes" değil, "silah bırakma" ve tam bir teslimiyet istediği, Genelkurmay'dan Başbakanına kadar tekrar tekrar yinelenmektedir.

"Yurtta savaş, dünyada savaş" ilkesine sarılan egemen sınıflar, bir yandan Lübnan'a asker gönderip yeni emperyalist savaşın içine dalarlarken, bir yandan da Kürt halkına, işçi ve emekçilere, devrimci örgütlere dönük saldırılarında gemi azıya aldı. Savaş karşıtı eylemlere azgınca saldıran, linç girişimlerini överek teşvik edenler, Şemdinli'den sonra Diyarbakır'da da bombaları patlatıp provakatif eylemlerine hız verdiler. Kitlesele gözaltı ve tutuklamalar, devrimci yayın ve sanat kurumlarına baskınlar, halen sürüyor.

Bir yandan terör ve şiddet artarken, bir yandan da ekonomik-sosyal gasplar at başı gidiyor. Memurlara, onca pazarlığın ardından yüzde 4 gibi komik bir ücret artışı yapıldı. İşsizlik, son yılların en üst rakamlarına ulaştı. Hal böyleyken Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin, alım gücünün eskie göre arttığını, memurun bir aylık maaşı ile buzdolabı alabileceğini söylüyor. Ardından Başbakan, "satın alma gücünün azaldığını düşünenler, oy vermesinler" diyerek kitlelerle adeta dalga geçiyor.

İçeride-dışarıda yükselen savaş çılgınlığına, estirilen siyasal, ekonomik teröre karşı daha fazla kenetlenmeli ve daha güçlü bir şekilde karşılarına dikilmeliyiz. İşte Macar halkı, Başbakanları yalan söylediği için meydanları doldurdu. Türkiye Başbakanı ise, neredeyse her gün yalan söylüyor.

Seçim sandıklarını başlarına çalarak sokakları zaptetmedikçe, bu alaylarına son vermek ve sesimizi duyurmak mümkün değildir.

Okurlara...

Merhaba

Eylül ayını geride bıraktık. Eylül karanlık bir aydır. Soğuk ve kasvetlidir. Eylül ayı denince Şili'nin 11 Eylül'ü, bizim 12 Eylül'ümüz ilk akla gelenlerdir. Beş yıldır yeni bir 'Eylül karanlığı' daha çökmüş durumda üzerimize. ABD'nin 11 Eylül'ü, bütün dünyayı yerinden oynatacak, "paylaşılmış toprakları yeniden paylaşmak" amacıyla emperyalist dengeleri altüst edecek bir tarih olarak belleklere kazındı. Ve beş yıldır bu yeni emperyalist savaşın karanlığını yaşıyoruz dünyamız pek çok çatışma alanında yaşamakta olan işçi ve emekçi kitlelere, ezilen halklara.

Ekim ise direniştir, umuttur sınıflar mücadelesinde. Karanlığı aydınlatan, yepyeni bir çağ, insanlığın kurtuluşunu müjdeleyen çağı başlatan o görkemli tarihtir; Ekim devriminin yıldönümüdür.

Bizim için ise daha özel bir önemi vardır Ekim'in. Şehitlerimizin direniş destanları yazdığı bir aydır Ekim. Osman Yoldaşcan, silahları ve bombalarıyla bir inşaatı direniş kalesine çevirmiş, 12 Eylül'e sıkılan 'ilk kurşun' olmuştur. Sezai Ekinci, onurlu bir yaşamı yine mücadelenin içinde sonlandırmış, Ataman ve Remzi, işkencecilerine kendi mekanlarını dar etmiş, Şaban ve Nilgün, ellerinde silahla çatışarak son nefeslerini vermişlerdir. Bu nedenle Ekim ayı şehitler ayı olarak kazanmıştır tarihimizin say-

falarına. Bolşevikçe yaşayıp Bolşevikçe ölmenin sırrı onların yaşamlarında gizlidir. Bu ruhla kuşanarak öne atılma coşkusuyla...

Gelecek sayıda buluşmak dileğiyle...

46. sayıda

3	Türkiye'de savaş hazırlıkları
4	Savaş karşıtı eylemler
	MLKP operasyonu ve devrimci kurumlara baskınlar
5	Ankara'da tezkere eylemleri
6	Tezkere ve işçi sınıfı
7	Emekçi memurlar TİS hakkı için kavgaya
8	Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencilerinin eylemi
	İşçi eylemleri
9	Et Balık Kurumu yeniden
10	Kürt hareketi kısa kaç altında
11	Bir kez daha 'Barış' üzerine
12	Yalnızlık kapitalizme mahsus
14	Mücadeleyi büyötmeye hazır olalım
17	Sistem çürüyor, DTÖ çöküyor
18	Macaristan'da ayaklanma
19	Taylan'da darbe
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
	Komünist önder Enver Hoca yaşıyor
21	Büyük Rus yazar Çernişevski
	Kürt şair Cigirhun
22	Savaşın askeri boyutu-II

5 Eylül tarihinde toplanan meclis, Türkiye'nin savaşa asker gönderme kararını meclisten geçirdi. 1 Mart 2003 tarihinde yaşanan 'tezkere krizi'nin arkasından, bu defa hükümet işini 'şansa' bırakmadı ve tezkerenin kabul edilmesi için gereken bütün önlemleri aldı. ABD emperyalizminin baskısı ve vaatleri bu defa etkili olmuştu; karar istenen doğrultuda çıktı. Lübnan'a askerlerin gideceği tarih de belirlendi. 20 Ekim tarihinde askerlerin gitmeye başlaması bekleniyor.

Lübnan'da çatışma kaçınılmaz

Hükümet, ısrarlı bir biçimde iki noktanın altını çiziyor ve bu konularda kitleleri rahatlatmayı, savaş karşıtı kesimlerin tepkilerini azaltmayı hedefliyor. Birincisi; bu savaşa ABD'nin ve İsrail'in çıkarlarını yerine getirmek için değil, Lübnan halkına insani yardımda

değiştirildi ve kapsamı genişletildi. Buna göre Mavi Hat ve Litani Nehri arasındaki bölgede Lübnan ve UNIFIL askerleri dışında silahlı personel ve teçhizat kalınmasına yardım etmek"; "Lübnan'a, Lübnan hükümetinin rızası olmaksızın silah ve bu gibi malzemelerin girmemesi için sınır ve diğer giriş noktalarının güvenliğinin sağlanması için Lübnan Silahlı Kuvvetlerine yardım etmek" gibi maddeler UNIFIL'in yeni görevleri arasında yer alıyor.

Bu ifadelerin ve 'silahsızlandırma' hedefinin muhatabı Hizbullah'tır. Zaten BM gücü de, Hizbullah'a karşı savaşmak üzere bölgeye gitmektedir. Dünyanın en güçlü ordularından biri olan İsrail ordusunu bile yenmiş durumdaki Hizbullah, BM'nin oluşturduğu bir güçle karşı karşıya bırakılmaktadır. Savaşma gücü ve disiplini, teçhizatı İsrail ordusunun

haberler, daha savaş bitmeden önce ortalığı karıştırmaya başlamıştı. Bu haberlere göre İran, Türkiye üzerinden Suriye'ye oradan da Lübnan'daki Hizbullah merkezlerine kamyonlarla seyyar füze bataryası ve bu bataryalara ait parçalar taşıdı. Üstelik bu nakliyat, İsraili diplomatların iddiasına göre, Türkiye'den 'yetkililerin' bilgisi dahilinde gerçekleştirildi. İsraililer, Türkiye'nin bu konuda çelişkili bir çizgi izlediğini söylüyorlar ve Halil Meşal'in Ankara ziyaretinden El Kaide'ye mali destek sağlayan Yasin El Kadı'nın doğrudan başbakan tarafından korumaya alınmasına kadar pek çok konuda hükümet uygulamalarını örnek gösteriyorlar.

Ashında bu türden örnekler az değil. Mesela bir taraftan İran'ın Hizbullah'a silah göndermesine aracılık yapılırken, aynı günlerde Diyarbakır üzerinden uçan İran uçaklarının, 'Hizbullah'a yardım götürdüğü' gerekçesiyle inişe zorlanması ve arama yapılması da benzer olaylardan bir diğeri. Türkiye, savaşın her iki tarafını da karşısına almak istemiyor, o dönemki çıkarlarını gözeten hareket ediyor.

Lübnan'a asker gönderme kararı da, Türkiye'nin artık ABD'nin safında ve mutlak hegemonyasında savaşa girdiğinin göstergesi değildir. ABD emperyalizmi, Türkiye'deki burjuvaziyi ikna etmek için elindeki en büyük kozu ileri sürmüştü, PKK konusunda kesin bir çözüm oluşturacağını ortaya koymuştur. Bir süre önce basına sızan Ortadoğu'nun hedeflenen planı ve haritasını reddetmesi, PKK konusunda bir koordinatör ataması ve PKK'yi etkisizleştireceğine dair verdiği sözler, Türkiye'yi ikna etmeye yetmiştir.

Türkiye'nin bu savaşta rolünün son derece kritik önemde olduğunu, coğrafi özellikleri nedeniyle, savaşın adeta merkez üssünde bulunduğunu, bu nedenle ABD'nin Türkiye'yi kazanmak için büyük çaba harcadığını biliyoruz. Lübnan savaşı başladıktan sonra bu önem daha da arttı. Irak savaşının arkasından ABD'nin İsrail'e ve genel olarak bölgedeki üslerine dönük olarak yaptığı yığınak, Lübnan savaşıyla birlikte çok farklı bir boyuta ulaştı. ABD'den İsrail'e füzeler, bunker-buster bombaları, askeri mühimmat taşıyan uçaklar, İngiltere hava sahasını kullanarak gidiyor. Incirlik de savaş süresince bu sevkiyat için kullanıldı. Savaşın başladığı günden itibaren çok yoğun bir akış gerçekleştirildi. Bu füze ve bombalar öncelikle Lübnan'da kullanıldı, ama asıl hedefin İran ve Suriye olduğunu, yapılan sevkiyatın Lübnan için 'gereken'den çok daha fazla olduğu açıkça ortada. Bu nedenle, ABD-İngiltere-İsrail-Türkiye ilişkileri çok daha büyük bir önem kazanıyor.

Türkiye burjuvazisi, bu koşullar altında, İsrail ve ABD'nin politikaları doğrultusunda Lübnan'a asker göndermeyi kabul etmiştir.

Lübnan'a asker gönderiliyor TÜRKİYE'DE SAVAŞ HAZIRLIKLARI

Ankara eyleminde en büyük eksiklik, inisiyatifin sendikalara terk edilmesidir. Sendikalar, bugüne kadar devrimci-lerin baskısını, ya da kitlelerin dinamizmini üzerinde bisetmedikleri hiçbir eylemde doğru bir tavır koymamışlar, devletin istediği zemine geri çekilmişlerdir. Bu nedenle, sendikalara karşı daha zorlayıcı olmak ve onları kendi zeminimize, kendi militan eylem hattımıza çekmeye çalışmak gerekiyordu. Sendikaların "biz de direneceğiz" yolundaki açıklamalarının doğru olmadığı, eyleme getirdikleri kitleden de belliydi. Mitingi sadece Ankara ile sınırlı tutmuşlar, başka illerden işçi ve memurları Ankara'ya yığmamışlardı.

bulunmak, onların yaşadığı dramın etkilerini azaltmak için katıldıklarını söylüyorlar. Böylece büyük çoğunluğu Müslüman olan ülkemizdeki kitlelerin destek ve dayanışma duygularını harekete geçirmeyi, Lübnan'a gitmeye daha istekli hale getirmeyi hedefliyorlar. Keza, ülkemizdeki ABD ve İsrail karşıtı bilincin güçlülüğü düşünüldüğünde, bu ülkelerin çıkarları için gümedigimizi vurgulamaya da özel bir önem gösteriyorlar.

İkincisi, asker gönderme kararının insani yardımla sınırlı tutulacağını, Hizbullah'ın silahsızlandırılması gibi bir görevi kesinlikle kabul etmeyeceklerini, tezkerenin savaşa girmek anlamına gelmediğini tekrarlayıp duruyor. Böylece kitlelerin tepkilerini azaltmak, savaş karşıtı kesimlerin karşı çıkışlarını ortadan kaldırmak istiyor. Ülkemizde savaş karşıtlığının ne kadar yüksek olduğunu, özellikle Irak savaşı başlamadan önceki gelişmelerden biliyor ve bu tepkileri etkisizleştirmeye çalışıyor.

Ancak BM'nin aldığı kararlar ve Lübnan'da görev yapacak olan UNIFIL'in görev tanımına ilişkin belirlenmeler, gerçek durumun böyle olmadığını, Lübnan'a gidecek bütün ülkelerin askerleri için çatışmanın kaçınılmaz olduğunu gösteriyor.

BM'nin 1701 sayılı kararı doğrultusunda UNIFIL'in görev tanımı

gerisinde olan bir BM gücünün, Hizbullah'ı silahsızlandırmayı başarması çok zordur. Öte yandan Hizbullah'ın böyle bir girişime şiddetle karşı duracağı ortadadır. Hizbullah, şimdiden buna izin vermeyeceğini ilan etmekte, BM'ye meydan okumaktadır. BM gücü içinde bulunan Türkiye de bu işin içinde yer alacak ve giden askerlerden büyük kayıplar verilecektir.

Türkiye'nin kararı

Türkiye, ashında savaşın başlangıcını temsil eden 11 Eylül saldırılarından bu yana, arada duran, tam olarak safını belirlemeyen ve gelişmelere göre karar alan bir çizgi izledi. Dönemsel dengelere, burjuvazinin kendi içindeki çelişkilerin ve kitle hareketinin düzeyine bağlı olarak, kimi zaman birbiriyle çelişiyormuş gibi görünen adımlar attı. Ancak safını tam olarak belirlemedi, erken bir konumlanışa girmede. Burjuvazinin bu çelişkilerini ve kararlarının üzerindeki dönemsel etkileri, yeri geldikçe dergimiz sayfalarında yazdık, anlattık. Bugün yaşanan da böylesi bir karar, dönemsel olarak ve belli hesaplar üzerinden ortaya çıkan bir tutumdur.

Lübnan savaşı sırasında İran'ın Türkiye üzerinden kamyonlarla Hizbullah'a silah taşıdığı yolunda çıkan

Asker göndermeye karşı daha güçlü eylemler

Burjuvazinin hesapları çok, çıkarları geniş, hedefleri büyüktür. Ancak Lübnan'da ölecek olanlar yoksul emekçi çocuklardır. Bu nedenle asker gönderme konusunda yapılacak eylemler, protestolar daha büyük, daha güçlü ve etkili olmak zorundadır. Tezkerenin meclise getirildiği 5 Eylül tarihinde gerçekleşen Ankara eyleminin, bu yanı sıra oldukça zayıf kaldığını söyleyebiliriz. Zayıflık asıl olarak sayısal güçte değil, eylemin inisiyatifindedir.

Ankara eyleminde en büyük eksiklik, inisiyatifin sendikalara terk edilmesidir. Sendikalar, bugüne kadar devrimcilerin baskısını, ya da kitlelerin dinamizmini üzerinde hissetmedikleri hiçbir eylemde doğru bir tavır koymamışlar, devletin istediği zemine geri çekilmişlerdir. Bu nedenle, sendikalara karşı daha zorlayıcı olmak ve onları kendi zeminimize, kendi militan eylem hattımıza çekmeye çalışmak gerekiyordu. Sendikaların "biz de direneceğiz" yolundaki açıklamalarının doğru olmadığı, eyleme getirdikleri kitleden de belliydi. Mitingi sadece Ankara ile sınırlı tutmuşlar, başka illerden işçi ve memurları Ankara'ya yığmamışlardı. Gerçekten direnmeye kararlı olsalardı, ona uygun bir önçalışma yapar, onbinlerce insanı alana yığmak için uğraşırlardı. Kaldı ki, işçi ve emekçiler içinde savaş ve ABD karşıtlığı bu kadar güçlü iken, eyleme gelmelerinin zeminini fazlasıyla mevcuttu.

Diğer taraftan, devrimci yapılar militan bir çatışmaya hazırlık konusunda zayıf kaldılar. Ankara'ya varıştan itibaren son ana kadar belirgin bir dağınıklık ve inisiyatif boşluğu yaşandı. Mesela ilk gün bekleme sırasında kitle olabildiğince edilgen kaldı. İlk gün için en öne çıkan şey, tankların üzerine çıkan gençlerin yarattığı görüntüdür. Salt o baliyle oldukça etkili bir görüntüdür bu. Ancak devrimcilerin bu defa Ankara'ya, 1 Mart tezkeresinden farklı olarak, hakalı değil beklemeci, inisiyatifli asıl olarak sendikalara bırakan bir yaklaşımla gülmeleri, oradaki eylemin çatışmaya dönüşmesini engellemiştir. İkinci gün yaşanan eylemde ise, en olumlu şey devletin saldırısını beklerken taş toplayan kitlenin, en azından bu taşların hepsini fırlatmadan kaçmamasıdır, ki önemli bir kısım bunu yapmıştır.

Ancak kazanmak için çok daha militan, çok daha güçlü, hak almaya dönük eylemler örgütlemek gerekir. Sorun sayısal güçte değildir. Çok daha az insanla, çok daha etkili eylemler yapmak mümkündür. Türkiye bir biçimde savaşa bir kenarından dahil olmaya hazırlanmaktadır. Bundan sonrası gelecektir. Çünkü burjuvazi, bu savaşa mutlaka katılarak, kendi rantını elde etmek konusunda büyük bir kararlılık içindedir. Buna karşı yapılacak hazırlığın, burjuvazinininkinden çok daha büyük bir kararlılık taşıması, çok daha güçlü bir duruşla ele alınması zorunludur.

Emperyalist savaşa karşı eylemler

6 Eylül'de Lübnan'a asker gönderilme kararı ve Annan'ın Türkiye'ye gelmesini protesto etmek için eylem yapmak isteyen devrimcilere saldırarak 60'ın üzerinde eylemciyi gözaltına alan devletin, bu saldırı-

ganlığı protesto edildi. 7 Eylül'de Taksim tramvay durağında toplanan Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu (PDD, HÖC, HKM, ESP, Odak, DHP, Devrimci Hareket, EHP, Kaldıraç),

BDSP, Alinteri gözaltına saldırıyı protesto ederken, gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını istedikler.

23 Eylül'de Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelen devrimci ve sosyalist dergi, kurum temsilcileri ve okurları, tezker eyleminden dolayı tutuklanan tutsaklara dönük kampanya başlattıklarını açıkladılar. Yapılan açıklamada, polisin saldırısı kınandı, bu saldırıların TMY ile daha boyutlandırılmasına vurgu yapıldı. Lübnan'a asker gönderme gündeminde olduğu, buna karşı anti emperyalist mücadelelerin, faşist baskılara karşı mücadelenin devam edeceği söylendi. "Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıkamaz" denilen açıklamada, tüm anti-emper-

yalistlerin, devrimci demokratların kampanyaya destek vermesi çağrısında bulunuldu.

Eylemde "Lübnan'a Asker Göndermek Halklara İhanettir! Anti-emperyalistler Yargılanamaz" pankartı açıldı. Sık sık "Lübnan'a Asker Göndermek Halklara İhanettir", "Gözaltılar, Baskılar, Tutuklamalar Bizi Yıkamaz", "Kahrolsun Emperyalizm-Siyonizm", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak" sloganları atıldı. Eylem tutsaklara kart yollandıktan sonra sona erdi. Eyleme, PDD, HÖC, Kaldıraç, Odak, Devrimci Hareket, HKM, EHP, Alinteri, BDSP, DHP ve Partizan katıldı.

27 Eylül'de Galatasaray Postanesi önünde bu kez de Filistin intifadasının 6. yılı dolayısıyla bir basın açıklaması ve Filistinli tutsaklara kart gönderme eylemi yapıldı. Filistin direnişine, emperyalizmin ve siyonizmin Ortadoğu halkları üzerinde gerçekleştirdiği katliam ve işgallere değinilen açıklamayı, PDD, BDSP, Devrimci Hareket, Alinteri, EHP, ESP, HKM, HÖC, İLPS, Kaldıraç, Odak ve PDD gerçekleştirdi. Açıklamada "Filistin'de intifada Irak'ta Direniş Kazanacak", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Ortadoğu Halkları Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Emperyalizm-Siyonizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak" sloganları atıldı.

MLKP operasyonu ve devrimci kurumlara baskınlar

Eylül ayı başından itibaren başlattığı saldırı dalgasıyla, devlet yüzden fazla insanı gözaltına aldı ve onlarca-sını da tutukladı.

MLKP örgütüne yönelik olarak düzenlendiği iddia edilen operasyonlarda, pek çok ev ve devrimci kurum basıldı, sokaklardan insanlar silahlı operasyon düzenlenerek gözaltına alındı.

İlk gözaltı saldırısı 8 Eylül tarihinde başladı. İstanbul, İzmir, Adana, Ankara, Manisa, Malatya, Gaziantep, Aydın, Mersin, Muğla ve Antalya illerinde düzenlenen bu operasyonda Atılım Gazetesi genel yayım yönetmeni İbrahim Çiçek, Genel Yayın Koordinatörü Sedat Şenoğlu, Özgür Radyo Genel Yayın Koordinatörü Fusun Erdoğan, Ziya Ulusoy, Bayram Namaz, Erkan Salduz, Tunaç Solak, Arif Çelebi, Ali Hidir Polat, Elif Almakça, Hatice Bulut, Erkan Özdemir, Fatma Siner, Mehmet Ali Polat, Hasan Ozan, Arzu Torun, Naci Göktas, Sultan Ulusoy, Serkan Gündoğdu ve Seyfi Polat adlı devrimciler tutuklanarak Tekirdağ F Tipi, Kandıra F Tipi, Edirne F Tipi ve Gebze M Tipi cezaevlerine gönderildi. Aynı operasyon kapsamında Mersin'de gözaltına alınan Bilgi Tağacı, Fethiye Ok ve Soner Çiçek de tutuklandı.

Arkasından, bu operasyonla bağlantılı olduğu iddiasıyla devrimci kurumlar peşpeşe basılmaya başlandı. İstanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir, Adana, Kayseri, Sivas, Antep, Mersin, Antalya, Muğla, Denizli, Hatay, İzmir, Diyarbakır, Balıkesir, Malatya, Manisa, Çanakkale ve Rize illerinde, Atılım büroları, Güneş Ajans, Özgür Radyo, ESP büroları, Sanat ve Hayat büroları, 1 Mayıs Mahallesi Güzelleştirme Derneği, SCD merkezleri, Dayanışma gazetesi, Özgür Gençlik dergisi, Emekçi Kadınlar Derneği adlı kurumlarda, Linter-İş ve Tekstil-Sen adlı sendikalar basıldı. Top-

lamı olarak 120 kişi gözaltına alındı. Aralarında Atılım merkez büro çalışanı Özge Keleşçi, İstanbul ESP Temsilcisi Figen Yüksekdağ, Özgür Radyo Haber Müdürü Halil Dinç ve radyo çalışanı Sinan Gerçek, Linter-İş Genel Başkanı Cem Dinç ve Genel Sekreteri Zafer Tektaş, Tekstil-Sen Genel Başkanı Ayşe Yumlu Yeter, EKİD Başkanı Çiçek Oflu, Dayanışma gazetesi editörü Emin Orhan'ın da bulunduğu 43 kişi tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Devlet bu operasyonun adını 'Gaye operasyonu' olarak koymuş. Onun gayesinin ne olduğunu bütün devrimciler çok iyi bilir. Devletin en büyük gayesi devrimcileri etkisiz hale getirmektir. Çünkü devrimcileri kendi varlığı karşısındaki en etkili tehlike olarak görür. Devrimci fikirlerin, devrimci çalışmanın kitleler içinde yayılmasını istemez. Kitleleri yalanlar ve demagojilerle uyutabilmesi için, kendi iktidarını sürdürebilmesi için, devrimcilerin yok olması, etkisizleşmesi gerekmektedir. Bu nedenle devrimci faaliyetlere ve devrimcilere azgınca saldırır, onları yıldırma ve kitlelerden koparmak için gözaltına alır, işkence yapar, cezaevine koyar.

Ancak devlet ne yaparsa yapsın, insanlığın, sömüründen ve baskıdan kurtularak insanca yaşama özlemlerini yok edemeyecektir. Bin ağır şiddet, en azgın saldırganlık bile devrim ve sosyalizm idealinin kaçınılmazlığı gerçeğini değiştiremeyecektir.

Operasyonlar ve kurumlara dönük baskınlar sonrasında önemli devrimci dayanışma örnekleri düzenlendi ve çeşitli eylemler düzenlendi. Devrimcilerin birlikte gazete satışına çıkmalarından, semtlerde düzenlenen basın açıklamalarına kadar pek çok eylem düzenlendi. Bütün bu eylemlerle, devrimciler, devletin 'gaye'sinin boşuna olduğu, devrimcileri yıldırmanın mümkün olmadığı mesajını verdi.

Ankara'da tezkere eylemleri

5 Eylül tarihi açıklanır açıklanmaz, hem Koordinasyon, hem de sendikalar Ankara'da eylem yapma kararı aldı. O güne kadar irili ufaklı birçok eylem yapılmış, tepkiler çeşitli biçimlerde ortaya konulmuştu. Ancak yapılan sınırlı eylemler bile, devleti ürkütüyor, bu hareketi durdurmak için uğraşıyorlardı. Taksim'de eyleme yapılan saldırılar ve linç girişimlerinin gidererek daha da meşrulaştırılmaya çalışılması, hatta İstanbul Emniyet Müdürünün ağzından da onaylanması, devletin şiddetinin daha da artacağını belirtiliyordu.

4 Eylül akşamı otobüslerin kalkışından önce, Taksim'de bir basın açıklaması yapıldı. Sloganlar daha kararlı, daha gürlü, coşku daha yoğundu. Tüm olumsuzluklara rağmen, "acaba 1 Mart tekrarlanabilir mi" özlemi, isteği, coşkuyu büyüten.

Otobüsler harekete geçer geçmez, türküler ve marşlar başladı. Ortak marşları sırayla söyledik, sonra kendi marşlarımızı da söylemeye başladık. Biz Kazanacağız, Osman'ın türküsü yankılandı otobüsün içinde. Sohbetler ve türküler, gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürüp gitti.

Ankara'ya girdiğimizde güneş doğmuştu. Gişeleri geçer geçmez, trafik polisleri bize eskort etmeye başladı. İlk başta otobüslerimizi Kurtuluş Parkına kadar bırakmak istemediler. Bizim ısrarlı tutumumuz sonrasında vazgeçtiler ve Kurtuluş Parkı'na geldik. Parkta her grup kendine ait bir yer oluşturdu ve flamalarını astı. Dışarıdan görünüş, bir kampı andırıyordu.

Bölgeyi bilen bir yoldaşımızın da bize katılmasıyla, İstanbul'dan gelmiş olmanın 'yabancılaşma' üzerimizden atmaya başladık. Eylemlerin yapılacağı alanlar, çekilme yolları vb üzerine daha somut konuşuyorduk artık. Genç yoldaşlarımız oldukça hareketliydi. Yiyeceklerin ortaklaştırıldığını öğrendik ve elimizdeki yiyecekleri teslim ettik. Bu görevi Ankara'da almıştı ve büyük bir hızla yemek hazırlama işi yürüyordu.

İlk gün bir miting düzenlenmişti. Sendikacılar organize ediyordu. Meclise yürümekle ilgili eylem ertesi güne bırakılmıştı. Aslında koordinasyon içinde ilk gün meclise yürümek isteyenler vardı. Bizim de önerimiz bu yöndeydi. Ancak sendikacıların tezkere bitene kadar beklemeye kararı almış olması gibi etkenler, koordinasyon bileşenlerinde, 'sendikacıların kopmayalım', 'eylem içinde eylem koymayalım' türü yaklaşımların oluşmasına neden oldu. Böylece meclis eylemi ertesi güne bırakıldı.

Yürüyüş öncesi hareketli bir ortam vardı. Halaylar çekiliyor, türküler söyleniyor, sloganlar atılıyordu. Öğlen 14'e doğru kortejler oluşmaya başladı. Bizler de PDD olarak flamalarımızla önceden belirlenen sıralamaya göre kortejdeki yerimizi aldık. Sloganlar atılmaya başladıkça sesler daha gür çıkıyordu. "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol!", "Siyonist İsrail, Filistin'den Defol!", "Tezkereye Geçit Vermeyeceğiz!", "Kahrolsun Emperyalist Savaş!", "Yaşasın Devrim ve

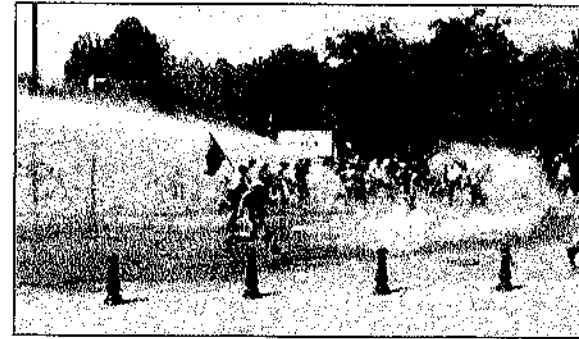
Sosyalizm!", "Kurtuluş Devrimde Sosyalizmde!", "Kahrolsun Emperyalizm Siyonizm!" sloganlarını atıyorduk. Kortejimizdeki her bir yoldaş sesini sonuna kadar zorluyordu. Ortak sloganları gayet uyumlu bir şekilde yayıyorduk.

Bir süre yürüdükten sonra, olduğumuz yerde tıkanık. Çünkü polis barikat kurmuş, kitleyi Kızılay'a sokmuyordu. Yaklaşık 7 bin civarı bir kitle toplanmıştı. Bekleme arttıkça, daha önce alınan kortej düzeni ve sloganların ortak atılması bozuldu, dağılmalar başladı. Sendikacılar aldıkları karara sadık kalmamışlardı. Zaten üzerlerinde devrimcilerin güçlü bir basıncı olmadığı her eylemde, hızlı bir biçimde geri adım atıyor, devletin istediği zemine hızla geriliyorlardı. Bu eylemde de öyle oldu. Giderek dağılmaya başlayan bir bekleme sürecinin ardından saat 17 civarında eylem bitirildi. Ziya Gökalp'teki eylemin bittiği açıklanınca kitle yüzünü geliş yönüne doğru döndü ve yürümeye başladı. Bir taraftan da taşlar kırılmaya başlıyor, sopalar hazırlanıyordu. Herkes bir çatışma havasında ilerliyor ama o an bir türlü gelmiyordu.

Sonucunda sokakları aşarak, yokuşlar çıkarak Yüksel Caddesi'ne doğru gidiyoruz. Caddede ilerledikçe şaşkınlık artıyor, her sokak polis dolu ve çatışmaya girsek kötü olacak bir nokta. Birbirimize "buraya niye geldik, burada çatışılmaz ki" diye soruyorduk. Aslında karar bu değildi, ancak o karambol içinde, önceden planlanmamış, ama kitleyi olumsuz bir tablonun içine sokan bu sonuç ortaya çıkmıştı.

Yüksel Caddesi'ndeki bekleyiş halaylarla ve marşlarla sürdü. Grup Yorum, burada kitleyle birlikte marşlar söyledi. Tezkerenin mecliste kabul edildiği haberinin gelmesiyle birlikte, akşam 19.30 gibi eylem bitirildi ve ertesi gün için herkes kurumlara çekildi. Biz BDSP'li arkadaşlarla birlikte kaldık ve türküler marşlar söyledik. Yoldaşlarla eylemin ilk günü üzerine değerlendirmelerde bulunduk. Varolan durumu anlamaya çalıştık ve ertesi gün için Meclis'i zorlamanın koşulları ve buna hazırlıklanma tartıştık. 1 Mart'taki gibi bir eylem yaşanmadığı ve tezkerenin çıkmasına engel olunamadığı için moral bozmanın bir faydası yoktu. Bundan sonra protesto eylemlerini daha güçlü yapmanın yöntemleri üzerine düşünmek gerekiyordu.

Koordinasyon bileşenlerinin akşam yaptığı toplantıda, ertesi sabah Kolej'de toplanıp Meclis'i zorlayacağımız yönünde karar çıkmıştı. Toplanma saati 11.45 idi. Toplanma yerinin etrafı panzerler ve polislerle çevrilmişti. Sloganlar atılmaya ve flamalar açılmaya başlandı, polisin önemi daha artıyordu. Sokak aralarına yığınaklar

yapmışlar, bütün giriş çıkışları kapatmışlardı. Bizim amacımız Başbakanlığa yürümek. Yaklaşık 300 kişi civarındayız. Biz sloganları atıyorduk, anonsları artıyordu. "Yaptığınız yasadırdır" diyorlar, saldırı tehditlerinde bulunuyorlardı. Kitle ilk etapta sloganları daha da gür atıyordu. Ancak burada bir

çatışma çıkacağı yüksek bir ihtimal olduğundan, ona göre hazırlıklar önceden planlanmıştı. Sirkeler, limonlar, soğanlar sürülüyordu suratlara. Fularlar bağlanıyor, şapkalar takılıyordu. "Gazınız bombanız vız gelir vız!", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!", "Faşizme Karşı Omuz Omuz!" sloganları öne çıkıyordu. Tabii ki, "Lübnan Halkı Yalnız Değildir!", "Katil Annan Türkiye'den Defol!" sloganları da atılıyordu.

Bekleyiş arttıkça öfke büyüdü. Bir an önce çatışma başlamalıydı, ama çatışmayı kim başlatacak biraz da o bekleniyordu. "Görüşmeler" sürdürülüyordu. Çünkü eylemin zayıflığına rağmen, devlet yine de büyük bir çatışma yaşanması ihtimalinden tedirgindi. 5 binden fazla polis sokakları kapatmış, insanları Ankara'nın göbeğine bırakmıyorlardı. Bizim yoldaşlar da taşları buluyor, ceplerine dolduruyordu. Kaç tane taş atabiliriz hesabı yapıyor, hedefler belirleniyordu.

En nihayetinde göğüs göğüse bir çarpışmadan ziyade, gaz bombalarına karşı dayanıklılık testi oldu bu biraz. Durabildiğin süre içinde taşları atıyor ve geri çekiliyorsun. Üstelik bu sefer alan daha da elverişsiz, yaklaşık 1 kilometre geriye koşmak zorundayız.

İlk gaz bombaları atıldı ve saldırı başladı.

Gaz bombaları atıldıkça, taşlar da yağıyordu. Herkes bulabildiği şeyi atıyor, sloganları haykırıyordu. Geriye doğru çekilirken yoldaşlardan ayrı düştük. Ama çekildiğimiz sokakta ESP, HÖC'lü arkadaşlar vardı. Bir noktaya kadar yürüyoruz. Bazı arkadaşlar marketlere girip limon alıyor. Bir başıbozukluk söz konusu ilk etapta. Gruplar birbirinden ayrılıyor. Biz de Ankara'yı bilenleri arıyoruz. ESP, HKM, biz ve Partizancılar kortejler oluşturarak Tuzluca'yı doğru yürüyüşe geçiyoruz. Geçtiğimiz yerler ilk defa eylem yapılan yerler ama insanların hepsi de alkışlarıyla karşılıyor bizi. Tuzluca'yı kadar sloganlarla geldik ve burada bazı gruplar ayrı gösteriler yaptı.

Akşam 18'de saldırıyı ve göz altıları protesto etmek için eylem kararı alınmıştı. Ancak saatler ilerledikçe durum değişmeye başladı. Polis otobüsleri şehir dışına çıkarmış, kurumların önüne karakol kurmuştu. Keza gözaltı sayısının bilinmiyor oluşu da bir belirsizlik yaratmıştı. Gözaltına alınanların büyük çoğunluğu, eylemden sonra kurumlara gidenlerdendi. Emniyetin açıklamaları da tedirginlik yaratmayı amaçlıyor, devrimcilerin dağınkılığında faydalanmaya çalışıyordu. 60'ın üzerinde gözaltı vardı ve bunların 18'i tutuklandı.

Bu belirsizlik ortamında Ankara'da bir gün daha zorunlu bir kalış yaşandı. Ne yapılacağına dair belirsizliğin devam ettiği koşullarda temsilciler herkesin kendi olanaklarıyla geldikleri illere geri dönmesi kararını aldı ve bunun üzerine biz de otobüslere binerek ayrıldık.

Ankara eylemi, pek çok yönüyle 1 Mart eyleminin gerisinde kalmıştı. Sayının azlığı, sendikaların eylemin gidişatına ilişkin olumsuz yönde belirleyici olması, devrimciler içinde bir dağınıklık yaşanması gibi etkenler, eylemi zayıflatan bir rol oynadı. Diğer taraftan, eyleme gelen kitle, özellikle ikinci gün yaşanan çatışmaya militan ve coşkulu bir ruh haliyle katılmıştı. Önemli olan ve geleceğe kalacak olan da, bu coşkuyu büyütmek, daha etkili eylemlere dönüştürebilmektir.

Tezkere ve İşçi Sınıfı

Süreç bitmiş değildir. İlerici, devrimci sendika şubeleriyle, öncü devrimci işçilerle birleşik anti-emperyalist mücadeleyi örmeliyiz. Tabanda tezkere karşıtı eyleme dökülmeyen tepkileri örgütlemeli, birleştirmeliyiz. Ayrıca "Türk-iş ve Hak-iş, gelecek asker cenazelerinden sorumludur" diyerek genel merkezleri uyaralım. Genel merkezlere öyle bir basınç uygulamalıyız ki, savaşı destekleyen açıklamalarını geri almalılar, asker gönderilmesini durdurmak için genel grev aracını devreye sokmak zorunda kalmalılar. Başlıca taleplerimiz "Lübnan'a asker gönderilmesin", "ABD ve İsrail ile yapılan ikili anlaşmalara son verilsin", "İncirlik üssü kapatılsın" olmalıdır.

Kurulduğu günden bu yana 'savaş hükümeti' olan AKP, Lübnan'a asker göndermek için meclise getirdiği tezkereyi onaylattı. Böylece tüm savaş karşıtlarından 1 Martın rövanşını aldı. ABD emperyalizminin yönlendirmesiyle siyonist İsrail'in Lübnan'a saldırması üzerine, Türk işbirlikçi tekeli burjuvazisi, savaşa dahil olmak için bütün gücüyle uğraştı. Irak işgalinde Türkiye'yi doğrudan savaşa dahil edemeyen ABD, Lübnan'a BM barış gücü adı altında işgal ordusuna katmayı başardı.

Yüzde 80'lerin üzerinde olan tezkere karşıtlığı, tepkilerini sokağın diliyle konuşturmayınca, işbirlikçi burjuvazi tezkereyi onaylatarak BM çatısı altında emperyalist savaşın içerisinde yerini aldı.

Kapitalist sömürüye karşı mücadele, emperyalizme karşı mücadeleyle birlikte yürütülmelidir

İşçi sınıfı, anti-kapitalist, anti-emperyalist mücadeleyi iç içe yürütmezse, sınıflar mücadelesinde çarpık bir rota izler. Burjuvazi, kendi çıkarları uğruna sendika ağaları eliyle sınıfı peşine takmaya çalışır. Bu kah ülkenin çıkarları adı altında emperyalist savaşa katılmanın yollarını döşeme biçiminde olur; kah 'barışı tesis etmek, kanayan yarayı durdurmak' adı altında emperyalizmin çıkarlarını korumak için BM işgal gücü içerisinde yer almak şeklinde. Nitekim tezkere de "ülkenin çıkarları, barışı tesis etmek, masanın dışında kalmamak" vb söylemleriyle geldi. Nasıl ki taşeronlaştırma, özelleştirme saldırıları, uygulamaya konulduğunda ülkenin yararına söylemleriyle devreye sokulduysa; nasıl ki, 'esnek çalışma' biçimlerinin çalışma koşullarını iyileştireceği söylendiyse, ekonomik istikrarın sağlanması için IMF'nin sömürü programları övülerek sunulduysa, tezkere için de "ülke çıkarı", "barışı tesis" vb söylemler öne çıkarıldı.

Haklarımızı gaspeden emperyalistler ve işbirlikçileri, şimdi de onların askeri olmamızı istiyorlar. Taşeronlaştırma, özelleştirme, SSK'nın tasfiyesi vb saldırılarla tezkerenin bağını kurmalıyız. Taşeronlaştırma, özelleştirme saldırısı ile haklarımızı gasp eden, bize örgütsüzlüğü dayatan zihniyetle, tezkereyi onaylatan aynı zihniyettir. Daha yakın bir zamanda asgari ücretin düşürülmesi, kıdem tazminatının kaldırılması direktifi veren IMF de, Barış Gücü adı altında işgal ordusu kuran BM de emperyalizmin kurumlarıdır. Biri ekonomik ve siyasi olarak hayatımıza giriyor, hak gaspları yapıyor, bu doğrultuda yasa çıkartıyor, yasa düzenliyor. Diğer, bizi kendi askeri yapmak, işgal ettikleri toprakları onlar adına korumak için yasal onay istiyor. Yarın Lübnan'a gidecek olan askeri birlikler, orada Lübnan halkıyla savaşacak, Lübnan halkının kanını dökecektir. Kim adına ve kimin çıkarına? Elbette ABD emperyalizmi, siyonist İsrail ve savaş tekelleri adına. Lübnan'a gidecek olan, işçi-emekçi çocuklarımızdır. Bir yandan çocuklarımızın cenazelerinin gelmesiyle yüreklerimizi dağılayacaklar, diğer yandan savaşın ekonomik faturasını da bize yükleyeceklerdir. Yine haklarımıza saldıracaklar, yeni vergiler bindireceklerdir. Bu da gösteriyor ki, biz işçi ve emekçiler, anti-em-

peryalist mücadele ile anti-kapitalist mücadeleyi birlikte yürütmek zorundayız.

Savaşa karşı mücadele,

sendika yöneticilerine bırakılmaz

Yapılan anketlerde işçi sınıfı ve emekçi halkın tezkere karşıtlığı yüzde 80'lerin üzerindeydi. Fakat bu tepkiyi sokağa eyleme geçmekte çok cılız kaldık. Oysa biz anti-emperyalist geleneğe sahibiz. Çok değil daha 1 Mart tezkere karşıtı hafızalarımızda tazeliğini koruyor. 1 Mart tezkere karşıtı eylemde yüzbinlerle alanı dolduran biz değil miydik? Fakat 5 Eylül tezkeresinde anti-emperyalist saflarda çok sınırlı yer aldık. Ankara'da yapılan tezkere karşıtı eyleme katılımımız oldukça düşüktü. Kuşkusuz bunun konjonktürel nedenleri var. Bir diğer önemli yanı ise, sendikal barajı aşmamak.

DİSK ve KESK sürecin başından itibaren tezkere karşıtı tutumunu basın açıklamaları gibi pasif eylem biçimleriyle duyurdu. Yüzbinlerce üyesi olan bu iki konfederasyon, sorun pratik eyleme geldiğinde temsili düzeyde katılım gerçekleştirdiler. Tabanlarını bu yönde hazırlamadıkları gibi, eyleme katılmayı genelleştirmeyerek Ankara yereliyle sınırlı tuttular. Burada da eyleme şube yöneticilerini katma ile sınırlandırdılar. Konfederasyon yöneticileri tabanı eyleme katmama yönünde çaba sarfettiği ortada. Buna rağmen sınırlı sayıda da olsa tabandan anti-emperyalist işçiler kendi olanaklarıyla eyleme katıldılar. Eylem günü sergiledikleri pratik, tezkereyi engelleme değil, devrimcileri engellemeye dönük oldu. Tezkere oylanana kadar Ziya Gökalp'te (ki kürsüyü kurdukları yer, meclise slogan seslerinin ulaşamayacağı bir mesafedeydi) bekleme kararı olmasına rağmen, polislin tehdidi sonucu erkenden eylemi bitirerek burjuvaziye büyük bir rahatlık sağladılar. Devrimcileri, anti-emperyalistleri alanda bırakıp gittiler. Meclise yürüme noktasına da en başından karşı oldular işte onların emperyalizme ve emperyalist savaşa karşıtlıklarının sınırı bu kadardır.

DİSK ve KESK'in tavrı böyle iken, esas vahim olan Türk-iş ve Hak-iş'in tezkereyi destekleyen açıklamalarıdır. Hak-iş, AKP hükümetinin her icraatını destek vererek AKP'nin kanatları altında olduğunu gösterdi. O yüzden tezkere konusunda savaşı destekleyen açıklamaları şaşırtıcı değil. Esasında Türk-iş'in de yaptığına şaşmamak gerek. Tarihi ihanetle dolu olan bu sendika ağaları, savaş politikasını destekleyen açıklamalarıyla, bir kez ihanetçi kimliklerini tescillendiler. Şaşırtıcı olan; bu konfederasyona bağlı devrimci demokrat şubelerin bu açıklamayı sadece kınamakla yetinmeleridir.

"Çıkarsa Tezkere Türk-iş Gitsin Askere!"

Bu slogan, 5 Eylül günü Ankara'da yapılan tezkere karşıtı eylemde atılan, dövizlere yazılan bir sloganıdır. Tezkere oylanmasına günler kala Türk-iş yönetimi "uluslararası işbirliği çerçevesinde sorumlulukların paylaşılarak Lübnan'da kanayan yaranın bir an önce durdurulmasını istiyoruz" açıklamasını yaptı ve parla-

mentonun alacağı karara saygı duyacaklarını ifade etti. Bu durum Türk-iş tabanında tepkilere neden oldu. Belli ki 5 Eylül eyleminde Türk-iş üyesi işçiler, kendi ağalarına duydukları tepkiyi bu sloganla ifade ediyorlardı. Ve kendi inisiyatifleriyle eyleme katılmışlardı.

Bu slogan, Türk-iş yönetiminin sadece eyleme katılmamasına duyulan tepkinin ötesinde bir anlam taşıyor. Düpedüz savaşın yanında yer almalarına duyulan tepkiyi ifade ediyor. Dolayısıyla slogan dikkat çekici. Bu tepkiyi büyütmeliyiz.

Türk-iş yönetiminin tezkereyi destekleyen açıklamalarına rağmen, Türk-iş konfederasyonuna bağlı Belediye-iş'in bazı şubeleri, Yol-iş, Hava-iş, Deri-iş, tezkere karşıtı açıklamalarda bulunmuşlardı. 20 Ağustos'ta İstanbul'da yapılan savaş karşıtı mitinge katılan bu şubeler, Ankara'daki tezkere eylemine katılmayarak işbirlikçi yöneticilerine zimmen destek sunmuşlardır. Oysa Türk-iş yöneticilerinin savaşı destekleyen tavrını sadece kınamayla yetinmeyerek "Çıkarsa Tezkere Türk-iş Gitsin Askere!" sloganını örgütlemeliydiler. Anti-emperyalist mücadelede yerlerini almalıydılar.

Emperyalist savaşa ve destekçilerine karşı mücadeleyi yükseltelim!

Emperyalist savaş alevlendikçe safları ayrışacaktır. Bu ayrışmanın zemini bugünden oluşmaya başlamıştır. Kendilerini devrimci-demokrat olarak tanımlayan sendika yöneticileri, Türk-iş'in açıklamasına pasif kalmamalıydılar. Süreç bitmiş değildir. Kaldı ki Deri-iş ve Belediye-iş'ten 2 no'lu şubenin başlattığı, kimi şubelerin de desteklediği "Koltuklarınızda rahat oturmayacaksınız" kampanyası, bir iki basın açıklamasının ötesine geçmeden bitti. Oldukça anlamlı olan, genel merkeze karşı yapılan bu eylemlilik, anti-emperyalist mücadele ile birleştirilip güçlendirilmelidir. Diğer konfederasyondaki ilerici, devrimci şubelerle öncü devrimci işçilerle birleşik anti-emperyalist mücadeleyi örmeliyiz. Tabanda tezkere karşıtı eyleme dökülmeyen tepkileri örgütlemeli, birleştirmeliyiz.

Sevkiyatları beklemeden bugünden harekete geçelim ki, engelleyici eylemler örebilelim. Ayrıca "Türk-iş ve Hak-iş, gelecek asker cenazelerinden sorumludur" diyerek genel merkezleri uyaralım. Genel merkezlere öyle bir basınç uygulamalıyız ki, savaşı destekleyen açıklamalarını geri almalılar, asker gönderilmesini durdurmak için genel grev aracını devreye sokmak zorunda kalmalılar. Başlıca taleplerimiz "Lübnan'a asker gönderilmesin", "ABD ve İsrail ile yapılan ikili anlaşmalara son verilsin", "İncirlik üssü kapatılsın" olmalıdır.

Çocuklarımızın ölmesini istemiyorsak anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadeleyi yükseltmeliyiz. Emperyalist savaşa karşıysak, birleşik anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmeli, işbirlikçilerden hesap sormalıyız. İşgal altındaki halklarla dayanışmanın anlamı, emperyalist ve işbirlikçi burjuvaziye karşı birleşik, örgütlü bir duruş içinde sokağa, eyleme çıkmaktır.

Emekçi memurlar TİS hakkı için kavga alanlarına!

Emekçi memurlar ile AKP hükümeti arasında süren 'toplu görüşme' tikanınca, Kamu-Sen ve Memur-Sen sorunu uzlaştırma kuruluna havale ettiler. Bilindiği gibi, KESK "orta oyunu oynanıyor, bu oyunun figüranı olmayacağız" diyerek görüşmelerden çekilmişti. Uzlaşma kurulu hazırladığı raporunu açıkladı. Raporu KESK eleştirdi ve tanımayacağını belirtti. Kamu-Sen ve Memur-Sen, raporu olumlu bulduklarını açıkladılar.

Uzlaşma kurulunun hazırladığı rapora göre 2007 yılı için alt derecedeki memurlara yüzde 6'sar, diğerine de yüzde 5'er zam yapılması istendi. Enflasyonun yüzde 4'ü aşması halinde ilk altı ayın enflasyon farkının da 1 Ocak 2008'de ödenmesi kararı veren uzlaşma kurulu, geçtiğimiz yıl 40 artı 40 olarak ödenen denge tazminatının da devam ettirilerek, onun üzerine ilk altı ay 20 YTL ödeme yapılmasını öneriyor.

Kurul ayrıca, 2006 yılı ilk altı ayı için yüzde 2.32'lik enflasyon farkının 1 Temmuzdan itibaren ödenmesi, ikinci altı ayda enflasyonun yüzde 2.5'den fazla olması halinde farkın 1 Ocak'ta verilmesine karar verdi. Uzlaşmazlıkla sonuçlanan son görüşmede hükümetin emekçi memurlara önerdiği ücret yüzde 4 gibi komik sefalet ücreti emekçi memurların tepkisini artırmıştı. Burjuvazi toplu görüşmelere başlarken, zemini kendi lehine tutmayı, elini güçlendirecek kurallar dayatarak -yetkiyi sahte belgelerle Kamu-Sen'e vererek, arka bahçesi olan Memur-Sen'i görüşmelere katarak- ücret, enflasyon farkı vb kırıntılar üzerinden tartışmayı sürdürerek başardı. Reformist KESK yöneticileri 'toplu görüşme'lere katılarak sonradan çekilmiş olsa da emekçi memurların mücadelesini zayıflatmıştır. KESK görüşmelerden çekildikten sonra da emekçi memurların, mücadele vermesi gerektiği TİS hakkı için ciddi bir mücadele hattı ortaya koymuş değiller.

Uzlaşma kurulu kimin hizmetinde

Toplumsal sorunlarda, sınıf mücadelesinde sıkça karşımıza çıkıyor "uzman heyet", "uzlaştırma kurulu" vb. Raporlar hazırlıyorlar, öneriler sunuyorlar. Kimlerden oluşuyor bu kurullar? Devlet dairelerinden görev almış bürokratlardan, profesörlerden vb. Bazen göstermelik de olsa, sorun hangi sınıfta, kesimi ilgilendiriyorsa, oradan da temsilen bir kişiyi katıyorlar. İşçi sınıfı TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanmayınca, araya arabulucu adı altında uzlaştırmacı heyetler, kurullar devreye sokuluyor. Emekçi memurlar mücadelesinde de uzlaşma kurulu hazırladığı raporu ile devrede.

İsmi üzerinde; uzlaşma kurulu! Kimi kimle uzlaştıracak? İşçi ve emekçilerle burjuvaziyi! Daha doğru ifadeyle, işçi sınıfını ve emekçi memurları kapitalist sisteme entegre etmeye çalışıyor. Hazırladığı raporlar tavsiye ettiği şeyler, bugüne kadar sınıftan yana olmamıştır. Tam tersine burjuvaziye hizmet eden, burjuvaziyi rahatlatan, ayrıca emekçi memurları yasalara hapsederek, fiili meşru mücadelesini eriten, engel teşkil eden rol oynamaktadır. Kamu-Sen ve Memur-Sen uzlaşma kuruluna başvurarak emekçi memurları oyalama, tepkilerini eritme görevini layıkıyla yerine getirmiş bulunuyorlar.

Uzlaşma kurulunun raporu, emekçi memurlara sefalet ücreti, sefalet bir yaşam dayatıyor. Raporda emekçi memurların esas talebi olan TİS hakkına dönük bir öneri yoktur. Emekçi memurlar, bu kurulun hazırladığı raporla uzlaşmamalı, raporu tanınamalıdır. Kendi gücüne güvenip fiili mücadele hattını seçmeli, yüzünü genel grevi örgütlemeye çevirmelidir.

Çözüm; ne uzlaşma kurulu raporlarında, ne de reformist işbirlikçi sendikacıların oyalama taktiklerinde! Çözüm, TİS ve grev hakkı için yasal barikatları aşip fiili mücadele hattını seçmektir!

BES üyesi emekçilerin eylemine polis saldırdı

Ağır çalışma koşullarının iyileştirilmesi, ücretlerinin yükseltilmesi, baskı ve sürgünlere karşı "Yargıda Adalet İstiyoruz" adı altında İzmir'den Ankara'ya yürüyen BES üyesi emekçilere polis saldırdı. Saldırıda yaralanan iki kişiden birinin plastik mermiyle vurulduğu belirtildi.

İzmir'den 4 Eylül'de yürüyüşe başlayan kamu emekçileri, Manisa, Balıkesir, Bursa ve Eskişehir üzerinden 5 Eylül günü Ankara'ya ulaştılar. "İnsanca yaşamak istiyoruz", "Vergide, yargıda adalet istiyoruz" sloganları atan emekçilerin etrafı çevik kuvvet ve panzerlerle çevrildi. BES emekçileri öğle saatlerinde barikatı zorlayarak Adalet Bakanlığı'na yürümek istediler. Barikata "Direne Direne Kazanacağız" sloganıyla yüklenen emekçilere polisler su, biber gazı ve joplarla saldırdı. Saldırı üzerine geri çekilen emekçiler oturma eylemi başlattılar. Eylemde "İsrail'e Kıyak, Emekçiye Dayak, Bu Abluka Dağıtılacak" sloganı sık sık atıldı. Oturma eylemi devam ederken BES Genel Merkezi, emniyetle görüştü. Görüşmede, Kızılay'da eylem yapıldığı, Kofi Annan'ın ziyarette olduğunu belirten emniyet yetkilileri yürüyüşe izin vermeyeceklerini belirtti. Yaklaşık iki saat süren oturma eyleminde emekçiler "Barikat Kalksın Yürüyüş Başlasın", "Emekçiye Değil ABD'ye Barikat" sloganlarını attılar. Oturma eylemini sonlandıran emekçiler Adalet Bakanlığı'na yürümek için harekete geçtiler. Polis tekrar su, jop kullanarak saldırdı.

Adliye önünde oturma eylemini sürdüren BES'liler akşam saatlerinde Adalet Bakanlığı ek binası önünde toplandılar. Polis saldırısının protesto edildiği eylemde Lübnan'a asker gönderilmesi kararı da kınandı. Daha sonra BES Genel Başkanı Mustafa Çınar ve Genel Merkez yöneticilerinden oluşan bir heyet emekçilerin taleplerini içeren dosyayı Adalet Bakanlığı Özel Kalemi'ne ileterek eylemi sonlandırdılar.

Yol emekçilerinin iş yavaşlatma eylemi

Yapı Yol-Sen üyesi kamu emekçileri otoyol ve köprü geçişlerine getirilen zammın geri çekilmesi, çalışma koşullarının ve maaşlarının düzeltilmesi talepleriyle iş yavaşlattılar. Edirne'den Gaziantep'e kadar tüm otoyol ve köprülerde gerçekleştirilen eylem nedeniyle uzun kuyruklar oluştu. Sendikacıların görüşme taleplerini kabul etmeyen hükümet, eylemin etkisiyle apar topar İstanbul'a gelerek sendika yetkilileriyle görüştü.

İstanbul Boğaz Köprüsü gişelerinde iş yavaşlatan kamu emekçileri "sağlıklı çalışma koşulları istiyoruz", "Ücrette Adalet, yaşayacak ücret" yazılı önlükler giydiler. "Köprü para basıyor, memur aç geziyor", "egzoz yutan biz, vardiyalı çalışan biz, fiili hizmet zammı istiyoruz" pankartlarını da astılar. Sürücüler de kornalara basarak eyleme destek verdiler. KESK'e bağlı İstanbul şubeleri başkanları ve karayolları işçileri eyleme destek sundular.

Yurt çapında yapılan eylem, devleti korkuttu. Eylem üzerine Bayındırlık ve İskan Bakanlığı Müsteşarı İstanbul'a gelerek Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nde bulunan karayolları binasında KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul ve Yapı Yol-Sen Başkanı Bedri Tekin ile görüşme yaptı. Yapılan görüşmede sendikacıların bakanla görüşme ayarlama sözü vermesi üzerine eylem sonlandırıldı. Gişelerin önünde açıklama yapan Tekin, eylemlerinin başarıya ulaştığını, Aralık ayına kadar hükümete zaman tanıdıklarını ve bu süre içinde olumlu bir yanıt alamazlarsa iş bırakma eylemi yapacaklarını söyledi.

Emekçi memurlar eylemde

'Toplu görüşme' sürecinin olumsuz bir biçimde geçmesi üzerine görüşmelerden çekilmeye karar veren KESK, 29 Ağustos günü Galatasaray postanesinin önünde eylem yaptı. Eylemci memurlar, postanenin önünden tramvay durağına doğru "Devlet Gündümlü Sendikaya Hayırlı", "Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır!", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız!" sloganlarıyla yürüdü.

Hükümetin Lübnan'a asker gönderme konusunda yaptığı hazırlıkları da protesto eden KESK'liler, "Çıkarırsa Tezkere, Meclis Gitsin Aseker!", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol!", "Tecritli Kaldırın Ölümünü Durdurun!" sloganlarını da haykırdılar.

Yaptıkları açıklamada, başarının ortak mücadeleden geçtiğine vurgu yaptılar. Açıklamada; "Taleplerimiz çok nettir, kamu emekçilerinin en düşük maaşı 1050 YTL olmalıdır. Kamu emekçilerinin geçen yılki kaybı en az yüzde 10'dur. Bu ek zamlarla telafi edilerek emeklilere de yansıtılmalıdır. Ancak bu yetmez. 'Devlet Memurları Kanun Tasarısı' adı altında iş güvencesini ortadan kaldırmaya, esnek ve sözleşmeli istihdamın önünü açmaya yönelik bütün çabalarından vazgeçilmelidir" ifadeleri yer aldı. Basın açıklamasının arkasından eylem sona erdirildi.

Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencileri oturma eylemi yaptı

Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencileri, üniversitelerde geçen öğretim dönemindeki anti demokratik uygulamaları protesto etmek için, 3 Ekim tarihinden başlayarak 4 gün boyunca, YTÜ Barbaros kampüsü ana giriş kapısı önünde basın açıklaması ve oturma eylemi yaptılar.

Üniversitelerde geçen öğretim yılında, Türkiye genelinde YÖK ve rektörlükler tarafından soruşturma kışkıracı alanan yüzlerce devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciden onlarcası, okullarından atıldı ya da uzaklaştırma cezaları aldı. Sadece İstanbul'da 14 öğrenci okullarından atılırken, bir o kadarı da uzaklaştırmalarla cezalandırıldı. Öğrencilerin yaptığı en küçük demokratik hak arama eylemine azgınca saldırı ve yakaladıkları öğrencileri hapsilere atarak susturmaya çalışan devlet, ikinci aşamada YÖK'ü devreye sokarak öğrencilerin okul hayatını bitirmeye, böylece devrimci öğrencilerden kurtulmaya çalışıyor.

YTÜ öğrencilerinin bu uygulamaları protesto etmek için yaptıkları eyleme akademisyenler ve aydınlar da destek verirken, yeni öğretim yılının ne kadar çetin geçeceğinin habercisi olan uygulamalar da devam ediyor. İstanbul Üniversitesi açılışında, eylem yapacaklar diyerek salona alınmayan öğrencilere saldıran polis bu tavrına öğrenciler direnişle cevap verdiler.

Milyonlarca öğrencinin üniversite kapılarından dndüğü ve her şeyin YÖK tarafından yapılan bir sınava tabi olduğu ve bu sınavın adeta bir at yarışı haline dönüştürüldüğü bir sistemde, üniversiteye girmeye hak kazanan az sayıda öğrenci, bu sefer de üniversitelerdeki eğitimin ve öğretimin niteliğiyle mücadele etmek zorunda kalacaktır.

Öğrencilerin önünde fazla seçenek de yok aslında. Ya her türlü baskı ve yaptırıma uyup, verilen her emre itaat edip, harçlarla, anti demokratik uygulamalarla çevrilen hayatı onaylayarak insanlıktan çıkmak ve kapitalizmin istediği tarzda robotlara dönüşmek, ya da bu tek tip insan yaratma cenderesini bir yerinden parçalama mücadelesine girerek eğitim ve yaşam koşullarını iyileştirmek için dövüşmek.

İkinci yolun bedeli ağır görünüyor, soruşturmalar, okuldan atılmalar vs. öğrencilerin tepesinde demoklesin kılıcı gibi döndürülüyor. Ancak, insanlaşma ve özgürleşmenin yolu da bu mücadeleden geçiyor.

Onlar ağaç yaş iken eğilir sözüyle, insanlık onurunu hiçe sayarak denilen her şeyi yapmamızı istiyorlar. Biz ise onların bu insanlık dışı ve vahşi, anti demokratik uygulamalarını, sokaklara çıkarak, hakkımızı arayarak, özerk, bilimsel ve demokratik üniversite talebini dillendirerek yıkabiliriz. Onların YÖK düzeni var ise bizim de yüreğimiz ve bilincimiz var. Kim diz çökecek onlara gösterelim!

Cezaevlerindeki hak ihlalleri

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklara gardiyanların saldırısının ardından, mektup ve ziyaret yasağı konuldu. Çeşitli zamanlarda gerçekleştirilen protesto eylemleri ve açlık grevlerini bahane eden devlet, tutsaklara disiplin cezalarını peşpeşe yağıdırıyor. Dahası, aynı eylemlere hukuken yeri olmasına rağmen ayrı ayrı cezalar veriyorlar. Son olarak İHD tarafından yapılan açıklamayla, tutsakların toplam cezalarının 13 ayı bulduğu belirtilirken, tutsakların yaralandığı saldırının haberinin de saldırıdan 10 gün sonra gerçekleşen bir ziyaretten sonra ortaya çıktığı açıklandı.

Kırıklar F Tipi Cezaevindeki tutsaklar ise "tutuklu cezaevine çevrilecek" gerekçesiyle zorla başka cezaevlerine sevk edildiler. Bu sevkleri sürgün olarak niyeleyen aileler, tutsakların durumundan endişeli olduklarını açıkladılar.

Amasya Cezaevi'nde, bir tutsağın protez ayağı çürüdüğü halde tedavisi yapılmıyor.

Ölüm Orucu'nu sürdüren DHKP-C tutsağı Sevgi Saymaz, kaçırılarak hastaneye götürüldü.

Ayrıca İstanbul Şişli'deki evinde ölüm orucunu sürdüren Behiç Aşçı'yı devrimciler, demokratik kitle örgütleri ve sendikalar ziyaret etmeye devam ediyor. 170'li günleri geride bırakan Aşçı'yı DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve yöneticilerinin yanı sıra SES üyeleri ziyaret ettiler. Adana'daki evde ölüm orucunu sürdüren Gülcan Görüroğlu'da 150'li günleri geride bıraktı.

Al-Co Tencere İşçileri Direnişi Sokaklara Taşdılar

Al-Co tencere işçileri direnişlerini İzmit sokaklarına taşdılar. Fabrika önündeki direnişleri jandarma tarafından engellenince işçiler, baskıları protesto etmek ve halkın desteğini almak için İzmit'te yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüşe Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu diğer fabrikalardan işçiler de katıldı. Yürüyüşte halkın direnişe destek olması istendi.

Merkez Bankası önünde toplanan metal işçileri, fabrikaya dışarıdan getirilen kişilerin saldırısını ve jandarma saldırısını protesto ettiler. Al-Co tencere işçilerine Trakya Sanayi, Kalibre Boru, AD Demirel, Beksa'nın yanı sıra Lastik-İş'in örgütlü olduğu Brissa ve Pirelli'den de işçiler destek verdi. Buradan İnsan Hakları Parkı'na yürüyen işçiler sık sık "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Lübnan'a Gitme, Asker Kanı Dökme", "İzmit Uyuma, İnsana Sahip Çık", "Yaşasın İş, Ekmek, Özgürlük Mücadelemiz", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganlarını atılar.

Yürüyüş sonunda açıklama yapan Birleşik Metal-İş Kocaeli Şube Başkanı Ahmet Durak, "Al-Co işçileri tüm zorluklara rağmen mücadelemiz sürüyor. İşçiler 10'un üzerinde gözaltına alındılar, direniş kırıclarının saldırılarına uğradılar. Bütün bunlara rağmen Al-Co işçileri direnişe devam ediyor, edecek" dedi.

Novamed işçisi grevde

Antalya serbest bölgesinde kurulu bulunan Novamed fabrikasında işçiler greve çıktı. İki yıl önce Petrol-İş sendikasında örgütlene işçiler, Novamed patronunun sendikayı tanımaması nedeniyle anlaşma sağlayamadılar. Fabrikaya grev pankartı asan işçiler, toplu sözleşme imzalanana kadar grevi sürdüreceklerini belirttiler. Fabrikada çalışan 104 işçi greve çıkarken 213 işçi ise çalışmaya devam ediyor.

Fabrika önünde açıklama yapan Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, patron temsilcilerinin uzlaşmaz tutumu nedeniyle TİS görüşmelerinde 6 aydır anlaşma sağlanamadığını ifade etti. TİS imzalanana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini dile getirdi.

Kadıoğlu Kozmetik'te direniş sürüyor

Petrol-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan Kadıoğlu Kozmetik işçileri kapı önünde direnişlerini sürdürüyorlar. Daha önce direniş yerine mazot dökerek yakmaya kalkışan patron, şimdi de işçilere sınır eziyeti çektiyor.

Zeytinburnu ve Bayrampaşa polisleri işçilerin kendi sınırlarında beklemeleri yönünde baskı uyguluyorlar. İki ilçenin kesiştiği noktada bulunan fabrika, karşı kaldırımda işçilerin direnişine Bayrampaşa polisi müdahale ediyor, diğer kaldırımda beklemelerine de Zeytinburnu polisi "sınırlarımız" diye baskı uyguluyor, karşı tarafa geçmesini istiyor. 60 günü aşkındır direnişi sürdüren işçiler, patron ve polisin baskısından yılmayacaklarını, direnişi kazanacaklarını vurguluyorlar.

Depo İşçilerinin Zam Eylemi

Mersin'de gıda depolama ve paketlenme depolarında çalışan yaklaşık 5 bin işçi 11 Eylül günü iş bırakma eylemi yaptı. Ücretlerine yapılan yüzde 10'luk zammı kabul etmeyen işçiler iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

İş bırakma eylemi üzerine Ticaret Borsası yetkilileri işçi temsilcileri ile görüştü. Görüşmeye işçilerin talebi üzerine DTP Mersin İl Yönetim Kurulu üyeleri de katıldı.

Görüşmeden sonra varılan anlaşmaya göre bu aydan geçerli olmak üzere kadın işçilerin 14 YTL olan günlük ücreti yüzde 20 artış ile 17 YTL olurken, erken işçilerin 17 YTL olan ücretleri ise 23 YTL oldu. Bir ton yük üzerinden hesap edilen hamaliye bedeli ise bin 925 YTL'ye yükseltildi.

Et ve Balık Kurumu Yeniden

1992 yılında özelleştirme kapsamına alınan ve 1995 yılında özelleştirilen Et ve Balık Kurumu, ÖYK'nın Ağustos 2005 tarihli kararıyla özelleştirme kapsamından çıkarıldı. Mart 2006'da resmi gazete yayınlanan kararla yeniden faaliyete başlayacak.

1952 yılında 40 milyon sermayeyle kurulan Et ve Balık Kurumu, 1953 yılında Erzurum'da açılan ilk et kombinasyonu faaliyete başladı. Kırmızı et, tavuk ve balık etinin işlenmesi, satılması ve alınması işlemlerini gören Et ve Balık Kurumu'nun özelleştirilinceye kadar, 28 et, 2 tavuk kombinasyonu, 1 et mamulleri üretim tesisi, 2 balık fabrikası ve ülkenin çeşitli illerinde soğutma depoları ile frigorifik tır filoları mevcuttu. Aylık 29 bin ton et üretimi yapan Et ve Balık Kurumu, değerinin çok altında bir meblağla peşkeş çekildi sermayeye. Değeri yaklaşık 300 trilyon lira olan kurum, arsa bedelinin altında fiyatlarla satıldı. Örneğin Ağrı Et Kombinasyonu 1995 yılında 25 milyara satıldı ve ardından 60 milyara tekrar özel sermayeden geri alındı.

Özelleştirilmeden önce Türkiye'nin en büyük et üretim ve işleme tesisi olan Kurum, süreç içinde parçalara ayrılarak satıldı ve birçok işçi-emekçi işsiz kaldı. Kurum'un 29 bin ton et ürettiği süreçte, özel sermayeden Pınar et 10 bin, Imeks 7 bin, Van Et ve Coşkun 5 biner ton üretim yapılabiliyordu ancak. Bu devasa üretim, burjuvazinin iştahını kabarttı ve çeşitli illerdeki kombineler, peşkeş çekildi. Geline aşamada Et ve Balık Kurumu'nun değeri 550 milyon dolara tekabül ediyor. Özelleştirilmeden önce, Öz Gıda-İş sendikasının örgütlü olduğu kurumda, özelleştirme sürecinden sonra hiçbir sendikal örgütlülük ve hak kalmadı.

2006 Mart'ında Resmi Gazete'de yayınlanan yönetmeliğe göre, Tarım Bakanlığı'na bağlı olarak faaliyet yürütecek Kurum, 400 milyon YTL sermayeyle kuruldu. Şimdilik Adana, Bingöl, Diyarbakır, Erzurum, Sakarya, Sincan ve Van'daki kombinelerle üretime geçecek. Özelleştirilmeden önce ağırlığı Kültür illerinde (17 tanesi) 28 kombinaya sahip olan kurumun bu kadar düşük üretimle faaliyete geçmesi başka bir durum. Yine yayınlanan yönetmeliğe göre, özel teşebbüs sahipleri

de Kurum'un yönetiminde yer alabilecek. Yüzde 20 ila 40 arasında hissesi olan şirketler bir kişi, yüzde 40 ve fazla hisseye sahip olanlar da iki kişiyle temsil edilecek.

Et ve Balık Kurumu Niye Kapatıldı?

Kurumun devasa boyutlara ulaşan üretiminin yanı sıra, ülkenin tarım ve hayvancılık alanlarının emperyalist tekellerinin iştah kabartmaya başladığı bir süreçte, diğer KİT'lerle birlikte özelleştirme kapsamına alındı. Hayvancılığın yaygın olduğu Kürdistan ve diğer illerde, hayvan alımını yapan tek kurum işlevini görüyordu EBK. İthalat ve ihracat, işleme, satış vb. her türlü işlemi gerçekleştiren EBK, hayvan üreticileri için de bir güvence işlevini görüyordu kısmen.

Kurumun tekel olarak işlev görmesi, özel sermayenin payının azalmasını da yanında getirdi. Özal'la birlikte artan özelleştirme furysı, o dönemlerde hemen hemen tüm KİT'leri kapsamı içine aldı. Kendi eliyle zenginler yaratmaya çalışan devlet, Koç'ları, Sabancıları ihya edecek, yanına yeni isimler ekleyecekti. Yanı sıra, emperyalist tekellerin bu Türk şirketleriyle ortaklıklarıyla ülke içine girmelerinin yolu düzlenecekti.

Bu süreçten sonra, ardi ardına şirketler kurulmaya, var olanlar büyümeye başladı. Pınar, Coşkun, Maret, Dardanel vb. ilk elde akla gelenler. Bunların kurulması ve büyümesi, etin tekelleşmesini ve tüketiciye daha pahalıya mal olmasını getirdi. Yine bu şirketlere bağlı olarak kurulan marketler, et satış kooperatifleri oluşmaya başladı. Fiyatlar, birden fırlarken, işçilerin ve emekçilerin yiyebildiği tek et, tavuk eti haline geldi.

Emperyalist ve işbirlikçi sermaye büyüdükçe dünya üzerindeki ithalat ve ihracat dengesi de değişti. Artık hayvancılık örneğine göre gelirken, tüm et alımları dışarıdan yapılmaya başlandı. Hayvancılıkla uğraşanların hayvanları ise ya telef oluyor ya da yok pahasına bu şirketlere veriliyordu. Hayvancılıkla uğraşanların tek satış yapabilecekleri yerler Kurban Bayramı öncesi kurulan pazarlar haline geliyordu. Keza dönem dönem ortaya çıkan "kuş gribi", "deli dana" gibi hastalıklar hangi etin satılacağına bağlı olarak değişiklikler göstererek reklamı yapılıyordu. Tavuk eti mi satılacak, "kırmızı ette deli dana var, yemeyin" deniliyordu. Henüz belleklerde tazeliğini koruyan "kuş gribi", hem alınmayan önlemlerle birlikte onlarca kişinin ölmesine yol açarken, fiyatların da aşırı yükselmesine neden oldu. Gazetelere son yansıyan haberlerden biri de tavuk üretiminin İsraili şirketler tarafından kontrol altına alınmak istenmesiydi. Hemen ardından yumurta fiyatları aşırı yükseldi.

Et ve Balık Kurumu'nun yeniden faaliyete geç-

Et ve Balık Kurumu'nun yeniden faaliyete geçmesi daha doğru ifadeyle değişiklik göstererek yoluna devam etmesi kimseyi şaşırtmasın. Hayvancılıkla uğraşanlara yeni bir umutmuş gibi sunulmaya çalışılan bu kurumun, resmi gazetede yayınlanan kuruluş tüzüğüne göre, özel teşebbüse kapalı olmadığı görülüyor. Keza, ithalattan, ihracata, hayvan kesiminden, hastalıkların kontrol edilmesine kadar her şey bu kurumun elinde toplanacak. Yani, küçük üreticinin hayvanlarının katli, alımı satımı tekrar devlet eline geçecek. Üç-beş ay önce, kümeslerde tavukların ilkel yöntemlerle katledilmesi, hastalıkların artmasına "davetiye" çıkarması ve devletin kamuoyu önünde teşhir olması, böyle bir arayışa ve önleme yol açtı.

mesisi daha doğru ifadeyle değişiklik göstererek yoluna devam etmesi kimseyi şaşırtmasın. Hayvancılıkla uğraşanlara yeni bir umutmuş gibi sunulmaya çalışılan bu kurumun, resmi gazetede yayınlanan kuruluş tüzüğüne göre, özel teşebbüse kapalı olmadığı görülüyor. Keza, ithalattan, ihracata, hayvan kesiminden, hastalıkların kontrol edilmesine kadar her şey bu kurumun elinde toplanacak. Yani, küçük üreticinin hayvanlarının katli, alımı satımı tekrar devlet eline geçecek. Üç-beş ay önce, kümeslerde tavukların ilkel yöntemlerle katledilmesi, hastalıkların artmasına "davetiye" çıkarması ve devletin kamuoyu önünde teşhir olması, böyle bir arayışa ve önleme yol açtı.

EKB, yine emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin hizmetinde

EBK, özelleştirilirken binlerce işçi işten atıldı, hayvancılıkla geçimini sağlayanlar iflas ederek üretimi bıraktı ve başka işlerde çalışmaya başladı. EBK, eskiyi yeniden canlandıracak bir yapılanma içinde değil ve olmayacak da. Yine emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerin istekleri doğrultusunda faaliyetlerine devam edecek. Bu seferki üreticiyi yok etme faaliyeti daha planlı ve gizli kapaklı yapılacak.

Tarımın tasfiyesi ve hayvancılığın tasfiyesi kol kola giden bir hat izledi. İMF-DB ve emperyalist ülkelerin direktifleri doğrultusunda düzenleme yaparak, yoksulluğu ve sefaleti büyütenler, bu tepkilerin büyümesinden korktukları için, eskiden o dönemin getirdiği şartlardan kaynaklı, kamu yararına "çalışan" kurumları yeniden gündeme sokuyorlar. Ama hiçbir zaman bu kurumların kamuya hizmet etmeyecekleri açık. Sadece işbirlikçi burjuvazi ve hükümetler tarafından spekülasyon malzemesi yapılmaya devam edecek kurumlar olarak işlevlendiriliyorlar. En son Ordu'da fin-dık üreticilerinin yaptığı eylemlerden sonra Fiskobirlik'in hedef tahtasına çakılması gibi, ellerinin altında hedef olacak bir şeylerin bulunmasına ihtiyaç duyuyorlar.

EBK, bu koşullar içinde açılıyor, bir yandan tekellerin dayatmaları bir yandan da yaklaşan seçimlerden kaynaklı sıkışan AKP hükümeti, her hükümetin yaşadığı akıbetten kurtulamayacak.

Bir yanda kontra eylemler, bir yanda ateşkes çağrıları...

KÜRT HAREKETİ KISKAÇ ALTINDA

TSK'daki görev değişimi ile Kürt halkına yönelik saldırılar en üst noktaya tırmandı. 12 Eylül günü, Diyarbakır'da bir parkta patlayan bomba ve çoğu çocuk 10 kişinin ölümü, Şemdinli'den sonra kontrgerilla eylemlerinin yeniden başladığını gösteriyordu. Diyarbakır'dan bir hafta kadar önce de Batman'da 10 yaşındaki bir kız çocuğu, PKK operasyonu adı altında öldürülmüştü. Büyükanıt ve ekibi, '93 konseptini yeniden uygulamaya sokmuş görünüyor.

Bu katliamlarla aynı günlerde önce DTP'den ateşkes çağrısı geldi. Ardından aydınlar, bu çağrıyı yinelediler. Sonrasında Avrupa Parlamentosu, bu çağrıların dikkate alınmasını istedi. Zaten ABD, ilk kez PKK'ye doğrudan seslenerek "silahları bırakmaları"nı istemişti. Talabani, ABD ziyareti sırasında PKK ile görüşmelerini, yakında ateşkes kararı alacaklarını duyurdu. Ve son olarak Abdullah Öcalan, İmralı'dan "silahların gömülmesi" çağrısını yaptı. Bu çağrıların ardından PKK, 1 Ekim'den itibaren "ateşkes" kararı aldığını açıkladı...

Bir yanda artan terör, kontrgerilla eylemleri, diğer yanda ateşkes, silah bırakma çağrıları... Emperyalizm ve işbirlikçileri, taşları bağlayıp köpekleri salmak istiyor. Kürt hareketi ise, uzun süredir girdiği "siyasal çözüm" kulvarında son sınıra dayanmış görünüyor. ABD'nin koordinatör atamasından, kendilerine doğrudan seslenmelerine dek, her şeyde bir keramet aramaya kalkıyor ve onlara zorluk çıkarmamaya özen gösteriyor. ABD'nin araya Güney Kürdistan'daki işbirlikçilerini de sokması, süreci hızlandırdı. Fakat bu hızlı akış, nereye gidecek, PKK, hangi vaatler karşılığında ateşkes yaptı ve bu vaatler ne kadar tutulacak, önümüzdeki günlerde daha net görülecektir. Kesin olan, Kürt sorunun bitmeyeceği, Ortadoğu'nun paylaşımında sürekli gündemde kalacağıdır.

ABD, Kürt sorununda baş aktör

Irak işgali ve Güney Kürdistan'da bir Kürt devletinin kurulması, ABD'yi Kürt sorununda doğrudan müdahil yaptı. Hatta baş aktörü oldu. En son emekli bir orgeneralini, "PKK Koordinatörü" olarak ataması, bunun tescillenmesidir.

Bilindiği gibi Irak işgaliyle birlikte, Türkiye-ABD ilişkilerinde en önemli pürüz, Kürt sorunu olmuştu. Süleymaniye'deki çuval krizi başta olmak üzere birçok olay yaşandı. ABD, Ortadoğu'daki planları için Kürtlere özel bir misyon yüklemişti. Bu plan, Türkiye'nin Kürtleri yok sayma ve imha siyasetiyle çakışmıyordu. Geçen süre zarfında ABD, Türkiye'nin ne "sınır ötesi operasyon" talebine, ne de PKK'ye doğrudan savaş açma çağrılarına karşılık verdi. Bunun üzerine Türkiye, ABD'nin Ortadoğu'daki baş hedefi olan İran ve Suriye ile "anti-Kürt" ekseninde işbirliği yapmaya başladı. Uzun süre Kürtleri de Türkiye'yi de memnun etmeye çalışarak oyalama taktiği izleyen ABD, gelinen noktada belli adımlar atmak zorunda kaldı. Türkiye'de yükselen ABD karşıtlığında şoven-milliyetçi duyguların da rolü vardı. Bu durum, ABD'nin Ortadoğu planlarında Türkiye'yi kullanmasına engel oluyordu. Son İsrail-Lübnan savaşından sonra, Lübnan'a Türkiye'nin de asker göndermesi için ABD'nin bu konuda yeni adımlar atması gerekiyordu. PKK Koordinatörü ve PKK'ye silah bırakma çağrısı, tam da böyle bir zamanda geldi. Aynı günlerde AKP Hükümeti, Lübnan'a asker gönderme tezeresini alel-acele meclise sundu ve geçirdi. Başbakan Erdoğan'ın ABD ziyareti öncesi yollar düzledi.

ABD, şimdi Kürt sorununda kilidi elinde tutuyor. İşbirlikçi Güney Kürtleri aracılığıyla PKK'ye mesajlar gönderiyor ve PKK ile karşı karşıya gelmeden elimine etmeye çalışıyor. Bir yandan Türkiye'yi rahatlatacak demeçler veriyor. Diğer yandan Irak'taki Kürt devletinin anayasasında PKK'li lere sığınma hakkı tanıyacak düzenlemeler yapıyor. Daha önceki yıllarda PKK üst düzey yöneticileri için İskandinav ülkelerine sürgün önerisi getiren ABD, bunu şimdi Güney Kürdistan'la çözmek istiyor.

Türkiye'nin rahatsızlıkları sürüyor

Son aylarda Kuzey Irak'ta atılan her adım, bağımsız Kürt devletine biraz daha yaklaşıyor. Barzani, eski Irak bayrağını kullanmayı reddettiğini açıkladı ve Kürt bölgesinde sadece Kürt bayraklarının asılacağını duyurdu. Saddam dönemindeki Irak bayrağının değiştirilmesi konusunda ABD'nin de onayını aldığı biliniyor. Irak'ın üç ayrı federal bölge olarak resmileşmesi için Irak meclisine yasa teklifi sunuldu. Sünnilerin ve Sadr gibi kimi Şii grupların karşı çıkmasına rağmen Şiilerin de Irak'ın Güneyinde ayrı bir devlet kurmaya istekli oldukları söyleniyor. Zaten Kürt yetkililer, bu karar meclisten çıkmadığı durumda, kendi bağımsızlıklarını ilan edeceklerini yineliyorlar. Öte yandan 2007'nin sonunda Kerkük'ün durumunu belirleyecek olan referandum için de her kesimin hazırlığı artarak sürüyor.

Türkiye, bağımsız Kürdistan yönünde atılan her adımdan fazlasıyla rahatsız. Bunu da açıkça ifade ediyor. Özellikle Kerkük'ün Kürt bölgesinde kalma ihtimali, onları çileden çıkarıyor. Osmanlı döneminden kalma haklarını gündeme getiriyorlar ve Kerkük'ün Türkmenlere verilmesi, en azından özerk bir şehir haline gelmesinde bastırıyorlar. "Sınırötesi operasyon" çığırıklığı ve Ortadoğu'nun paylaşımında söz sahibi olma çabası, Kürt sorununda devre dışı kalmamak olduğu kadar, Kerkük'teki hak iddialarını korumak amacını da güdüyor. Lübnan'a asker gönderme tezeresinde Başbakan Erdoğan'ın en sık kullandığı demagojilerden biri, "masanın dışında kalmamak"tı. Oysa emperyalist paylaşım savaşlarında Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelere kırıntıların bile düşmeyeceği, bilinen, yaşanmış bir gerçektir. Bu savaşta da bu gerçek değişmeyecektir.

İlk olarak bir Amerikan dergisinde yeralan ve içinde Kürdistan'ı da gösteren "yeni Ortadoğu" haritası, Türkiye'nin her yerde karşısına çıkmaya başladı. Bu harita, rahatsızlıklarını arttıran önemli unsurlardan biri. En son milletvekillerinin Irak ziyaretinde karşılaştıkları ve indirdikleri harita, NATO'nun birimlerinde de görüldü. Türk subayları salonu terk ederek tepkilerini ortaya koydular. Türkiye'nin bir kısmını Kürdistan içinde gösteren harita, Türk egemenlerinin yüz yıllardır süren kabusunu yeniden yaşıyor.

Bir yanda artan terör, kontrgerilla eylemleri, diğer yanda ateşkes, silah bırakma çağrıları... Emperyalizm ve işbirlikçileri, taşları bağlayıp köpekleri salmak istiyor. Kürt hareketi ise, uzun süredir girdiği "siyasal çözüm" kulvarında son sınıra dayanmış görünüyor. ABD'nin koordinatör atamasından, kendilerine doğrudan seslenmelerine dek, her şeyde bir keramet aramaya kalkıyor ve onlara zorluk çıkarmamaya özen gösteriyor.

Bütün bunların üzerine Talabani'nin ABD'de yaptığı konuşmalar bindi. Talabani, ABD ordusunun Kürt bölgesinde kalmasını, komşu devletlerin saldırı ihtimaline karşı istediklerini söyleyerek Türkiye'nin de işmini geçirdi. Ayrıca Türkiye'nin Irak'ın iç işlerine karıştığını, kendilerinin de Türkiye'nin iç işlerine karışabileceğini ima etmesi, Türk egemenlerini çileden çıkardı. Türkiye, her zamanki gibi Talabani'yi aşiret reisliğiyle, sorumsuzlukla suçlayıp hakaretler yağdırdı. Türkiye, Talabani'yi Irak devlet başkanı olarak bir türlü sindiremedi. Cumhurbaşkanı Sezer'in Talabani'ye görüşme günü vermemesi de bunun bir başka göstergesi.

Kürt sorunu, devrimle çözülür

Türkiye, Kürt sorununda oldukça sıkışmış durumda. Bunun verdiği açmaz ve çaresizlikle, Kürt halkına karşı en aşağılık saldırıları düzenliyor. Türkiye'nin çeşitli il ve ilçelerinde linç girişimlerinden, Batman'da Diyarbakır'da çocuk katliamlarına, gerilla cesetlerine yapılan işkencelere kadar...

Son Diyarbakır olayını, TİT (Türk İntikam Tugayı-12 Eylül öncesi kontra eylemleri yapan bir örgüt) adına üstlenilmesi, yeniden "ölüm mangaları"nın devreye sokulduğuna işaret ediyor. İlk başta PKK'nin üstüne atılmaya çalışıldığı bu kontra eylem, öylesine "kör gözüm parmağına" şeklindeydi ki, hiç kimse için inandırıcı olmadı. Ve savcılık bu eylemi de "faili meçhul"ler dosyasına koyduğunu açıkladı. "Faili meçhul"ün ne anlama geldiği biliniyor. Böylece devlet üstü örtük biçimde kendi yaptığını kabullenmiş oldu.

Türkiye'yi son günlerde sıkıştıran bir diğer gelişme ise, artan asker cenazeleri ve asker ailelerinin isyanlarıdır. Son cenazelerde asker ailelerinin "vatan sağolsun diyemiyorum", "kendi oğullarını göndersinler", "bu neyin savaşı" gibi aykırı feryatları, hükümeti de orduyu da zor durumda bıraktı. Cenazelerin artması halinde bu tür isyanların da artacağı ve başlarını daha fazla ağrıtaacağı görülüyor. O yüzden bir yandan Kürt halkı üzerinde terör ve baskıyı arttırırken, bir yandan da "ateşkes", "silah bırakma" çağrılarına yeşil ışık yakıyorlar.

Ancak bugüne dek gerçekleşen "ateşkes"lerin sonucu ortada. Her ateşkes sonrasında Kürt halkına dönük baskı ve katliamlar devam etti. Bu kez de farklı olmayacaktır.

Kürt sorunu, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin planlarıyla değil, devrimle çözülecek bir sorundur. PKK geriletirse, tümünden bitirilebile Kürt sorunu bitmeyecek. Kürt halkı, yılların mücadele deneyimi ile emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin kışkırtıcı çıkacak ve kendi kurtuluşunu eline alacak güçtedir. Direnişçi kimliği ve isyan geleneği ile Ortadoğu halklarıyla omuz omuza, savaşa, faşizme ve tüm gericiğe karşı omuz omuza yürüyecek, masada çizilen tüm harita ve planları yırtarak, ulusal ve sosyal kurtuluşunu gerçekleştirecektir.

BİR KEZ DAHA "BARIŞ" ÜZERİNE

"Barış", "ateşkes", "silahların bırakılması", son on yılın en çok kullanılan argümanları. Yine reformist Kürt hareketinden, aydınlarından, 'barış', 'ateşkes', 'silahların susması' çağrıları geldi ve yine PKK, 'ateşkes' ilan etti. Bu, '93 yılından bu yana 5. tek taraflı ateşkes kararı oluyor. Buna karşın kirli savaş olanca vahşetiyle sürdü, sürüyor... Bugün de kontrgerilla eylemleri devam ediyor, Kürt halkı, kadın-çocuk demeden katlediliyor, gerilla cesetlerine işkence yapılıyor, cenazeleri bile verilmiyor. Fakat hala 'barış' üzerine hoş ama boş laflar edilmeye devam ediyor. "Eğer barış, ülkeyi en az savaştaki kadar tam bir yıkımla tehdit ediyorsa, barışı kabul etmek neye yarar?" diyor Engels. Biliyoruz ki, Kürdistan 'barış' zamanında da talan ediliyor, yakılıyor, yıkılıyor; Kürt halkı katlediliyor, aşağılanıyor. Hatta savaş döneminden daha fazla!

Yaklaşık onbir yıl önce kaleme alınan "Proletaryanın Dilinde; Barış" makalesini (6 Ağustos 1995- Alinteri) güncelliğinden bir şey kaybetmediği için kısaltarak yayınlıyoruz.

Barış, insanlığın yüzyıllardır en büyük özlemi. Savaşın vahşeti, kıyıcılığı, acımasızlığı arttıkça bu özlem daha da büyüyor, bir tutkuya dönüşüyor.

İnsanlığın bu büyük özlemi ne yazık ki, en vahşi soygun ve talanı gerçekleştiren savaş tacirlerinden tutun da burjuva liberal, reformist akımlara kadar her kesimin demagoji malzemesi olmaya da devam ediyor.

"Barış"ın en çok konuşulduğu ülkelerden biri de Türkiye'dir. Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'daki yangının orta yerinde duran Türkiye, içeride de on yıllardır süren kirli savaşın ağırlığı ve utancını yaşıyor. Bu durum, burjuva liberallerden reformistlere, ulusal hareketten bazı devrimci demokrat kesimlere kadar değişik çevrelerden "barış" çağrılarının yükselmesine yol açıyor...

Emperyalizmin "barış"ı, kendi çıkarları için yaptığı hesap ve düzenlemelerden ibarettir. Savaş alanında alınan sonuca bağlı olarak halkların içinde ve çıkarlarını olabildiğince dışta tutar, hatta askeri alanda kazandığından daha fazlasını elde etme hesabına dayanır.

(...)Kirli savaşın son bulması istemi hiç kuşku-

suz haklı bir taleptir. Ancak bu soyut ve muğlak bir "barış" talebi olarak kalmamalıdır. Barış sorununa devrimci yaklaşım; içeriğinden bağımsız olarak soyut bir "barış" çağrısını amaç haline getirmez. Önemli olan istenen barışın içeriğidir. Bugünkü koşullarda "kirli savaş"ı karşı "barış" istemi, ilk başta Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı koşulsuz tanımayı ve bunu kararlılıkla savunmayı içermelidir. Bu nedenle, tutarlı, içten ve devrimci bir barış savunuculuğu, her şeyden önce Kürt halkının yanında, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltmeyi gerektirir. Oysa ki günümüzdeki barış savunucuları, savaş bitsin de nasıl biterse bitsin anlayışı içindedirler. Bu savaşın nedeni, niteliği, haklı ve haksız tarafları onları ilgilendirmemektedir. Böyle olunca soyut ve "sınıflarüstü" bir barış çağrısından öte bir şey değildir yapılan. Dahası bu, aynı bir ulus olarak Kürtlerin, kendi kaderini özgürce tayin hakkı başta olmak üzere en temel, doğal ve meşru haklarının zorla gasp edildiği bugünkü durumun sürmesini kabullenmek anlamına gelir.

Bunca yıldır acı çeken, kan ve gözyaşı döken Kürt halkından böyle bir "barış"a rıza göstermesini kimse istememelidir. Kürt halkı, yüzyıllardır çektiği aşağılanma ve köleleştirmeye karşı tarihinin en büyük başkaldırısını gerçekleştirmiş durumda. O, ezilen bir ulusun haklı ve onurlu savaşımını yürütüyor. Karşısında ise, emperyalizmin ve işbirlikçilerin her türlü kirli yöntemi kullandığı, en vahşi soykırım ve inkar politikası var. Önce savaşın bu niteliği kabul edilmelidir.

İkinci olarak, egemen sınıf ve ulusların her zaman silahlı olduğu ve ezilenlerin en küçük hak talebini dahi kan ve terörle bastırdığı gerçeği görülmelidir. Bu koşullarda silahlı savaşın yürütmeyen ezilen bir ulus ya da sınıf, köle olarak kalmaya mahkumdur. Ondan silahını bırakmasını istemek, köle olarak kalmasını istemekle eş anlamlıdır. Haklı-haksız ayrımını bir kenara koyan "barış" çağrıların, nasıl olursa olsun silahlar sussun anlayışı, bu eşitsizlik karşısında aslında namıyus, ulusal kurtuluş devrimine çevirmekten başka bir şey değildir...

Bugün "barış" isteyen herkes, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşmak durumundadır. Devrimci bir savaşın çağrısıyla birleşmeyen "barış" istemi, köpeklerin salındığı bir dünyada tüm taşları bağlamaya benzer. Bunun da halklara faturası çok daha ağır olur.

Kürt halkının çıkar ve özlamlarına hizmet eden bir barışın kazanılması sorunu, elbette ki yalnızca Kürt halkının ve yurtsever hareketin sorunu değildir. Ezen ulusa mensup Türk işçi ve emekçilerinin, Türkiyeli komünist ve devrimcilerin de bu konuda üzerine düşen görev ve sorumluluklar da büyüktür. Ortak düşmanlarımız olan emperyalistler ve işbirlikçilerine karşı, devrimci savaşımı yükseltme ve yoğunlaştırma yolunun dışında ne kadar "barış" çağrısı yapılsa yapılsın, ne kadar duygusal sözler sarf edilirse sarf edilsin, Kürt halkının yararına bir barış sağlanamaz. Emperyalizm ve işbirlikçisi

Bunca yıldır acı çeken, kan ve gözyaşı döken Kürt halkından böyle bir "barış"a rıza göstermesini kimse istememelidir. Kürt halkı, yüzyıllardır çektiği aşağılanma ve köleleştirmeye karşı tarihinin en büyük başkaldırısını gerçekleştirmiş durumda. O, ezilen bir ulusun haklı ve onurlu savaşımını yürütüyor. Karşısında ise, emperyalizmin ve işbirlikçilerin her türlü kirli yöntemi kullandığı, en vahşi soykırım ve inkar politikası var. Önce savaşın bu niteliği kabul edilmelidir.

egemen sınıfların altındaki bir Türkiye ile "barış" arayışları, Kürt halkının bugüne dek çektiği acıları durdurmak şöyle dursun daha büyük acı ve yıkım getirecektir.

(...)ABD başta olmak üzere Kürt halkının ve onun ulusal kurtuluş savaşının en büyük düşmanları olan emperyalistler, "düşman" olarak değil de "destek alınacak güçler" olarak görünürse; kendini hasmına beğendirmek, onu ülkümek, emperyalizme meşru görünmek esas alınır; bunun karşılığı unulanın da çok gerisinde kınlarla yetinmek olur çoğu kez. İşte Filistin! "Diyalog" ve "masada çözüm"ün en somut ve canlı örneği olarak durmaktadır...

Burjuva liberal, reformist "barış" arayışları, aslında devrimci savaşıma karşı güvensizliğin, unutsuzluğun ifadesidir... Barış için savaşı göze almadan, "barış"ı egemenlerin altın bir tabak içinde sunacağını sananlar, büyük bir yanılgı içindedirler.

Barış özlemi ve çabası, işçi sınıfı devrimcileri için, burjuva liberalleri, küçük burjuva demokratları ve ulusalcıların aksine sabırla, cesaretle, dışı dış bir savaşım yürütmek demektir.

Hergün çocuklar öldürülüyor Kürdistan'da. Her gün, gencecik bedenler kanyla suluyor toprağı. Fevzi'ler, Mizgin'ler katlediliyor peşpeşe. Mizgin'in saçından sürüklüyor devlet. Kürt çocuklarından öylesine korkuyor, öylesine nefret ediyor ki, gözü dönmüş bir vahşetle saldırıyor. Ve çocuklar, küçücük yaşta çalışmaya başlayan, küçücük yaşta ailenin geçimine katkı sunmak zorunda olan çocuklar, küçücük yaşta savaşmayı da öğreniyor, 'taş generali' oluyor, kahramanlık-lar yaratıyorlar. Barış'ın nasıl geleceğini, Kürt çocukları iyi biliyorlar.

Yalnızlık kapitalizme mahsus!

Gazetede kısacık, küçücük bir haber: Bir Avrupa ülkesinde, 80 yaşının üzerinde bir adam, ölümünden aylar sonra dairende bulunmuş. Adam, koltukta oturup televizyon seyrettiği sırada ölmüş. Vücudu çürümeye ve kokmaya başladıktan sonra, apartmandaki komşuların kokudan rahatsız olmaya başlamasının arkasından, polis kapıyı kırarak eve girmiş ve adamın çürümekte olan cansız bedenini karşılamış. Adam karısından yıllar önce boşanmış, çocukları varmış ama aramıyorlarmış. Ve aylar boyunca onun yokluğunu fark eden, arayıp soran kimse olmamış. Polisler içeri girdiği sırada televizyon hala çalışıyormuş.

İnsan duyduğu bu haber karşısında dehşete kapılıyor. Büyük bir acı duyuyor, bu adamın yalnızlığı, terk edilmişliği, çaresizliği ve mutsuzluğu karşısında. Biraz olsun insanca değerlere sahip olan hiç kimse, böyle bir tabloya karşı kayıtsız kalamaz zaten.

Ancak diğer taraftan, insanlar her geçen gün biraz daha yalnızlaştırmaya devam ediyor kendisini. Ailesinden, dostlarından, çevresinden kopuyor, uzaklaşıyor kendisi bile farkına varmadan. Ve böyle bir ölüm, böyle bir yalnızlık, neredeyse toplumun ezici bir bölümü için kaçınılmaz bir 'kader'e dönüşmeye başlıyor.

Tek başına yaşamak

Son yıllarda konut inşaatlarında büyük bir patlama yaşanmasına rağmen, kiralık ev bulmada, hatta boş ev bulmadaki sıkıntılar giderek büyüyor. Bunda en önemli etken, bir evde yaşayan insan sayısında ki azalmadır. Mesela artık yeni evlilerin ailelerle birlikte oturmayıp ayrı bir eve çıkmaları son derece olağan bir hale gelmiştir. Köyleri bir kenara bırakırsak, sadece büyük kentlerde değil, genel olarak kentlerde artık yeni evliler, kendi evlerini kurmak için, daha evlenmeden önce planlara başlamaktadırlar. Geçmişte kocasının ailesiyle birlikte yaşayan kadınlar, kaynana-görümce gibi akrabalarından öylesine büyük sıkıntılar yaşamış, şiddetli baskılar görmüşler ki, artık kimse bu durumu onaylamamakta; başta 'kız tarafı' olmak üzere, herkes bu konudaki önlemini çok öncelerden almaya çalışmaktadır.

En yaygın ve kitleler içinde meşruluğu en fazla olan ev ayırma biçimi yeni evlilerin ayrılmasıdır. Ancak tek biçim bu değildir; yalnız yaşamak konusunda eğilimler ve 'gerekçeler' hızla artmaktadır.

Ailesinin evine uzak bir bölgede iş bulan bir genç, hızlı bir biçimde evini ayırmaya yönelmektedir. Böylece ekonomik özgürlüğünü pekiştirmek, kendi kendine yetebilirliğini kanıtlamak istemektedir.

Üniversite öğrencilerinin büyük bir bölümü, evde kalmayı yurttan kalmaya tercih etmektedir. Bunda yurt idaresinin baskıcı ve yurt ortamlarının kargaşalı, ders çalışmaya elverişsiz yapısının büyük bir etkisi vardır elbette. Ancak en büyük etken, paralı eğitimin önemli bir parçası olarak, uzun bir süredir, ekonomik olarak, yurttan kalmanın evde kalmaktan daha pahalı bir hale gelmesidir.

Boşanmış eşlerin anne-babalarının yanına dönmeyerek kendi yaşantısını sürdürmeye devam etmesinin artık daha meşru görülmesi; ailesinin bulunduğu ilden daha büyük bir ile okumaya gidenlerin, üniversiteyi bitirdikten sonra da orada iş bulma-

Kalabalık ailede her türlü bilgi, deneyim ve alışkanlık olarak kuşaktan kuşağa aktarılır. Yalnız bir insan ise, bu zincirden kopmuştur. Her türlü bilgiyi yeniden keşfetmesi gerekir, bu da o insanın, kitaplara, internete, televizyona yani burjuva propagandaya yönelmesine neden olur. Yaşadığımız yıllar elbette ki geçmişten daha ileri, gelecekte daha geri olduğumuz yıllardır. Geçmişte yaşamayı kimse savunamaz, geçmişin feodal ilişkilerini olumlayamaz. Fakat bu, insanın tüm geçmişiyle, geçmişten bu yana insanlığın oluşturduğu değerlerle kopmasına da yol açmamalıdır. Burjuvazinin yapmaya çalıştığı budur. Her tür değer yargısından kopmuş insanların, rüzgara göre yön değiştirmesi kolaydır çünkü. Ve burjuvazinin, bu insanları yönetmesi, kendi ideolojik argümanlarını benimsetmesi daha rahat olacaktır.

ya çalışmaları gibi etkenler, ayrı yaşama, ayrı evde kalma alışkanlığının giderek yaygınlaşmasını getirmektedir.

Kapitalizm bireyselleştiriyor

Ayrı evlere çıkmanın artması, giderek yalnızlaşma kitlelerin değil, burjuvazinin tercihidir aslında. Kitlelerin sürekli daha küçük parçalara bölünmesi, insanların birbirinden kopartılması ve uzaklaştırılması, burjuvazinin sistemli bombardımanı sonucunda yaşanmaktadır.

Feodalizm insanları birbirine güçlü bağlarla bağlar. Feodalizmin değerler sistemi 'kuşatma' üzerine kurulmuştur çünkü. Tek tek her çocuğu ailenin duygusu ve düşünceleri kuşatır. Tek tek her aileyi toplumsal önyargı ve kurallara kuşatır. Bu kuşatma bir taraftan kitlesel bir beraberliği ve paylaşımı, kalabalıklığın içinde olmanın dayanışmasını ve güvencesini getirir. Diğer taraftan ise, her türden özgürlüğü, farklı düşüncüyü kısıtlayıcı ve baskıcı bir yanı vardır ve bunalıcıdır.

Kapitalizm ise, bu baskılara dönük tepkiyi ve bunalmayı kendi potasında eritmeye çalışmaktadır. Kalabalık ailelerin kuşatmasının karşısına, 'birey'i ve 'bireyin özgürlüğü'nü çıkarır. İnsanları bireyselleştirir, tekleştirir. Bunu yaparken 'her türden kısıtlayıcı bağdan kurtulma', 'özgürleşme' demagojisini kullanır. Gerçekten de olumlu ve olumsuz her türden feodal bağdan kurtarır. Ancak bağların en güçlüsü ve en kısıtlayıcısı olan kapitalizmin bağlarıyla, kapitalizmin değerler sistemiyle kuşatır bu defa da.

Yalnızlaştırmak, burjuvazinin kendi varlığını koruması, sistemini sürdürmesi için en önemli araçlardan biridir. Bu iki yönüyle böyledir. Birincisi ve en önemlisi, yalnızlık ekonomik açıdan tüketimi artırıcı

bir etkidir. İkincisi ise, ailesinden ve geçmişinden kopmuş insanların üzerinde burjuva ideolojik argümanlar daha hızlı etkiye bulunur.

İnsanların teklesmesinin tüketimi artırıcı bir etkisi olduğunu söyledik. Çünkü ayrı ev, en başta inşaat sektörünü canlı kılacak bir etkidir. Keza, ayrı kira ödenmesi, ev için gerekli mobilyaların alınması, elektrik ve su tüketiminin, telefon kullanımının artması, yemek alışkanlıklarının (özellikle tek başına yaşayan insanlar açısından) fast food ve dondurulmuş gıdalara doğru değişmesi de ayrı yaşamının zorunluluklarıdır. Kalabalık bir ailenin iğne-iplikten beyaz eşyaya kadar her türden ev eşyasını topluca kullanması, önemli bir tasarruf anlamına gelir. Evden ayrılan herkes bütün bu eşyaları kendi evi için yeniden almak zorundadır. Bu da burjuvazinin fazla üretimini eritecek, ısınan ekonomiyi soğutacak önemli bir kaynaktır.

Diğer taraftan, yalnızlaşan insanların ailesiyle, geçmişiyle, feodal değer yargılarıyla bağları daha hızlı zayıflar. Ve bunların yerini burjuvazinin değer yargıları, burjuvazinin ilişkiler sistemi doldurur.

Kalabalık ailede her türlü bilgi, deneyim ve alışkanlık olarak kuşaktan kuşağa aktarılır. Yalnız bir insan ise, bu zincirden kopmuştur. Her türlü bilgiyi yeniden keşfetmesi gerekir, bu da o insanın, kitaplara, internete, televizyona yani burjuva propagandaya yönelmesine neden olur. Yaşadığımız yıllar elbette ki geçmişten daha ileri, gelecekte daha geri olduğumuz yıllardır. Geçmişte yaşamayı kimse savunamaz, geçmişin feodal ilişkilerini olumlayamaz. Fakat bu, insanın tüm geçmişiyle, geçmişten bu yana insanlığın oluşturduğu değerlerle kopmasına da yol açmamalıdır. Burjuvazinin yapmaya çalıştığı budur. Her tür değer yargısından kopmuş insanların, rüzgara göre yön değiştirmesi kolaydır çünkü. Ve burjuvazinin, bu insanları yönetmesi, kendi ideolojik argümanlarını benimsetmesi daha rahat olacaktır.

Bu nedenle burjuvazi, anne-babalarımızın geçmişte kaldığını, yeni ve 'bilimsel' yöntemlere yönelmek gerektiğini sistemli bir biçimde işler durmadan. Televizyon, internet, reklam programlarında, isimlerin önünde bol sıfatlı 'uzmanlar' tarafından bu düşünce zerkedilir. 'Modern' insanın, 'geçmişten kalan' bilgilerle değil, 'modern' dünyanın gereklerine göre yaşamının yolları anlatılır durulur. Gerçekte ise bu 'uzmanlar', tekellerin reklamını yapan birer kukladırlar. O dönem piyasaya sürülen yeni ürün her ne ise, onun övgüsünü yapmakta, çok çeşitli argümanlarla, mutlaka o ürünü kullanmak gerektiğini söylemektedirler. Burjuvazi, kitlelerin daha çok, daha pahalı tüketmesi için bu 'uzman'ları devreye sokar.

Mesela ailesinden kopuk genç bir anne-baba, hem çocuk eğitimi konusunda yazılmış kitaplara, hem de bebe ürünleri üreten tekellere koşmaktadır. Çünkü vücut yağından pudrasına, hazır bezinden çeşitli mamalarına, bebe odasından giysilerine kadar çok geniş ürün çeşitliliği, 'ihtiyaç' olarak anne-babanın tüketimine sunulmuştur. Çocuk yetiştirme kitapları ve dergileri ise, bu ürünlerin ne kadar önemli bir ihtiyaç olduğunu anlatan makalelerle doludur. Ailesinden-aile birliklerinden uzak yaşayan genç anne-babalar, büyük bir güvenle kendilerini bu kitaplara ve tekellere teslim ederler. Çünkü ailelerinin geri olduğunu, onların çocuk yetiştirme biçimlerinin eskide kaldığını, kendilerinin ise 'modern' ve 'aydın' insanlar olarak 'bilimsel' çocuk eğitimi ger-

çekleştirdiklerini sanırlar. Gerçekte ise, tekellerin esiridirler.

'Size özel' üretilmiş metalar, düzenlenmiş 'indirimler' sayesinde dünyanın merkezinde olduğunuzu ve 'her şeyin en iyisine layık' olduğunuzu inandırır. Magazin programlarında, zenginliğin nimetleri sunulur, yoksulluk küçümsenir ve aşağılanır. Kaçak elektrik kullanan komşusunu polise ihbar etmek, en popüler televizyon dizisi aracılığıyla öğretilir. En küçük bir hak alma mücadelesine girişen kitleler 'terörist' olarak damgalanır.

Hızla yalnızlaştırıyoruz kendimizi

Burjuvazi sadece aileden değil, başka insanlardan, dostlardan da kopartır insanları. Kapitalist insan ilişkileri, gerçek 'dostluk'lara izin vermez çünkü. İkiyüzlülük, birbirinin kuyusunu kazma, arkadan konuşma, iş ortamında birbirinin üzerine basarak yükselmeye ve ayak kaydırmaya çalışma son derece yaygındır. Bu ilişkiler içinde yakın dostluklar kurmak ya da kurulan kimi dostlukları sürdürmek mümkün değildir. Çıkar üzerine kurulu ilişkiler, çıkar bittiği anda terk etmeyi getirir çünkü. Öylesine yüzeyseldir ki ilişkiler, bu ilişkileri kurmaktansa yalnız kalmayı tercih eder pek çok insan. Zaman ilerledikçe, dostluk kurma isteği de körelir. Hayal kırıklığı ile sonuçlanan pek çok arkadaşlık, genel olarak insanlara güvensizleşmeye neden olmuştur çünkü. Ondan sonra da herkese mesafeli ve şüpheli yaklaşmaya başlayıp tümüyle yalnızlığın esiri haline gelinir.

Evlilikler de bundan nasibini alır. 'Bir yastıkta koca' neredeyse olanaksızdır kapitalist ilişkiler içinde. Birkaç yıl içinde evliliklerin sona ermesi ve tek çocuklu boşanmış insanların yalnız yaşamları adeta 'kader' gibidir. Yaş ilerlemeye başladıktan sonra da 'ben yalnız mı öleceğim' korkusu başlar. Ancak kötü giden bir evlilik, hızlı bir boşanma, yeni bir evlilik konusunda da güvensizleştirir insanı.

Bu tarzda yaşayan 'modern' eşler, kendi çocuklarını da yalnızlığa mahkum olacak biçimde yetiştirirler. Çocuk parklarında (özellikle orta kesimlerin oturduğu bölgelerin parklarında) çocuklar kendi aralarında oynamazlar. Bir anne ya da babayla ya da bakıcıyla birlikte parka gelen çocuk, bu büyüyle geçirir zamanını, onunla oynar. Çocuklar park saatleri dışında (ona da yanlarında büyükleriyle giderler) genellikle evden dışarıya pek bırakılmaz. Çünkü anne-baba dışarıdaki hırsızlara, kap-kaççılara, sapıklara vb güvensizdir. Ama 'modern' anne-baba, en çok dışarıdaki diğer çocuklara güvensizdir. Kendi çocuğuna

Yalnız insan, kapitalizmin boğucu cenderesi altında çaresiz ve savunmasızdır.

yanlış şeyler, küfürler, vb öğreteceğinden korkar, bu nedenle kendi yarattığı 'güvenli' fanustan dışarıya çıkmasına izin vermez çocuğunun.

Mart ayında yaşanan Amed serhildan-

Bu tarzda yaşayan 'modern' eşler, kendi çocuklarını da yalnızlığa mahkum olacak biçimde yetiştirirler. Çocuk parklarında (özellikle orta kesimlerin oturduğu bölgelerin parklarında) çocuklar kendi aralarında oynamazlar. Bir anne ya da babayla ya da bakıcıyla birlikte parka gelen çocuk, bu büyüyle geçirir zamanını, onunla oynar. Çocuklar park saatleri dışında (ona da yanlarında büyükleriyle giderler) genellikle evden dışarıya pek bırakılmaz. Çünkü anne-baba dışarıdaki hırsızlara, kap-kaççılara, sapıklara vb güvensizdir. Ama 'modern' anne-baba, en çok dışarıdaki diğer çocuklara güvensizdir. Kendi çocuğuna yanlış şeyler, küfürler, vb öğreteceğinden korkar, bu nedenle kendi yarattığı 'güvenli' fanustan dışarıya çıkmasına izin vermez çocuğunun.

nının arkasından, Kürt orta kesimlerinin çocuklarıyla (okul öncesi çocuklar bunlar) yapılan röportajlar, bir gerçeği çok çarpıcı bir biçimde yüzümüze vurmuştu. "Annem benim sokağa çıkmama izin vermiyor. Çünkü sokaktaki çocuklar kötü çocuklarmış. Ben piyano ve bale kurslarına gidiyorum, bilgisayar öğreniyorum, zamanımı böyle geçiriyorum" diyorlardı. Ve olayların kendi şehirlerinde değil, bakıcıların şehrinde olduğunu söylüyorlardı. Ezilen bir halkın çocuklarıydı bunlar, ama kendi halkına, onların sorunlarına böylesine uzaklaştırılmıştı.

Çocukken bu denli güvensizlik ve yalnız olanların, büyüdükçe neler yaşayacağını ve bunun insani anlamda ne kadar büyük tahribatlara yol açacağını öngörmek zor olmasa gerek

Yaşlılar açısından bu durum daha da kötü bir tarzda yaşanır. Kendileri farklı bir yaşamdan, farklı bir kültürden gelmişlerdir. Güçlü bir dayanışma ve paylaşım onlar için yaşamın en önemli unsurudur. Çocuklarını en iyi biçimde yetiştirmeye çalışmışlar, ama çocuklar kendi ekmeklerini kazanmaya başladıkları andan itibaren onları terk etmiştir. Yaşlıların evin değerli köşesine yerleştiği bir kültürün çocuklarıdır onlar. Ve kendi yaşlıklarını da böyle hayal etmektedirler. Ancak yaşlandıkça yalnızlaşırlar, hastalandıklarında, ihtiyaç duyduklarında çocuklarını, torunlarını yanlarında göremezler.

Feodalizmin bunaltıcı kuşatmasından kurtulan 'modern' insan, kapitalizmin maddiyata dayalı ikiyüzlülük ve çıkarıcılık kuşatmasında bulur kendini. Üstelik kalabalık ailelerin paylaşım ve güvencesinden yoksun bir biçimde ve tek başınadır. Yaşamında internet, cep telefonu gibi teknolojinin nimetleri, rahat ve belli düzeylerde konforlu bir ev vardır. Ve bütün bunların 'çok önemli ihtiyaç', adeta 'olmazsa olmaz' olduğunu düşünür; çünkü burjuva propaganda öyle söylemektedir. Ancak en önemli şey, dostluk ve paylaşım yoktur yaşamında.

Burjuvazi, kitlelere her şeyin en iyisini, en güzelini sunduğunu propaganda eder. Gerçekten de parası olanlar için her şeyin en iyisi üretilmektedir. Kapitalizm geliştikçe, üretim arttıkça kitlelerin belli kesimlerinin de bu 'kalite'den faydalanmasının koşulları olanakları artar elbette. Üretimin artması fiyatların belli oranlarda düşmesini de beraberinde getirir çünkü. Keza her ürünün yeni modeli çıktığında, es-

ki modelleri daha düşük fiyatlarla eritmeye çalışılır. Bunun alıcısı da daha yoksul kesimler olur elbette.

Yani kapitalizm geliştikçe, yaşam standartlarının yükselmesi, 'ihtiyaç' kavramının genişlemesi, görece daha rahat olanakların ortaya çıkması kaçınılmazdır. Ancak kapitalizm böyle bir 'refah' sunarken insanlara, karşılığında onların elindeki en önemli şeyi almaktadır: Dostlukları.

İnsanlar her geçen gün biraz daha yalnızlaşmaktadır. Güzelce ve özenerek döşedikleri evleri onların hapisanesine dönüşmektedir. 'Özgür' olmak, arkadaşlarıyla birlikte istediklerini yapabilmek için ayrı ev istemişlerdir, ancak zamanla çevrelerinde 'istediklerini yapacakları' arkadaşları, dostları kalmamıştır. Eşleriyle rahat etmek, kaynana baskısından kurtulmak istemişlerdir, ancak birlikte rahat edecekleri bir eş de yoktur yaşamlarında. Genel olarak insanları küçümsemekte, kendisi dışındaki herkese güvensizleşmekte, yabancılaşmaktadır. Yaşamları daraldıkça daralmış, kuşatma büyümüştür.

En önemli ihtiyaç 'kolektif'tir

Feodalizmin boğucu baskısına elbette ki karşı çıkmak gerekir. Ancak kapitalist toplumun 'modern' insanı, çok daha büyük bir acı çekmektedir. Üstelik son derece bilinçsizce kapılmaktadır burjuva ideolojik bombardımana. Kapitalizmin ısıtılı dünyası, 'sana özel', 'senin için' diyerek ortaya sürdüğü metaların insanlara 'daha fazla keyif', 'daha fazla eğlence' vaat ettiğini söylemektedir. Böylece insanların beklentilerini, her şeyin daha iyi olacağına dair umutlarını hep canlı tutmaya çalışmaktadır. Gerçekte ise, insanların mutsuzlukları, yalnızlıkları, çaresizlikleri, psikolojik sorunları her geçen gün büyümekte, derinleşmektedir. İnsanların birbirlerine karşı güvensizlikleri ürkütücü boyutlara ulaşmıştır.

Oysa insanın insana ihtiyacı vardır. Onu ayakta tutan şey, yalansız ve çikarsız dostluklardır. İnsan, sosyal bir varlık, kolektif bir bütündür ve kolektifin içinde kendi yerini bulur.

Devrim sonrasında anlatan romanların büyük çoğunluğunda (biraz da o dönemki yoksulluğun bir sonucu olarak) çok sayıda insanın paylaştığı evler vardır. Ancak bu evlerde yaşayanlar, birbirlerine değer ve önem veren insanlardır. Sorunlar paylaşılır bu evlerde ve kolektif çözümler aranır. Umutlar ve mutluluklar da paylaşılır ve büyütülür. Bir arada yaşamak, yaşamı zorlaştırmaz, tersine, herkes birbiri için daha kolay hale getirmeye çalışır. Birbirlerinin eksikliklerini didiklemek için değil, tamamlamak için seferber olunur. Bu nedenle insanlar birbirlerine engel değil, destekler. Paylaşım dayalı, üretken yaşamlardır bunlar.

Mutlu olmak için, devrim sonrasında anlatan romanlardaki gibi kalabalık evlerde yaşamak şart değildir elbette. Sorun evdeki insan sayısında değildir çünkü. İnsanların birbirlerine yaklaşımındadır.

Bir evin 'rahat' olmasının koşulu da insan sayısının az, eşyasının yeni olmasında değildir. 'İnsanın en yakın dostu kendisidir' ya da "insan, insanın kurdur" sözleri, kapitalizmin gerçeğini yansıtmaktadır, insanın doğasını değil. İnsan ancak başka insanlarla paylaşarak ve üretmekle mutlu olabilir. Nazım ustanın şiirinde dediği gibi; "yarın yanağında gayri, her yerde, her şeyde, hep beraber" olabilmektir mutluluk. Paylaşılmayan hiçbir şey güzel değildir.

"Yalnızlık Allaha mahsus" sözü halkımız tarafından sıkça söylenir. Gerçekte ise, yalnızlık kapitalizme mahsustur. Ne önceki toplumlarda insanlık yalnızdır, ne de gelecekte yalnız kalacaktır. Kolektivizmin, paylaşmanın, bir arada yaşamının en güzel örnekleri yaratılacak ve insanlar kendi kabuğunda yaşamaktan kurtulacaktır. Tek tek bireylerin de toplumun da kurtuluşu buradan geçmektedir.

Savaş ve faşizme karşı

MÜCADELEYİ BÜYÜT

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) merkezi yayın organı, "İhtilalci Komünist" in Temmuz-Ağustos 2006 tarihli 55. sayısının başyazısını, güncel öneminden dolayı kısaltarak yayınlıyoruz.

Devletleri ya da ulusları değil, ezilen halkları desteklediğimizi, ajitasyon-propaganda faaliyetlerimizde, eylemlerimizde çok açık biçimde göstermeliyiz. Onun içindir ki, eylemlerde bu devletlerin bayraklarının taşınmasına karşı çıkıyor ve taşımıyoruz. Keza "Hepimiz Iraklıyız, Lübnanlıyız..." sloganlarını doğru bulmuyor ve atmıyoruz. Biz, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların mücadelesini destekliyoruz, ona bu kesitte önderlik eden örgütleri, ulusları, devletleri değil. Bayrağımız ise, orak-çekiçli kırmızı bayraktır. Bunun dışında sadece sosyalist ülkelerin bayrağını taşıyoruz. Bugün ise ne yazık ki, böyle bir ülke yoktur.

Emperyalist savaş, İsrail'in Filistin ve Lübnan saldırıları üzerine yeniden alevlendi. Esasında Irak'ta, Afganistan'da ABD'nin başını çektiği emperyalist işgale karşı direnişler giderek şiddetlenen biçimde sürüyordu. Ne kukla hükümetler, ne artan güvenlik önlemleri, direnişleri durdurmaya yetmedi. Öyle ki, ABD, Irak'ta defalarca yeni işgal hareketleri yapmak zorunda kaldı. Çünkü bazı bölgeler direnişçilerin denetimine geçmişti. Onca operasyon ve saldırı girişimine rağmen halen de Irak'ta hakimiyetini kurabilmiş değil. Irak direnişi, Afganistan'a da örnek oldu ve orada da direnişçilerin eylem kapasitesi artmaya başladı. ABD, işgal ettiği topraklarda deyim yerindeyse gün yüzü görmedi ve halen eğreti bir şekilde duruyor.

Uzun süredir "Irak bataklığı" olarak adlandırılan bu durumdan nasıl sıyrılacağını düşünüyor. İç savaş senaryolarından, Irak'ın parçalanmasına kadar çeşitli olasılıklar üzerinde duruluyor. Bir yandan da Ortadoğu'daki diğer hedeflere yönelme, İran ve Suriye üzerinde baskıyı artırma gayreti içinde. Nasıl Irak'ı "kimyasal silah" bahanesiyle işgal ettiyse, İran'ı da "nükleer silah" gerekçesiyle tehdit ediyor ve diğer emperyalistleri yedeğine almaya çalışıyor. Son bir yıldır bu iki hedefe daha fazla yoğunlaşmış durumda. Suriye'yi Lübnan Başbakanı Hariri'nin öldürülmesi üzerinden baskı altında tutup Lübnan'dan çıkarmayı başardı. Aslolarak Esat rejiminin yıkılmasını istiyor ve bu doğrultuda baskı oluşturuyor, iç kargaşa yaratmaya çalışıyor. Fakat İran'a geri adım attırmayı başaramadı. İran, kimi zaman sert çıkışlar yaparak, kimi zaman uzlaşır görünerek BM'nin denetim sürecini uzatıyor, zamana yayıyor. Çin ve Rusya'nın desteğini almanın verdiği bir rahatlık da var. Daha önemlisi, İran halkının anti-ABD duygularının çok güçlü olması, nükleer çalışmalarında halkın desteğini arkasına almış bulunması, İran'ın elini güçlendiren faktörler.

ABD, bir yandan Irak bataklığında çirpır, bir yandan İran üzerinde istediği baskıncı kuramamanın sıkıntısını yaşarken, bir kez daha İsrail eliyle Ortadoğu'da yeni bir cephe açmaya girişti. İsrail, askerlerinin kaçırılması bahanesiyle, önce Filistin'e, sonra Lübnan'a saldırdı. Çoğu çocuk ve kadın binlercesini katletti, yaraladı. İçinde Filistinli bakanların da olduğu yüzlercesi ni tutukladı. Ancak

gerek Filistin'de, gerekse Lübnan'da büyük bir direnişle karşılaştı. Filistin'de zaten yıllardır direniş sürüyor. Fakat İsrail ordusunun, Lübnan'da karşılaştığı durum, onları şaşkına çevirdi. Daha önceki savaşlarda kısa sürede zafer elde etmeye alışkın İsrail ordusu, bu kez de birkaç günde Güney Lübnan'ı işgal edeceğini düşünüyordu. Ama öyle olmadı. 35 gün süren savaşta İsrail, bir bozgun yaşayarak geri çekilmek zorunda kaldı. Sadece askeri bir yenilgiye uğramakla kalmadı, tüm dünya halklarının büyük nefretini üzerinde topladı.

Filistin ve Lübnan halkı, İsrail askerleriyle dişe diş bir mücadele verdiler. Bu kesitte önderliğin İslamcı akımlarda olması, verilen mücadelenin önemini azaltmıyor. Böyle zamanlarda öne çıkartılması gereken, ezilen halkların emperyalist-siyonist işgal ve saldırılara karşı mücadelesidir. Elbette önderliğin zayıflıkları, handikapları ve bunun yaratacağı tehlikelere dikkat çekilmelidir. Fakat savaşın sürdüğü bir dönemde bu durum daha talidir. Kaldı ki, direnişin sürdüğü her yerde İslamcıların yanı sıra devrimci-demokrat parti ve örgütler de bulunmaktadır, onların militanları da çatışmakta, şehit düşmektedir. Ama daha önemli olanı, ezilen bir halkın direnişi olması ve saldırı, işgalci emperyalist güçlere darbe vurmasıdır. Bizim sahip çıkmamız gereken yön budur.

Bunu yaparken elbette her tür "üç dünyacı" görüşle aramıza sınırlar çekmeliyiz. Devletleri ya da ulusları değil, ezilen halkları desteklediğimizi, ajitasyon-propaganda faaliyetlerimizde, eylemlerimizde çok açık biçimde göstermeliyiz. Direnişlerin verdiği heyecanla, kimliğimizi, görev ve sorumluluklarımızı unutmamalıyız. Aksi halde, herhangi bir ilerici, demokrat yapıdan, hatta İslamcı örgütlerden farkımız kalmaz. Onun içindir ki, ezilen halkları desteklediğimiz eylemlerde, bu devletlerin bayraklarının taşınmasına karşı çıkıyor ve taşımıyoruz. Keza "Hepimiz Iraklıyız, Lübnanlıyız..." sloganlarını doğru bulmuyor ve atmıyoruz. Biz, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların mücadelesini destekliyoruz, ona bu kesitte önderlik eden örgütleri, ulusları, devletleri değil. Bayrağımız ise, orak-çekiçli kırmızı bayraktır. Bunun dışında sadece sosyalist ülkelerin bayrağını taşıyoruz. Bugün ise ne yazık ki, böyle bir ülke yoktur.

İsrail-Lübnan savaşının perde arkasında ABD-İran savaşı verildiği bilinen bir gerçek. ABD, Ortadoğu'da sıkışmışlığına İsrail saldırılarıyla bir kanal açmak istedi. Güney Lübnan'da Hizbullah'ın varlığı, ABD'nin olası İran ve Suriye saldırıları için, ortadan kaldırılması gereken bir engeldi. Hizbullah'ın İran'la yakın ilişkisi, ABD'yi bölgedeki planları açısından rahatsız ediyordu. İsrail'in saldırısı ile Hizbullah tamamen ortadan kalkmasa bile, zayıf düşürecek; silahlarını, kadrolarını ve militanlarını büyük oranda yitirecekti. Ancak ABD'nin planı tutmadı. İsrail'in Güney Lübnan'a saldırdığı süre boyunca, Hizbullah da İsrail'in kuzeyini bombaladı. Hizbullah, bir ayı aşkın süre İsrail'i bombalamasına rağmen, elin-

MEYE HAZIR OLALIM!

de bulunan füzelerin ancak üçte birini kullandığı belirtiliyor. Yani Hizbullah'ın silahlarının üçte ikisi hala duruyor. Ayrıca yönetim kademelerinden de kayıp vermedi. Ama daha önemli olanı, bu direnişle halkın büyük desteğini aldı. Önceleri yüzbin civarında olduğu tahmin edilen destekçi kitlesinin, şimdi milyonları bulduğu söyleniyor. Sadece Lübnan'da değil, birçok Arap ülkesinde prestijini ve desteğini arttırdı. Dünyanın en büyük ve son teknoloji ile donatılmış ordularından İsrail ordusu'nun içine düştüğü durum, tüm ezilen halklarda büyük bir sevinç ve moral kaynağı oldu.

ABD, İsrail'in Lübnan bozgununu, BM ile gidermeye çalışıyor. Bir başka ifade ile savaş meydanında kaybettiğini, masada almaya çalışıyor. Tam 35 gün boyunca, Lübnan toprakları bombalarla sarsılıp, sivil halk katledilirken seyreden, dört temsilcisinin İsrail tarafından öldürülmesini dahi sindiren BM, şimdi sözde barışı tesis etmek için bir ordu kurarak Güney Lübnan'ı işgale hazırlanıyor. Zaten BM'nin "barış gücü" '78 yılından beri Güney Lübnan'da konuşlanmış durumda. Fakat bu gücü hem sayısal olarak arttırmak, hem de alansal olarak genişletmek istiyorlar.

ABD ve şu an onunla birlikte hareket eden emperyalistlere göre, BM öyle konuşlanmalı ki, Lübnan'dan İsrail'i hedef alacak hiçbir silah oraya ulaşamamalı! Dahası, Hizbullah tüm den silahsızlandırılmalı! Kısaca, köpeklerini rahatça salabilmek için, önce taşları bağlamaya çalışıyorlar. BM'ye verilen görev bu.

Böylece ABD, İran ve Suriye üzerinde oluşturduğu baskıyı daha da arttırabilecek. Bu ülkelere saldırdığında, karşı koyacak güçleri bertaraf etmiş olacak. Filistin'de Hamas'a, Lübnan'da Hizbullah'a dönük saldırıların altında yatan ana neden bu. İran ve Suriye'yi, bölgeden destek alacak güçlerden mahrum bırakmak, tecrit etmek ve en zayıf anlarında vurabilmek. BM kılıfı altında Güney Lübnan'a konuşlanan 15 bin civarında asker ile başta İran ve Suriye olmak üzere Ortadoğu ülkeleri üzerinde baskıyı arttırarak "Büyük Ortadoğu Projesi" doğrultusunda adımlarını hızlandırmak istiyor. Zaten İsrail'in Filistin ve Lübnan saldırıları sırasında ABD Dışişleri Bakanı Rice, "yeni bir Ortadoğu'nun zamanı geldi" diyerek bunu açıkça ifade etti. Hemen arkasından "yeni Ortadoğu istemeyenlere bizim galip geleceğimizi söylemenin de zamanı geldi" diyerek bölge halklarını tehdit etmeyi sürdürdü.

İsrail saldırıları ABD'nin istediği biçimde sonuçlanmasa da şimdi BM ile bunu gidermeye çalışıyor. Ancak bölge halkalarının nefretini üzerinde topladığı için BM'nin oluşturduğu askeri gücün içinde yer almıyor. Aynı şekilde İngiltere de asker göndermiyor. Fransa, Almanya, İtalya gibi diğer emperyalistleri zorluyorlar. Fransa, başlangıçta işi biraz ağırdan aldıysa da, sonrasında 2 bin asker gönderme sözü vererek, oluşan askeri gücün komutasını üstleneceğini bildirdi. İtalya, 3 bin askerle en fazla asker gönderen ülke sıfatını alarak Fransa'dan sonra komu-

tayı alacak ülke olarak belirlendi. Almanya, donanma yönünden destek olacağını ve asker gönderceğini açıkladı.

Sonuçta tüm emperyalistler, Ortadoğu'nun paylaşımında söz hakkı elde edebilmek için daha fazla müdahil olmaya çalışıyorlar. AB emperyalistlerinin, Ortadoğu'nun sömürgeleşmesi sürecinde söz sahibi olmaları, tarihsel bağları da bu durumu koşulluyor. Ortadoğu'nun paylaşımında eski sömürgeci bir geçmişe sahip Rusya ile bölge ülkeleriyle ilişkilerini son dönemde geliştiren Çin de boş durmuyor. İran ve Suriye'ye en büyük desteğin bu emperyalistlerden geldiği biliniyor. Ayrıca BM ordusu içinde Malezya, Endonezya gibi Çin'e yakınlığı ile bilinen ülkelerin de asker göndermesi, bu iki emperyalistin de sürecin dışında kalmaya niyetleri olmadıklarını gösteriyor. Şu haliyle bölgedeki kampaşma; İran, Suriye, Rusya, Çin bir tarafta, ABD, İngiltere, İsrail bir taraftadır. Irak işgaline karşı duran AB emperyalistleri ise son gelişmelerle birlikte ABD'nin başını çektiği kampa yaklaşıyor.

BM'nin oluşturduğu sözde "barış gücü" içinde yer alacak ülkelere biri olarak Türkiye'nin adı sıkça geçmekteydi. Zaten Türkiye, daha savaş başlar başlamaz bu göreve talip olduğunu Başbakan'ın ağzından bildirmişti. Ardından Dışişleri Bakanı Gül, bölge ülkelerini turladı. Onların desteğini almaya çalıştı. İsrail'in tam desteğini aldığı açık. İran, Suriye ve Hizbullah'ın ise, ABD ve İsrail'le güçlü ilişkileri olan Türkiye'ye daha mesafeli yaklaşımları, son derece doğal.

Türk ordusu da, şimdiden bölgede nerede konuşlanacağına dair incelemeler yapıyor. Geçtiğimiz ay, olağanüstü bir şekilde görev değişikliğine gidilerek Büyükanıt'ın bir ay öncesinden Genelkurmay Başkanlığına getirilmesi de, Ortadoğu savaşında Türkiye'ye biçilen rolle doğrudan bağlantılı.

Egemen sınıflar arasında tıpkı Irak işgali döneminde olduğu gibi Lübnan'a asker gönderilmesinde de çelişkiler var. Cumhurbaşkanı açıktan karşı olduğunu bildirdi. Fa-

Bugün, devrimci harekette bir ayrışma yaşanıyor. Bir kısım, savaşa karşı mücadeleyi öne çıkarırken, kirli savaş boyutunu, Kürt halkına yönelik artan şiddeti görmezden gelebiliyor. Bir kısım ise, aslolarak Kürt halkının sorunlarına eğilip, emperyalizme ve emperyalist savaşa karşı mücadeleyi geri planda tutuyor. Biz bu iki yanlış eğilime de düşmemeliyiz.

kat kurulduğu günden itibaren bir "savaş hükümeti" olarak işbaşına getirilen AKP hükümeti, bu kez asker gönderebilmek için çok yoğun bir tempoyla çalışıyor. Başbakan açıkça "1 Mart kazası istemiyoruz" dedi. (...)

Bu aşamada egemen sınıfların kendi aralarındaki farklılıklar, ya da AKP içindeki farklı görüşlere bel bağlamamak, savaş karşıtı hareketi büyütme gerektiği son derece açık. Varolan çelişkileri şiddetlendirecek ve meclis üzerinde baskıyı arttıracak olan da yükselecek kitle hareketidir. 1 Mart tezkeresinin geçmemesinde, Ankara'ya toplanan yüz bin kişinin savaş karşıtı mitinginin ne denli önemli olduğu hatırlardır. Şimdi onu aşan eylemliliklere ihtiyaç vardır. Her bölgede savaş karşıtı hareketleri büyütmenin yanı sıra, tezkerenin çıkacağı gün Ankara'da yüzbinlerle toplanıp meclise yürümenin apayrı bir önemi olacaktır.

Hükümet, Lübnan'a asker göndermeyi başarmak için uzun süredir kamuoyunu oluşturmaya da hız verdi. Bunun en önemli argümanı yine Kürt sorunu oldu. Bir yandan şoven milliyetçi duyguları körüklemeye devam ediyor, bir yandan da ABD'nin PKK ile mücadelede daha aktif davrandığını kanıtlamaya çalışıyor. Geçtiğimiz aylarda, "gerekirse Kandil'e çıkarız" diyerek gürlemişler ve ordu birliklerini sınıra yığmışlardı. Ortadoğu'da savaşın kızıştığı anlarda Kuzey Irak'a (Güney Kürdistan) girecekleri tehdidi savrularak, hem ABD ile pazarlıkta ellerini güçlendirmeye çalışıyorlar, hem de kitle desteği oluşturarak savaşa doğrudan katılımın yolunu düzlüyorlar. Bu durum, şu dönem ABD'nin de işine geliyor. Türkiye'de artan ABD düşmanlığını, PKK'ye karşı mücadele ediyor görünerek azaltmaya çalışıyorlar. Ve açıktan ABD'nin PKK'ye karşı mücadelesi karşılığında Türk ordusunun Lübnan'a gitmesi pazarlığı yürütüyor.

Bu yönüyle savaş, içeride ve dışarıda bir arada körükleniyor. İçeride; Kürt halkına karşı kirli savaş tırmanıyor. Yeni TCK ile sınırlı haklar da budanarak toplumsal muhalefet kısıp alınıyor, işçi, memur, küçük-üreticinin isyanı baskı ve şiddetle bastırılıyor. Dışarıda ise, ABD'nin taşeronu olarak Lübnan'a asker gönderme hazırlıkları yapılıyor. Dolayısıyla karşı karşıya bulunduğumuz durum, iki cepheden de çok ciddi.

Emperyalist savaşa karşı mücadele ile kirli savaşa ve emekçi kitlelere dönük her türden saldırıya karşı mücadeleyi birleştirmek durumundayız. Bunlar, iç içe birlikte ele alınmalı ve her yerde vurgulanmalı. O yüzden "savaşa ve faşizme karşı"; "emperyalizme ve işbirlikçilerine" diyerek, mücadele ettiğimiz düşmanı çok net ifade etmeliyiz.

Bugün, devrimci harekette bir ayrışma yaşanıyor. Bir kısım, savaşa karşı mücadeleyi öne çıkarırken, kirli savaş boyutunu, Kürt halkına yönelik artan şiddeti görmezden gelebiliyor. Bir kısım ise, aslolarak Kürt halkının sorunlarına eğilip, emperyalizme ve emperyalist savaşa

karşı mücadeleyi geri planda tutuyor. Özellikle Kürt hareketi ve ona eklemlenen siyasetler açısından, ikincisinin daha baskın olduğunu söyleyebiliriz. Biz bu iki yanlış eğilime de düşmemeliyiz.

Bugün savaşa karşı mücadeleyi yükseltmek acil bir görevdir. Lübnan'a asker gönderilmesi ile Türkiye doğrudan savaşın tarafı haline geliyor. AKP Hükümeti istediği kadar "barış" ve "insani yardım" adına gidileceğini, Hizbullah'la karşı karşıya gelinmeyeceğini, çatışmaya gidilmeyeceğini söyleyip dursun. Herkes biliyor ki, o bölge, her dönem çalkantılı ve çatışmalı bir bölgeydi. Bugün ise, yeni emperyalist savaşın Ortadoğu cephesinde önemli bir çatışma alanı olacak. Dolayısıyla çatışma kaçınılmaz. Böyle bir durumda Türkiye, Ortadoğu'daki kamplaşmaların içinde yer alacak ve savaşa doğrudan katılmış olacak. Durum böylesine kritik ve yaşamsal bir önem taşıyorken, emperyalist savaşa karşı mücadeleyi geri planda tutmak, çok ciddi ve onarılmaz bir hata olur.

Öte yandan, emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükseltirken, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa sessiz ve seyirci kalınamaz. Esasında Türkiye'nin emperyalist savaşa doğrudan katılımı ile artan şoven milliyetçilik birbirine bağlanmış durumdadır. Halk arasında geniş bir yer tutan Amerikan-İsrail düşmanlığı ve savaş karşıtlığı, içte şoven-milliyetçi dalga ile kırılmaya çalışılmaktadır. Lübnan'a asker göndermek bu zemin üzerinden yapılmaktadır. Halkın şoven-milliyetçi duygularla kışkırtıldığını, bu yönde sivil faşistlerin 'vurucu güç' olarak kullanıldığını, öncesi bir yana son birkaç yıllık deneyimlerimizle çok iyi biliyoruz. Dolayısıyla bugün, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele, şovenizme karşı mücadeleyi de kapsamak zorunda. Egemen sınıfların halklar arasına kama sokan politikalarına karşı durulmadan, "halkların kardeşliği" şiarı yükseltilmeden, savaşa ve faşizme karşı mücadeleyi kazanmak mümkün değildir. Egemen sınıflar, savaşı iki cephede birden yürütüyorsa, bizler de iki cephede birden mücadeleyi yükseltmek durumundayız. Başka türlü bu mücadeleyi kazanamayız.

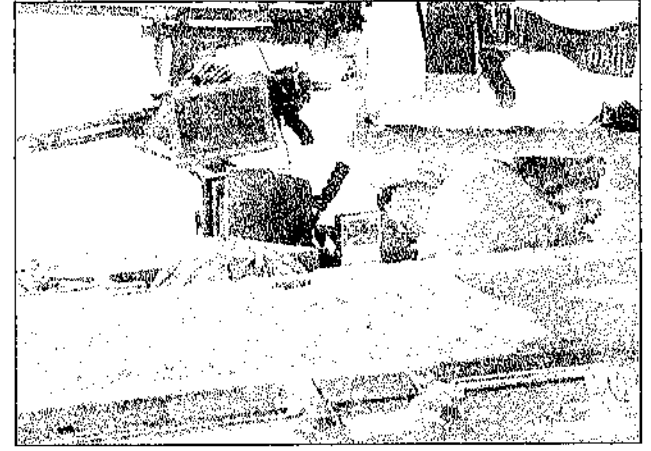
Savaş kapımızda artık! Böyle zamanlarda kitleler, öncü güçlerin hazırlığını beklemezler. Bir olay, bir gelişme, kendiliğinden ateşi fitilleyebilir ve kitleler sokaklara dökülür. Komünist ve devrimcilere düşen görev, büyük bir hızla hazırlıkları tamamlamak, böylesi bir hareketin gerisinde kalmamaktır. Her şeyden önce kafaca ve ruhça hazır olmak gerekir. Bu başarıldığında teknik hazırlıklar çok daha rahat sağlanacaktır. Çünkü hareketin yükseldiği dönemlerde, yüzlerce, binlerce insan mücadeleye atılır.

Birçok olanak ortaya çıkar. Bütün mesele, bu insanları ve olanakları doğru şekilde değerlendirebilmektir. Aksi halde hareket bizi aşar gider.

Yeni konjonktürler ve gelişmeler, yeni mücadele ve örgüt biçimlerini de doğurur. Bunlar, masa başında üretilecek şeyler değildir, bizzat mücadelenin, hareketin ihtiyaçları üzerin-

den şekillenirler. Önemli olan, bunları zamanında fark edip doğru yönlendirerek, geliştirmek, yetkinleştirmektir. Faşizme karşı mücadelede, Türkiye devrimci hareketi olarak önemli bir birikime sahibiz. (...) Kendi adımıza, "Anti-faşist Mücadele Komiteleri", "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri" deneyimlerimiz vardır. Bugün bütün bu deneyimleri, yeni baştan gözden geçirmeli, hata ve eksikleri aşarak, kazanımlarını ise daha da geliştirerek, savaşa ve faşizme karşı mücadeleyi örgütlemeliyiz.

(...) Savaşa giren ülkelerin, halklarının ne tür

sıkıntılar yaşadığı kimse için sır değildir. Kan ve gözyaşı, utanç ve açlık bir arada yaşanır. Bir yandan işçi ve emekçi gençler savaş anlarına sürülür, bir yandan da "savaş ekonomisi" adı altında açlık ve yoksulluk diz boyu artar. Bir de asker cenazeleri gelmeye başlayınca, kitlelerin sabrı iyice taşar. Tarihe baktığımızda, bugüne dek birçok devrimin, tam da böyle zamanlarda patlak verdiğini görürüz. O yüzden savaş ve devrim ilişkisini iyi anlamalı ve gereklerini yerine getirmeliyiz.

Somut durumda; bir yandan "Lübnan'a askere gitme!", "Amerikan askeri olmayacağız!" sloganını yükseltmeli, bir yandan da "savaşa karşı savaş" ilkesiyle mücadele araç ve biçimlerini hızla geliştirmeliyiz. Bulduğumuz alanlarda, savaşa ve faşizme karşı birleşik mücadeleyi sağlamak için özel bir çaba gösterelim. Bu, hem farklı siyasal görüşlerin ortak eylemliliğini sağlamak, hem de savaş karşıtı tüm kitleyi bir araya getirmeyi başarmaktır. Özellikle de devletin Kürt-Türk ayrımını körüklediği bir dönemde, çeşitli milliyetlerden ve mezheplerden tüm halkı savaşa ve faşizme karşı birleştirmek, başarının olmazsa olmazıdır...

Kitlelere güven verecek bir örgütlülük ve donanım içinde olmak şarttır. Onun için bugünden her yönden eğitime ağırlık vermeli ve pratik adımlar atmamız... Yerel, merkezi savaş karşıtı eylem ve gösterilere daha aktif katılmalı, bunları bizzat örgütleyenler olmalıyız. Bu eylemlerin daha devrimci ve militan bir tarzda geçmesi için çalışmalı, bu yönde yoldaşlarımızı geliştirmeliyiz. Savaş karşıtı ajitasyon-propagandaya ağırlık vermeli, kitlelere savaşın neler getireceğini anlatmalıyız. Bağımsız eylemlerimizi arttırmalı, safılarımızı sıklaştırmalı, yeni güçlere çekim merkezi olabilmeyiz.

Görevimiz, sorumluluğumuz büyüktür. Halkımıza, devrimimize ve şehitlerimize karşı yükümlülüklerimiz, dünyanın ve ülkenin içinde bulunduğu durum, bu görev ve sorumlulukları yerine getirmemizi şart kılıyor. Hazırlığımızı ve donanımımızı buna göre yapmalıyız.

Emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükseltirken, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa sessiz ve seyirci kalınamaz. Esasında Türkiye'nin emperyalist savaşa doğrudan katılımı ile artan şoven milliyetçilik birbirine bağlanmış durumdadır. Halk arasında geniş bir yer tutan Amerikan-İsrail düşmanlığı ve savaş karşıtlığı, içte şoven-milliyetçi dalga ile kırılmaya çalışılmaktadır. Lübnan'a asker göndermek bu zemin üzerinden yapılmaktadır. Halkın şoven-milliyetçi duygularla kışkırtıldığını, bu yönde sivil faşistlerin 'vurucu güç' olarak kullanıldığını, öncesi bir yana son birkaç yıllık deneyimlerimizle çok iyi biliyoruz. Dolayısıyla bugün, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele, şovenizme karşı mücadeleyi de kapsamak zorunda.

SİSTEM ÇÜRÜYOR, DTÖ ÇÖKÜYOR

"İnsan nereye bakarsa baksın, adım başında insanlığın derhal tamamen çözebilecek durumda olduğu görevlerde karşılaşılıyor. Kapitalizm bunu engelliyor. O, dağ gibi zenginlikler biriktirdi —ve insanı bu zenginliğin kölesi durumuna getirdi. Tekniğin en karmaşık sorunlarını çözdü- Ve nüfusun milyonlarca kitle-sinin yoksulluğu ve cehaleti karşısında ve bir avuç milyonerin dar kafalı hırsı karşısında teknik iyileştirmelerin uygulanması engellendi." (Lenin)

G-6 ülkeleri (ABD, Japonya, AB, Hindistan, Brezilya, Avustralya), en son 2006 temmuz başında Cenevre'de bir araya geldi. Sözde tarım ve sanayideki ticareti artırma yönünde kararlar alacaklardı, ama ne toplantı ne de temmuz ayı boyunca yaptıkları temaslara sonuç verdi. Böylece, 2001 yılında Katar'ın başkentli Daho'da DTÖ'nün aldığı kararların bir sonuca bağlanması amacıyla yapılan toplantı, hem anlaşmazlıkla bitti hem de gelecekteki müzakere süreci tehlikeye girmiş oldu.

Bilindiği gibi, "Dünya Ticaret Örgütü" (DTÖ), İkinci Paylaşım Savaşı sonrası koşullarında doğan "Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Genel Anlaşması'nın (GATT) yetersiz kalması nedeni ile ABD'nin büyük gayretleriyle başlattığı toplantılar sonucunda kurulmuştu. Toplantıların son şeklini alması ve DTÖ'nün kuruluşunun ilanı Fas'ın Marakeş kentinde 15 Ocak 1994 yılını buldu. Bundan bir yıl sonra da (1 Ocak 1995) faaliyete geçti. İlk toplantılar Uruguay'da yapıldığı için adına "Uruguay Raund (Uruguay Turu) Toplantıları" denmiş, yıllar alan bu süreç sonucunda, 40 yıl kadar bir geçmiş olan GATT kendini feshedip DTÖ'ne dönüşmüştü böylece. 2001'den sonra Çin ve Hindistan'ın da katılımıyla 146 olan üye sayısı 149'a dek çıkmış bir örgüttür şimdi.

Emperyalist ülkeler toplantı boyunca her şeyden önce azami kara odaklandı. Azami karın garantisi olan ucuz maliyet ve düşük ücret üzerine yoğunlaştılar. Dolayısıyla bütün gayretler, pazar alanlarındaki hegemonyalarını genişletmek ve pekiştirmek üzere sermayeyi tehdit eden yasal engellerin kaldırılması için harcandı. Bağımlı ülkelerden, madenler ve enerji kaynakları da dahil tüm zenginliklerini sunmasını istediler. Aksi halde, ek yaptırım ve yasaklar, gözdağı ve işgaller geliyordu ardından. Ağır sanayi gerektiren her tür makine yapımı ve teknik donanımı ellerinde topladıklarından zaten işin can damarından yoksun bıraktığı bu ülkelerin devlet mekanizmasını, doğal kaynaklarını ve ucuz işgücünü doğrudan kendilerinin hizmetine girmesinin yasal dayanaklarını da oluşturma-ya mecbur bırakıldılar.

Emperyalist sermaye, her ülkeye her şekilde ayağına hiçbir yerli engel takıl-

madan girmeli ve sağlık, eğitim, sosyal-kültürel bütün alanlarda hakimiyet kurarak üretimin tüm aşamalarını ve ücret ve maaşların belirlenmesi de dahil çalışma şartlarını kendisi tayin etmelidir: Dayatılan budur... Böylece her devlet, güvenlik ve kontrol mekanizmasını elinde tutsun diğer bütün müdahale alanlarından çekilsin ve emperyalist sermayenin sınırsız özgürlüğünü sağlasın... Yani koca bir dünyanın yönetiminin üç beş tekelin hakimiyetine doğrudan girecek bir mekanizma...

Fakat bu, tam da sistemin çürümesi demektir ve DTÖ'nü handikapı da burada baş göstermektedir.

'95 yılında kurulmasının ardından ilk toplantısı, '96'nın Kasım'ında Singapur'da yapıldı DTÖ'nün. '81'de tasarlanıp '86'da ancak gerçekleştirilebilen turlar, '96'da tamamlanmış oldu. Bu yanı sıra emperyalist liberalleşme politikalarının zaten gerisinde kaldığı bile söylenebilir. Bir anlamda ölü doğmuştur, ama onun sonunu hazırlayacak olan dünya işçi ve emekçilerinin dinmeyen öfkesi olacaktır.

DTÖ kurulmadan önce tarım ürünlerinin GATT çerçevesi dışında kalması nedeniyle ticari serbestleşme üzerine epeyce tartışılmış; kurulduktan sonra ise tarımsal ürünlerde ticari engellerin kaldırılıp serbestleşme sağlanması ve gümrük vergilerinin kaldırılması kararlaştırılmıştır. 2004 yılına dek zar zor ortaya çıkan birçok anlaşma ve onlara ek anlaşma sonucunda, tarım için şu sonuçlara varılmıştı —en kısa haliyle- 1- İthalata getirilen engeller kaldırılıp tarım ürünleri ticareti serbestleşti. 2- Gümrük tarifelerinde indirimle gidildi. 3- Tarımda devlet destekleri (sübvansiyon) kaldırıldı. 4- Kooperatif ve birliklere yeni düzenlemeler getirilmesi istendi. 5- Tarımsal ürünler kalite ve standart olarak uluslararası kalite kontrollerine tabi tutuldu... Ve bu kararlar sadece bağımlı ülkeler için geçerli olurken, emperyalist ülkeler kendilerini muaf tuttular.

'95 yılında bu kararlara uyacağı yolunda imza atan Türkiye de dahil bağımlı ülkelerde uygulama alanında pek çok adımlar atıldı. Tarımda devlet desteklerinin kaldırılarak DGD ve Sözleşmeli Çiftçilik uygulamasına geçilmesi, ürün borsalarının kurulması ve alternatif ürün ekimi, ithalata açılan tüm kapılar vs. Özellikle Türkiye gibi

kimi ülkeler peş peşe yaptıkları yasal değişikliklerle cengaverce öne çıktı. Ancak ne kimi kararların alınmış olması ne de bazılarının cengaverlikleri, DTÖ'nün krize girmesinin hatta çöküş yaşamaya doğru yol almasının önüne geçebildi.

DTÖ'nün geleceği aslında Seattle'da dünya halkları tarafından çizildi. '99 yılında ABD'nin Seattle kentinde gerçekleştirilen toplantı, kitlelerin biriken öfke ve tepkisine çarptı ve toplantının bütün havasını değiştirdi. Daha kuruluşunun üzerinden 3 yıl geçmeden bu eylemler, onun gerçek yüzünü açığa çıkarmakla kalmadı, üye ülkelerin birbirine düşürek karar alamaz noktaya getirdi. Protestolardan esen rüzgara güvenen kimi bağımlı ülke temsilcileri kendi burjuvazisinin çıkarlarını daha yüksek sesle ifade etmeye başladılar.

Seattle fırtınası, toplantıların çökmesini beraberinde getirdiyse, Cancun da bir dönüm noktasını ifade eder. DTÖ, Meksika'nın Cancun kentinde yapılmak istenen toplantıdan sonra çözülmeye başlamıştı artık.

Ve Hong Kong... Denizin ortasında yapmak zorunda kaldıkları toplantı mekanını bile kitlelerin öfkesinden kurtaramamış, kendilerini kürek çekerken bulmuşlardı. Çürüyen bir sisteme kim, ne çare olabilir ki?

Toplantılar genellikle tarım sübvansiyonları nedeniyle çıkmaza giriyor. Bu ise tarıma dayalı sanayi sektörünü de direkt etkiliyor. Dünya ticaretinde en yüksek pay sanayi sektörüne ait: 6570 milyon dolarlık bir sektör. Yani yüzde 60 oranında dünya sanayi ürünü ticareti var. Sonra 2125 milyar dolar (yüzde 20) ile hizmetler sektörü geliyor. Ardından gelen sektörler 1281 milyar dolar (yüzde 12) ile enerji, 783 milyar dolar (yüzde 8) ile tarım...

Tarımsal ticaret yüzde 8 gibi bir orana sahipken, tarım alanlarının paylaşımı konusunda fırtınalar kopuyor. Çünkü tarımsal alanlara hakim olmak, tekel hakimiyeti konusunda emperyalistlere büyük bir üstünlük yaratmakta, tarımsal üretim tekel karlarının güvencelemektedir. Öte yandan, her ne kadar ticaret oranı küçük olsa da dünya istihdamının büyük bir bölümünü tarımsal alanlarda çalışan işçi ve emekçileri kapsamakta ve ücretle düşük hatta karın tokluğuna son derece kötü koşullarda çalıştırılmakta-

Başını ABD emperyalizminin çektiği AB ve Japonya'nın da birleştiği ortak nokta, küçük ve orta köylüleri tasfiye ederek bağımlı ülkelerin ucuz işgücünün tüm "nimetleri"ni kendilerine akıtması oluşturunuyor. Kendi tarımlarını desteklerken, bağımlı ülkelere stratejik ürün üretimi yasağı koyuyor ve üç-beş ürün üretmeye mahkum ediyor; kendileri ise hububat-pamuk gibi en yaşamsal stratejik ürünleri üretip ipleri tamamıyla eline alıyolar.

Orta düzeyde gelişmiş veya geri kalmış bağımlı ülkeler (Çin de emperyalist çıkarlarını hesap ederek bunların hamisi kesiliyor) kendilerine dayatılan sübvansiyonların kaldırılmasına karşılık, AB, ABD, Japonya başta olmak üzere sübvansiyonlarını kaldırma konusunda en küçük adım atmayan emperyalistlere karşı çıkıyorlar. Kitle protestoları, her ne kadar 2013 yılına dair taahhüt veremelerine yol açıyorsa da bu kabul görmüyor. Sadece bağımlı ülkelerle de değil, kendi aralarında da çatışıyorlar. ABD, AB'nin ithal ürünlerine koyduğu yüksek vergileri kaldırması yönünde sıkıştıyor örneğin. Çünkü hem tarımsal ürünlerde hem de tarıma dayalı sanayi ürünlerinde yüksek gümrük vergileri ödemek zorunda kalıyor, dolayısıyla AB pazarına hükmedemiyor. Tam bir yengeç sepeti!

Böyle olunca üye ülkeler kendi aralarında her şekilde çarpışıyorlar. Örneğin, on Güneydoğu Asya ülkesinden oluşan ASEAN (Güneydoğu Asya Ülkeleri Birliği), Malezya'nın başkenti Kuala Lumpur'da toplantı düzenledi ve AB'den gelen ticari görüşmeler yapma önerisini kabul ettiklerini açıkladılar. Ayrıca Çin, G. Kore, Japonya ve Avustralya gibi ülkelerle de çeşitli sektörleri kapsayan ticari anlaşma yapmaya yöneldiler vs.

DTÖ toplantılarında, "bağımlı ülkeler emperyalistleri alt etti, onlar kazandı" gibi bir hava estiriliyor, fakat bu gerçeği ifade etmiyor. "Üç Dünyacılık", "Kuzey-Güney çatışması" gibi pratikte defalarca tuz-buz olmuş anti ML teoriler de tekrar ısıtılıyor böylece. Çok iyi bilinmektedir ki, işbirlikçi burjuvazi ile işçi ve köylüler dahil emekçi katmanların çıkarları asla çakışmaz. Ve onların temsilcileri işçi ve emekçilerin haklarını ne korur ne de DTÖ gibi emperyalist kuruluşlarda bunu ifade etmeye yeltenir. En fazla kendi karlarını düşük tutmak isteyen emperyalist burjuvazi karşısında alacağı kırıntıları büyümek ve kendi halklarının tepkilerini yatıştıracak "bir parmak bal" için çabalar. Kaldı ki, bunu bile arkasında kitle temeli rüzgarı yoksa yapmaz ve pastadan düşen payına razı olur, susar oturur.

Dünya işçi ve emekçilerinin kendi sömürü sınıfına da mücadele oklarını yöneltmekten ve enternasyonalist dayanışma içinde ortak birlikler kurmaktan başka seçenekleri yoktur. "Emperyalizm çağında, başında işçi sınıfının bulunduğu en geniş halk kitlelerinin, tekeller tarafından üretilen gericiliğe karşı mücadelesi, muazzam bir tarihsel öneme sahiptir. Haklara yeni acılar ve savaş felaketleri hazırlamak için aralıksız işbaşında olan emperyalizmin saldırgan güçlerinin insan düşmanı planlarının eylemliliğine, örgütlülüğüne ve kararlılığına bağlıdır."

drlar.

Macaristan'da ayaklanma

Önce ülkeye 'yardım' adı altında çok fazla borç para girdi. Sistemli bir biçimde IMF'ye borçlandırıldı. Daha '90'ların yarısına gelmeden, Macaristan ülkedeki kamu kuruluşlarının yarısını özelleştirmeyi başarmıştı. 1998'e gelindiğinde, Macaristan bölgeye yönelen emperyalist sermayenin yarısından fazlasını kendisine çekiyordu. 2000 başından itibaren de özelleştirmelere hız verildi. Özelleştirmelerde alıcılar emperyalistlerdi. 2004 sonu itibariyle, özelleştirmelerden elde edilen 'gelir' 150 milyar dolarlık milli gelirin yaklaşık yüzde 40'ına ulaştı. Özelleştirmeler öylesine büyük boyutlara varmış durumdaki, bugün artık ülkedeki ekonomik faaliyetin yaklaşık yüzde 80'i emperyalist sermayenin denetiminde.

'Sosyalist' Başbakan Gyurcsany, bir parti toplantısında yaptığı konuşmanın teyp kaydı basına sızdırılınca, hükümetin bu güne kadar kitlelere söylediği yalanlar da ortaya döktü. Başbakan bu konuşmasında, son dört yıldan bu yana hükümetin en ufak bir yararlı çalışma yapmadığını, seçimden önceki kampanyalarda söylediği gibi ekonominin çok iyi olmadığını, hatta çökmekte olduğunu söylüyor. 'Sosyalist'ler ile liberallerin geçen nisandaki çekimleri kazanmasından bu yana geçen 18 ay boyunca hiçbir şey yapmadığını ve bu süre zarfında hep yalanlarla işleri yürüttüğünü de ekliyor.

Gyurcsany, seçimleri kazanabilmek için genel olarak maaşları yükseltmişti. Sonrasında ise, hem AB'nin zorladığı 'kemer sıkma' politikalarını hayata geçirmiş, bu nedenle kitlelerin yaşam koşullarının kötüleşmesine neden olmuş, hem de seçimlerde vaat ettiği şeyleri yaşama geçirmemişti. Mesela seçim kampanyası sırasında vergi indirimi sözü vermişti; ancak sonrasında toplam 4,6 milyar dolar civarında vergi artışı yaşandı. Keza seçimlerde kamu bütçe açığını düşüreceğini söylemişti; ancak açığın bu yıl yüzde 10'un üzerine çıkması bekleniyor.

Kitlelerin gözünü boyamak için seçim döneminde pek çok şey vaat etmişti başbakan. Gerçekte ise, seçimlerden sonra işçi ve emekçi kitlelerin yaşam koşulları her geçen gün daha da kötüleşti, yoksulluk ve hak gaspları derinleşti. Bu nedenle bir taraftan pek çok sıkıntıyı yaşayan, bir taraftan da kendisine verilen sözlerin neden yerine getirilmediğine dair sürekli yalan dinlemekle karşı karşıya kalan kitleler, bu durum açığa çıkınca öfkelerini sokaklara boşalttı. Ses kaydının basına sızmasının ardından, onbinlerce kişi protesto eylemleri yapmaya başladı. İlk gün Budapeşte'deki Macar devlet televizyonunun önünde toplanan eylemciler, bölgedeki araçları ateşe verdi ve bir grup eylemci televizyon binasına girerek çalışanları rehin aldı. Eylemler ikinci ve üçüncü gün de boyutlanarak devam etti. İlk günlük eylemlere yaklaşık 10 bin kişi katılırken, üçüncü gün bu sayı 30 binin üzerine çıktı.

Diğer taraftan, yükselen hareketi bastırabilmek için devlet bütün olanaklarını harekete geçirdi. Eylemlerin olduğu bölgelere polis yığınağı yapıldı ve ordu kuvvetleri parlamento binasının etrafını çembere alarak kitlelerin saldırılarını durdurmaya çalıştı. Eylemlere vahşice saldıran polis, yüzlerce kişinin yaralanmasına neden oldu.

Bütün bu eylemlere ve yalancı bir başbakan olarak adının çıkmasına rağmen, Gyurcsany, söylediklerinin suç olmadığını belirterek istifa etmeyeceğini söyledi. Üstelik yaptığı açıklamada, protesto eylemlerini "1989'da komünizmin çöküşünden bu yana ülkenin yaşadığı en uzun ve karanlık gece" olarak tanımladı.

Başbakanın söylediği yalanlar

1990'lı yıllarda Macaristan, 'geçiş ekonomilerinin yüzü' olarak gösterildi. Bunda en önemli etken elbette ki Macaristan'ın revizyonist Doğu Blokundan kopan ilk ülkelerden birisi olmasıydı. '89 yılında Berlin Duvarının yıkılmasından önce, Avusturya ile sınırını Doğu Almanya'dan kaçanlara sonuna kadar açmış ve

binlerce Doğu Alman'ın batıya geçişini sağlayarak, süreci hızlandıran bir rol oynamıştı. Zaten daha 1968'den itibaren, revizyonist blok içinde ayrı bir çizgi izlemeye başlamış, devlet kapitalizmi modelinden açık kapitalist ekonomiye geçmenin adımlarını atmıştı. Kapısını kapitalist dünyanın kurallarına açan ilk Doğu Avrupa ülkesi Macaristan'dı.

Sonrasında da IMF reçetelerini yerine getirmek için ülkede uyguladığı ekonomik politikalar, kitlelerin yaşam koşullarının her geçen gün biraz daha kötüleşmesine, her geçen gün biraz daha zorlaşmasına yol açmıştı.

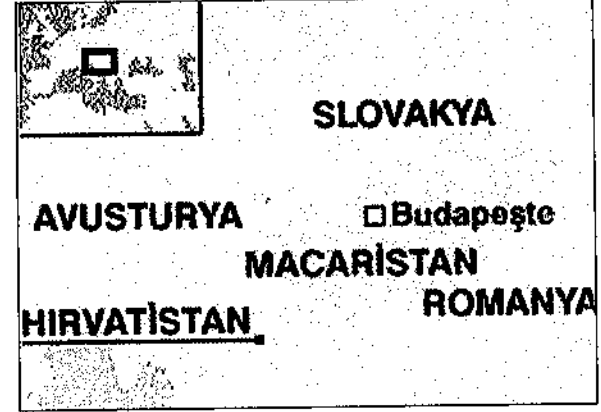
İMF reçeteleri uygulandıkça, bu reçetelere uyan bütün ülkelerde görülen tablo, Macaristan da benzer şekilde ortaya çıktı: Başlangıçta ekonomi çok iyiye gidiyor gibi göründü, göstergeler hep yukarıya doğru çıktı, gerçekte ise, ekonomi her geçen gün biraz daha kötüleşti ve emperyalist sermayeye bağımlı, dış darbelere açık hale getirildi.

Önce ülkeye 'yardım' adı altında çok fazla borç para girdi. Macaristan sistemli bir biçimde IMF'ye ve emperyalist ülkelere borçlandırıldı. Daha '90'ların yarısına gelmeden, Macaristan ülkedeki kamu kuruluşlarının yarısını özelleştirmeyi başarmıştı. 1998'e gelindiğinde, Macaristan bölgeye yönelen emperyalist sermayenin yarısından fazlasını kendisine çekiyordu. 2000 başından itibaren de özelleştirmelere hız verildi. Özelleştirmelerde alıcılar emperyalistlerdi; böylece kamu malları hızlı ve sistemli bir biçimde emperyalist sermayeye peşkeş çekildi. 2004 sonu itibariyle, özelleştirmelerden elde edilen 'gelir' 150 milyar dolarlık milli gelirin yaklaşık yüzde 40'ına ulaştı. Özelleştirmeler öylesine büyük boyutlara varmış durumdaki, bugün artık Macaristan'da ekonomik faaliyetin yaklaşık yüzde 80'i emperyalist sermayenin denetiminde. Bu durum günlük yaşama da çarpıcı bir biçimde yansıyor. Özellikle gezi yazılarında, sokaklardaki ürünleri ve tabelaları yabancı markaların adeta istila ettiğini ve 'milli' olan, yani Macar olan pek bir şey kalmadığını anlatıyorlar.

Kişi başına milli gelir 15 bin dolara dayandı (bu rakam, Türkiye'deki milli gelirin yaklaşık üç-dört katı); ama yoksulluk da arttı. Yani milli gelirin artışının işçi-emekçi kitlelere hiçbir faydası dokunmadı, ama çünkü bu gelir asıl olarak burjuvazinin karyıdı.

2000'lerin başında enflasyon ve işsizlik tek haneli rakamlara indirildi. Ancak bunlar, tıpkı bizim ülkemizde olduğu gibi kitlelerin yaşam koşullarına yansımada. Bizde de birtakım oyunlar, ekonomik manevralarla işsizliğin azaldığı, enflasyonun düştüğü gösteriliyor, ancak gerçekte pazardaki fiyatlar alıp başını gidiyor ve insanlar işsizlik nedeniyle intihar etmeye devam ediyor. Macaristan'da da düşük olduğu açıklanan enflasyon ve işsizlik, kitlelerin yaşam koşullarında bir iyileştirme yaratmadı.

Ülkenin ihracatı 55, ithalatı ise 60 milyar dolara ulaştı. Yani dışarıya sattığından daha fazla satın almak zorunda kalan bir ekonomik tablo ortaya çıktı. Bu da ülkenin üretiminin giderek düştüğünü, dışarıdan satın aldığı malları tüketerek ayakta kaldığını gösteriyordu. Cari açık 2003-05 yılları arasında milli gelirin

yüzde 89'unu buldu. Kamu borç stoku ise 2004 yılında milli gelirin yüzde 60'ına yaklaştı. Dış borçlar 60 milyar dolara çıktı.

Cari açığın ve borçların bu kadar çok artması oldukça önemli bir sorun. Çünkü ülkenin ekonomik göstergelerin iyileşmesi ülkenin ekonomisinin gerçek anlamda gelişmesine, üretimin artmasına bağlı olarak yaşanmıyor. Tersine, özelleştirme gelirlerinin artması, ekonomiye giren dövizin artmasına, bunun da iyileşme-refah varmış gibi yanılsamalı bir tablo oluşturmaya yol açıyor. Diğer taraftan, özelleştirmeler büyük oranda tamamlanmış durumda. Özelleştirecek şey kalmadığı zaman, bu defa, özelleştirme gelirlerine dayalı olarak inşa edilen kağıttan kulenin, bir anda dar maduman olması kaçınılmaz bir durum.

Macaristan'ın bu kadar hızlı ve adeta engelsiz bir biçimde kapılarını emperyalistlere açması, emperyalistler tarafından da fazla bekletmeden ödüllendirildi. 1994'te AB üyesi olmak için başvuran Macaristan, 1999'da NATO üyesi oldu, 2004'te de AB'ye kabul edildi. Ve bugün, yaşanan ayaklanma üzerine AB'den yapılan açıklamada, Macaristan'daki gösterilerin bu ülkenin iç işi olduğu ve birliğin bu konuda bir şey yapamayacağı söyleniyor.

Ekonomik göstergeler sürekli iyileşme işaret ederken, gerçekte kitlelerin yaşam koşullarında bir düzelme yaşanmadı. Dahası, revizyonist blokun yıkılmasının arkasından, kapitalizmin şişirdiği pembe balonlar da hızla sönmüştü. Kapitalizm, kitlelere revizyonist sistem içinde yaşadığından daha refah bir toplum, daha güçlü bir ekonomi vaat etmişti. Gerçekte ise sömürünün katmerlenmesinden, hakların gaspedilmesinden, ahlaki çöküntüden, yaşam koşullarının giderek kötüleşmesinden, insan ilişkilerinin yozlaşmasından başka bir şey vermedi. Kapitalizmin dünyası reklamlardan ibaretti. Reklam ise 'yalan' anlamına geliyordu.

Başbakan Gyurcsany, "Yalan söyledik! Bir buçuk yıl sabahtan akşama insanlara yalan söyledik. Dört yıl boyunca hiçbir şey yapmadık! İnsanların karşısına çıktığımızda, 'peki dört yıl boyunca ne yaptınız' diye sorduklarında ne diyeceğiz?" diyordu, basında günlerdir yer alan konuşmasında. O kapitalist ilişkiler ağı içinde kendine verilen görevi yerine getirmiş, emperyalistlerin beklentilerini karşılamak için her türlü ikiyüzlülüğü gerçekleştirmişti.

Kitlelerin tepkisi ise, sadece başbakanın konuşmasına değildi. Asıl tepki, 15 yıldan fazla zamandır kapitalizmin kendilerine vaat ettiği ama gerçekleştirmediği bütün sözlere, söylenen bütün yalanlardaydı. 15 yıldan fazla zamandır, revizyonist kamptan ayrılan ve kapitalist kampa koşan kitleler, onun gerçek yüzünü kendi yaşamlarında gördüler, anladılar, tepki biriktirdiler. Bu nedenle Macaristan'da patlayan tepki, revizyonist blokun dağılmasının ardından acı çekmekte olan bütün halkların, işçi ve emekçi kitlelerin tepkisidir.

TAYLAND'DA DARBE

19 Eylül tarihinde, Tayland'da ordu bir darbe düzenleyerek yönetime el koydu. Darbe sırasında Birleşmiş Milletler genel asamblesinin açılışı için New York'ta olan Başbakan Thaksin Shinawatra, darbeyi tanımadığını söyleyerek duruma müdahale etmeye çalıştı, ancak sonucu değiştiremedi.

Darbeyi, çoğunluğu Budist olan Tayland'daki ilk Müslüman Genel Kurmay Başkanı olan Orgeneral Sonthi Boonyaratglin düzenledi. Darbeci general, yaptığı ilk açıklamasında 1997 yılında kabul edilen anayasayı yürürlükten kaldırdığını ve krala bağlı geçici bir yönetim oluşturduğunu açıkladı. Zaten darbecilerin, yönetime el koyduktan sonra sarayı ziyaret ederek Kral'a bağlılıklarını bildirmeleri, darbenin kimin çıkarına olduğunu gösteriyordu. Yaklaşık 60 yıldır Kral olan 78 yaşındaki Bhumibol Adulyadej de General Boonyaratglin'in yeni yönetimin lideri olmasına onay verdi. Keza hükümete muhalif kesimler de darbeye destek verdiklerini açıkladılar.

Darbenin arkasından 'idari bir reform' için konsey oluşturduklarını duyuran darbeciler, Başbakan Yardımcısı Vanasathidya'yı da geçici süreyle başbakan olarak atadılar. İki hafta içinde geçici bir sivil başbakan atanacağını ve bir yıl içinde seçimleri yapacaklarını duyurdular. Bu arada olağanüstü hal uygulamaları da başladı ve 5 kişiden fazlasının bir araya gelmesinin yasaklandığı açıklandı.

Darbe neyin ürünü

Devrik başbakan Thaksin ise, kiralanan bir Rus uçağıyla Londra'ya gitti. Ülkenin en zengin işadamlarından olan ve telekomünikasyon tekelini elinde tutan Thaksin, Londra'daki evine, darbeden kaçan ailesinin yanına yerleşti. Thaksin, son dönemlerde yolsuzluk ve görevini kötüye kullanma suçlamalarıyla karşı karşıyaydı. Ve muhalefet, uzun zamandır Thaksin'in istifasını isteyen eylemler düzenliyordu.

Thaksin'in siyaset sahnesinde ortaya çıkışı, 1998'de Asya krizinin arkasından TAK (Taylandlı Taylandlıyı Sever) partisini kurmasıyla olmuştu. Asya krizinin Tayland üzerindeki etkisi oldukça güçlüydü ve Thaksin'in, ihracata dayalı IMF programlarındansa iç ekonomiyi düzeltmeye dönük kimi devletçi politikalar izleyeceğini propaganda etmesi kitleler üzerinde büyük bir yankı yaratmıştı. Sağlık ve eğitim reformları, köy destekleme fonla-

rı, kır ve kent yoksullarının küçük-orta işletmelerinin üretim kapasitesini güçlendirmeye yönelik politikalar, üreticiye teknik destek programları vb. bu politikaların temel taşlarıydı. (Kaynak: Ergin Yıldızoğlu, Cumhuriyet gazetesi) Krizin arkasından seçimleri kazanarak işbaşına gelmesinde bu politikası belirleyici oldu.

Bu ekonomi modeli, bir taraftan işçi emekçi kesimlerin Thaksin'e verdiği desteği büyütmesine neden oldu, -çünkü kitlelerin yaşam koşullarında gözle görülür bir düzelme ortaya çıkıyordu. Diğer taraftan ise, ekonominin gerçek anlamda ve üretime dayalı olarak büyümesini sağladı ve Tayland, IMF'ye olan borçlarını, vadesi dolmadan iki yıl önce ödemesine olanak yarattı. Asya krizinin arkasından başta Malezya olmak üzere pek çok ülke, IMF reçetelerini uygulamaktansa içe kapalı, kısmen devletçi denebilecek bu türden politikalar izleyerek ekonomik kalkınmalarını gerçekleştirmeyi başarmışlardı. Büyük oranda Çin desteğiyle gerçekleşen bu değişim, IMF reçetelerinin yanlışlığına daha fazla sorgulanmasına ve devletçi politikaların yeniden popülerleşmesine vesile olmuştu.

IMF reçetelerinden devletçi politikalara geçiş yapan hükümetler, aslında gerçekten kitlelerin yaşam düzeyini yükseltmek amacıyla yapmıyorlardı. Bütün bunları. Öncelikle, ekonomik krizden çıkabilmek için kitlelerin yaşam koşullarında kısmi de olsa bir iyileştirme sağlamak ve onların alım gücünü yükseltmek zorunluydu. Üstelik salt IMF reçeteleri sayesinde ülke kaynaklarını açgözlülükle siliip süpürmekte olan emperyalist tekelere akan zenginliğin bir kısmını bile kamu hizmetlerine ve yerli üretimin teşvik edilmesine ayırmak, kitlelerin yaşamında önemli bir iyileştirme yaratmaya yetiyordu. Yani uygulanan ekonomik model, kapitalizmin doğasına aykırı ve farklı bir model anlamına gelmiyordu. Sadece IMF reçetelerini ve bu reçetelerden faydalanan emperyalist tekelere reddediyordu.

Uyguladığı ekonomik modelle Thaksin, işçi ve emekçi kitlelerin büyük desteğini arkasına almasını sağlamıştı. Ancak diğer taraftan, monarşiyi yönetilen ülkedeki Tayland Kralının ve Tayland burjuvazisinin önemli bir kesiminin de Thaksin'le çelişkileri derinleşmeye başladı. Bu durumda, bir süredir mesafeli durduğu ABD emperyalizmine yeniden yanaşmaya başladı. ABD'nin desteğini arkasına alabilmek için, onun savaş politikalarına yedeklenmeye yöneldi. Zaten ABD'nin 'terörle mücadele'

jilere sarılıveriyordu. Thaksin de ülkesinde yükselmekte olan muhalefeti susturmak için bu yasaları ve orduyu kullanma çabasına girdi. Özellikle güneydeki Müslümanlar üzerinde şiddetli terör estirdi.

Bütün bu gelişmeler, kralın ve onu destekleyen burjuvazinin tepkisinin giderek büyümesine neden oldu. 2005 seçimlerinin arkasından 2006 Nisan ayında gerçekleşen seçimleri de kazanması ve muhalefetin seçimleri kazanabilecek güce erişmemesi, Thaksin'in arkasındaki kitle desteğinin büyüklüğü kralcıları fazlasıyla kızdıırıyordu. Darbe işte bu koşullarda gündeme geldi ve kral darbeyi hemen onayladı.

ABD'nin sessiz kaldığı darbe

ABD emperyalizmi, darbe sonrasında darbeyi kınayan ya da Thaksin'e destek sunan açıklamalar yapmadı. Adeta darbeyi görmezden geldi ve Thaksin'i kendi haline bıraktı. Yapılan darbe ABD'nin de çıkarına hizmet etmeseydi, böyle bir tepkisizlik yaşanmazdı zaten.

Thaksin, başlangıçta izlediği IMF karşıtı politikalara rağmen ABD emperyalizminden köklü bir kopuş gerçekleştirmemişti. Zaten sonrasında ABD ile ilişkilerini yeniden güçlendirmeye çalışması ve Irak savaşına asker gönderen ülkeler arasında yer alması da onun ABD karşıtı bir cephede olmadığını gösteriyordu. Üstelik Tayland Kralının ve burjuvazisinin ABD ile köklü ilişkileri, Thaksin'in böyle bir kopuşu gerçekleştirmesinin önündeki önemli engellerden biriydi. Ancak uyguladığı politikalar monarşiyi karşısına almasına yol açmış, arkasındaki kitle desteğine rağmen yenilmesi kaçınılmaz hale gelmişti. ABD emperyalizmi de bu darbeyi kendi çıkarlarına uygun bulmuştu.

Tayland'ın darbelerle dolu tarihinde, yaklaşık 15 yıl aranın arkasından yeni bir darbe daha gündeme gelmiş oldu. Darbeyi gerçekleştirenler, 'darbe' kavramının etkisini zayıflatmak, kitlelerin tepkisini düşürmek için oldukça çaba gösterdiler. 'Güleryüzlü darbe' kavramını ortaya attılar ve biçimsel olarak buna uygun davrandılar. Mesela darbe mesajını okuması için "Miss Asia" 1987 güzellik kraliçesine görev verdiler. Darbe mesajının sonunda, 'verilen rahatsızlıktan dolayı' özür dilemeleri de benzer bir çabanın ürünü. Turistlerin darbenin sembolü tankların ve askerlerin yanında çektiydikleri fotoğraflarla, darbeyi de 'turistik' bir havaya sokmaya çalıştılar. Başkent Bangkok'da 'asayiş' sağlması için kadın askerleri görevlendirdiler ve sokaklardaki askerlere 'gülümseme' talimatı verdiler.

Darbecilerin bütün bu çabaları şu gerçeği değiştiriyor: Tayland tarihinde, 1932'den bu yana 18 darbe gerçekleştirildi ve bu darbeler sadece yönetimde bulunanlara, bugün için Thaksin'e, onun partisi TAK'a dönük değildi, asıl olarak kitlelerin kazanılmış haklarını gaspetmeye, kitleler üzerinde baskı ve terörü artırmaya yönelikti. Ve darbeden asıl zarar görenler, hep işçi ve emekçi kitleler oldu.

Bu ekonomi modeli, bir taraftan işçi emekçi kesimlerin Thaksin'e verdiği desteği büyütmesine neden oldu, -çünkü kitlelerin yaşam koşullarında gözle görülür bir düzelme ortaya çıkıyordu. Diğer taraftan ise, ekonominin gerçek anlamda ve üretime dayalı olarak büyümesini sağladı ve Tayland, IMF'ye olan borçlarını, vadesi dolmadan iki yıl önce ödemesine olanak yarattı. Asya krizinin arkasından başta Malezya olmak üzere pek çok ülke, IMF reçetelerini uygulamaktansa içe kapalı, kısmen devletçi denebilecek bu türden politikalar izleyerek ekonomik kalkınmalarını gerçekleştirmeyi başarmışlardı. Büyük oranda Çin desteğiyle gerçekleşen bu değişim, IMF reçetelerinin yanlışlığının daha fazla sorgulanmasına ve devletçi politikaların yeniden popülerleşmesine vesile olmuştu.

le' kapsamında ortaya koyduğu politikalar, dünyanın hemen her yerinde yankı bulmuş, devletler, bu türden yasaları kendi ülkelerinde de uygulamaya sokarak muhalifler üzerinde hakimiyet kurmaya çalışmışlardı. Bu türden argümanları kullanmak için ABD işbirlikçisi olmaya da gerek yoktu. Kendi ülkesindeki muhalifleri susturmak isteyen hemen bu demago-

☆ 8 Ekim 1978-Bahçelievler katliamı

Devlet destekli ülkücü sivil faşistlerin gerçekleştirdiği katliamlardan biridir Ankara Bahçelievler katliamı. Abdullah Çatlı'nın da aralarında bulunduğu faşistler tarafından gerçekleştirilen katliamda Serdar Altun, Salih Güvenci, Hürkan Gürses, Latif Can, D. Nuri Uzunlar, Efraim Ezgin ve Faruk Ersan isimli TİP'li öğrenciler öldürüldü.

☆ 8 Ekim 1980-Necdet Adalı idam edildi

12 Eylül Askeri Darbesi, işçi ve emekçi kitleler, devrimciler üzerindeki baskı ve zor yöntemlerini artırdı, onları baş kaldıramaz hale getirmek için var gücüyle savaştı. İdamlar da bunlardan biriydi. Necdet Adalı 12 Eylül sonrası ilk idam edilen devrimciydi. O, Denizlerin geleneğini sürdürerek, sloganlarla darağacına çıktı ve ölümsüzleşti.

☆ 11 Ekim 1971-Hikmet Kıvılcımlı öldü

Türkiye Komünist Partisi'nin 1923'teki ikinci kongresinde Merkez Komite'ye seçilen Hikmet Kıvılcımlı yaşamının 22 yılını zindanlarda geçirdi. 12 Mart darbesinin ardından arandığı için yurtdışına çıkan Kıvılcımlı, Zagreb'de öldü. Zindanlarda geçen uzun yıllara ve baskılara boyun eğmeyen Kıvılcımlı, düşüncelerini sonuna dek savundu. TKP revizyonizminden Kürt sorununa bakış konusunda ayrılan Kıvılcımlı, özellikle Kemalizm ve ordu, devletin sınıf karakteri üzerine çarpık düşüncelere de sahiptir. Bu düşünceleri uzun süre Türkiye Devrimci Hareketi'ni de etkilemiştir.

☆ 2000 yılında başlayan ÖO eyleminde şehit düşenler

Ali Ekber Barış 18 Ekim 2001

Komünist Önder Enver Hoca Yaşıyor!

Komünist önder Enver Hoca, 16 Ekim 1908'de Arnavutluk'un Cirokastrada kentinde doğdu. Krallıkla yönetilen Arnavutluk'ta Zogo gericiğine karşı genç yaşlardan itibaren mücadeleye atıldı. Bu yıllarda zindanlarla da tanıştı.

Öğrenim için gittiği Fransa'da, hem ML görüşlerini güçlendiriyor hem de Zogo gericiğine karşı mücadeleye devam ediyordu. 1936 yılında ülkeye döndüğünde gericiğin ve emperyalizmin baskıları giderek artmıştı. Enver Hoca, bu saldırılara ve baskılara karşı direnişi örgütlemeye girişti. Bu dönemde Korça komünist grubunun Tiran örgütlenmesinde yer aldı ve kısa sürede Tiran, anti faşist direnişin önemli merkezlerinden biri haline geldi. Ancak Arnavutluk'ta bu süreçte birçok komünist grup vardı ve dağınık durumdaydı. Enver Hoca, bu grupları birleştirmek için yoğun bir çabaya girişti. Nihayetinde 8 Kasım 1941'de yapılan toplantıyla bu grupları bir araya getirmeyi başardı ve Arnavutluk Komünist Partisi kuruldu. Genel Sekreterliği de Enver Hoca seçildi.

Arnavutluk Komünist Partisi, parti inşasında gösterdiği titizlik, faşizme ve emperyalizme karşı savaşta verdiği ızlaşmaz mücadeleye kısa sürede halkın "çelikten önderi" durumuna geldi. Partinin önderlik kapasitesi arttıkça halk da parti bayrağı altında savaşıma daha güçlü bir şekilde atıldı. Faşizme ve emperyalizme karşı savaşta ağır kayıplar verilmesine rağmen, emperyalistler ülkeden kovuldu. II. Emperyalist Savaş'ın sürdüğü ve Arnavutluk'un bütün yıkıntıları içinde Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti 1944 yılında kuruldu. Tüm zorluklar AEP önderliğinde, halkın yoğun fedakarlıkları ve titiz çalışmaları sonucunda kısa sürede aşıldı.

Revizyonizme karşı mücadele Enver Hoca'nın adının özdeşleştiği bir alan oldu. Revizyonizme karşı mücadelede ortaya çıkan deneyimler bugün hala değerini korumaktadır. Stalin'in ölmesinden sonra Krusçevci Sovyet, Maoçu Çin, Titocu Yugoslav ve "Avrupa komünizmi" adlarında gösteren her türlü anti ML akıma karşı yaşamının sonuna kadar mücadeleyi sürdürdü.

Enver Hoca'nın dediği gibi, "Kapitalizm, tarihin yıkmaya mahkum ettiği bir düzendir. Hiçbir şey onu kaçınılmaz sonundan kurtaramaz. Gelecek sosyalizmin olacaktır."

Enver Hoca'nın dediği gibi, "Kapitalizm, tarihin yıkmaya mahkum ettiği bir düzendir. Hiçbir şey onu kaçınılmaz sonundan kurtaramaz. Gelecek sosyalizmin olacaktır."

Ekim ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

Osman Yaşar Yoldaşcan- MK üyesi-29 Eylül 1980

12 Eylül karanlığına sıkılan ilk kurşunumuz, Osman Yaşar Yoldaşcan, silahlı bir eylem hazırlıdayken, yoldaşı Mehmet Fatih öktülmüş ile beraber, askerler tarafından durdurulmak istenmiş ve çatışmaya girmişlerdi. Bağcılar'a kadar süren kovalamacada Fatih yaralı olarak kurtulmayı başarır. Osman, Bağcılar'daki inşaatı kale haline getirir ve düşmana kayıp verdirerek şehit düşer. "Hücum" komutunu pratiğe dönüştürür.

Sezai Ekinci-MK üyesi-30 Ekim 1992

Devrimci bir faaliyeti yürüttüğü bir sırada trafik kazasında şehit düştü. Mütevazı yaşamı, bilinç ve bilgi birikimiyle örnek olan, TİKB'nin kurucusu ve önder kadrolarından biriydi.

Ataman İnce-İstanbul İl Komitesi Üyesi- 25 Ekim 1981

12 Eylül faşizminin azgınca estiği günlerde, Ataman İnce yakalandı ve günlerce süren işkencelerden sonra katledildi. Ataman, işkencecilere kendi mekanlarını dar ederek direnmisti.

Remzi Basalak-Osman Yaşar Yoldaşcan Müfrezesi Üyesi- 23 Ekim 1992

Bir kamulaştırma eylemi sonrasında tutsak düştüğünde, onları yakalamış olmanın sevinçle teşhir masasının önünde gövde gösterisi yapmaya niyetlenen devletin başına yıkar o masayı. Teşhir masasına attığı tekme, devrim tarihimize yeni bir çığır açar ve masanın arkasında dürmama geleneğini başlatır.

Şaban Budak- Adana İl Komitesi Üyesi- 23 Ekim 1992

Remzi Basalak ile birlikte gerçekleştirdikleri kamulaştırma eyleminin arkasından çekilirken polisle girdiği çatışmada şehit düştü.

Nilgün Gök- Osman Yaşar Yoldaşcan Müfrezesi Üyesi- 31 Ekim 1993

Nilgün, Genç Komünarların ilk şehidi, müfrezenin ilk kadın şehididir. Bir kamulaştırma eylemi sırasında yarılanır ve sonrasında şehit düşer. '90 sonrası, geleneğin izinde yürüyen "yeni çağın çocukları"ndan biri olarak ölümsüzleşir.

Mezarlarımızdan da korkuyorlar

Geçtiğimiz ay içinde bir dizi devrimcinin mezarına devlet güçleri ve faşistler tarafından saldırılar gerçekleştirildi. Merican'da katledilen Cafer Camgöz, Aydın Hambayat ve Ökkeş Karaoğlu'nun Dersim'de bulunan mezarlarının taşları kırılarak resimleri parçalandı. Bu saldırının birkaç hafta sonrasında ise bu kez DHKP-C şehidi Hülya Şimşek'in Elazığ'daki mezarı askerler tarafından tahrip edildi.

Devlet, devrimci düşünceleri yok etmek için fiziken ortadan kaldırmanın yetmediğini biliyor. Manevi değerlere de en azgın bir şekilde saldırıyor. Gerilla cesetlerine işkence edenlerin, her türlü işkenceyi yapanların, mezarlara saygı göstermesi beklenemez de. Kitleleri korkutmak için yapıyorlar bunları ama gerçekte kendileri korkuyor. Bu nedenle böylesine azgınca saldırıyor ve yıldırmaya çalışıyorlar. Bu saldırılar, devrimcileri yıldıramaz.

Büyük Rus yazar Çernişevski

Rusya'da devrimci dalganın üzerinde önemli etkileri bulunan Nikolai Çernişevski 1 Haziran 1828'de Sartov'da doğdu. Bir papazın oğluydu ve onu da papaz yapmak istiyorlardı. 1848'de Avrupa'daki devrimci dalganın etkisiyle yazarlığa atılan Çernişevski'nin ilk yazıları 1854 yılında Sevremamık (Çağdaş) isimli dergide yayınlanmaya başladı. Rusya'da Sosyal Demokrasi'nin ideologu ve lideri olarak tanındı. Çar II. Aleksandr'a karşıydı ve yıkıcı eylemler hazırlığında olduğu ve devrimci kitaplar yazdığı gerekçesiyle 1862'de tutuklandı. İki yıllık cezasının ardından, pişmanlık dilemesi istendi ama o bunu reddetti. Bunun üzerine 1883'e kadar kalaçağı Sibirya'ya sürgüne gönderildi.

Dönemin devrimci kuşağını olduğu kadar, başta Lenin'i ve Rus Marksistleri'ni etkiledi ve Bolşevik ideolojinin temel argümanları için veriler sunan Nasıl Yapmalı adlı roman 1863'te yazıldı. Çernişevski bu romanı, cezaevindeki ağır baskı koşullarının yanı sıra, Çarlık'ın şiddetli sansür şartlarında yazdı. Çernişevski'nin o dönemki devrimci genç kesimler üzerindeki etkisi oldukça büyüktü. Gençliğe esin kaynağı olduğunu çok iyi bilen Çar, onun tutuklanması emrini bizzat kendi vermiş ve mahkemelerin her safhasını adım adım takip etmiştir. Hiçbir delile dayanmaksızın 6-7 Haziran 1862'de tutuklanarak Petropavlovsk zindanına atıldı. Çernişevski'nin tutuklanmasına sadece Çar değil, gerici-liberal basın da methiyeler diziyordu. Onu genç devrimcilerin kaçıracağını düşünüyorlar, önlemlerin daha da sıklaştırılmasını istiyorlardı. Dönemin liberal önderlerinden Prof. K. D Kavelin Herzen'e yazdığı mektupta "... İstediyi kadar büyük bir yazar ve düşünür olsun o sizce, bana sorarsanız, ben bunun gibi devrimden emin, düşüncelerinin doğruluğuna inanan bir inatçıya rastlamadım" diyerek korkusunu dile getiriyordu. O kadar pervasızdı ki bu profesör, Çernişevski'yi savunan tüm aydınları suçluyordu.

Çernişevski'nin tutuklanmasından bir yıl önce de devrimciler Dobroliubov'un ölümüyle sarsılmış, tutuklanma olayı büyük bir darbe olmuştu. Çernişevski'nin bir daha sesi soluğunun çıkmayacağını düşünenler onun zekasını hiç tanımamış olanlardı. Çok güçlü olan sansürü aşarak, tüm saldırılara karşı en güçlü cevabı vermiş, yine her tarafa görüşleri tartışılmaya, yayılmaya başlamıştı. "Nasıl Yapmalı?"nin etkisi çok büyük oldu. Lenin bu kitap için 'demokratizm ve sosyalizmi kopmaz bir bütün halinde birleştiriyordu' deyimini kullanmıştı.

Çernişevski'nin bu romanı yazdığı dönem, köylülerin toprak reformu talebiyle ayaklandığı, eylemleriyle Rusya'yı salladığı 1860'lı yıllardı. Köylüler, Çar'ın askerlerine karşı amansızca savaşıyorlar, haklarını savunuyorlar, ölüyorlardı. Başdöndürücü bir hızla yayılıyordu isyan. Birçok ilde sıkıyönetimler ilan ediliyor, hava devrimci yönde gidiyordu. Marks da o dönemki Rus köylüsünün ayaklanmasını Amerika'daki kölelerin ayaklanmasıyla birlikte en büyük eylemler olarak görüyordu. Çernişevski, bütün bu hareketten çok etkilenmiş, romanına da bunları yansıtmıştı.

Çernişevski, bu romanıyla dönemin tüm sanat akımlarını alt üst etmiş ve zirveye çıkmıştır. O sadece bir roman yazmamış, ekonomik, sosyal ve siyasal çeşitli olguları toplayarak bilimsel bir eser sunmuştur. Lenin, Çernişevski'yi 1850'den 1880 yılına kadar bölünmemiş bir felsefe materyalizmini savunabilen tek büyük Rus yazarı olarak nitelemiş-

tir. Çernişevski o kadar güçlü felsefik argümanlar koymuştur ki ortaya, bunlar dönemin şartları içinde, Rusya'da en ileri temsil etmektedir.

Rusya'da 19. yüzyıl koşullarında birçok yazar gelişmekte olan devrimci mücadeleye katılmış, ondan etkilenmiştir. Bu etkilene ortaya çıkan sanat eserlerinin hemen hepsinde yankısını bulmuştur. Rus yazarları da eski insan tipinden yavaş yavaş kurtulup, yeni insan tipini yaratmaya doğru yönelmiştir. Bu sanatçılar bunu yaparken, çarın tüm baskılarını da göğüslemek zorunda kalırlar. Çernişevski eserlerinde bir fikrin gerçek değerini kazanması için, hayatını adayana bu fikri gerçekleştirmeye yetecek maddi ve manevi güce sahip olmaları gerektiği ana fikrini işlemiştir. Çernişevski, Herzen, Belinski, Saltıkov kendilerinden sonra gelen Puşkin, Tolstoy, Dostoyevski, Çehov gibi yazarlara öncülük etmişlerdir. Çernişevski de kendinden önce Gogol'den etkilenmiş ve onun iyi yönlerini alarak işlemiştir. Gogol'ü eleştirmiş, eksik yönlerini ortaya koymuştur. Çernişevski bunu şöyle ifade etmiştir: "Fikirler daha tam, daha toplu ve doyurucu bir şekilde geliştirilmelidir. Oysa ki Gogol gibi yazarların fikirlerinin tek taraflı gibi görülebilir şeklinde anlaşılması için, ileri sürülen her yeni fikrin sebebinin, doğurduğu sonuçların açıklanması ve değerlendirilmesi gerekiyor." Çernişevski yazarın okura hayatın kendisini anlatmasını istiyordu. Hayatlarında kesin kararlar verebilecek bir işlev görmeliydi eserler. Çernişevski'nin kahramanları olumlu tiplerdir ve bu tipler sadece burjuva kesimden alınmamış, toplumun her kesiminden kahramanlar çıkmıştır ortaya.

Çernişevski'nin "Nasıl Yapmalı"sı tesadüfen ortaya çıkmış bir eser değildir. 1849'lardan itibaren bunu tasarlamıştır. Sadece kitabın formatında değişiklikler olmuştur süreç içinde. Yoksa kitapta verilerek istenen felsefi, siyasi ve ekonomik mesajlar ana fikrinden sapmamıştır. "Bilgi ve Hayat Ansiklopedisi" olmasını istiyordu kitabın adının. Ancak sansür koşullarında ancak "Nasıl Yapmalı?" adıyla yayımlanabilmiştir kitabı. Çernişevski'nin bu kitabı, Dostoyevski ve Tolstoy'u da çok etkilemiş, Savaş ve Barış gibi bir eserin ortaya çıkmasına vesile olmuştur belki de. Dostoyevski, Yeraltından Notlar kitabını "Nasıl Yapmalı"nın tam zıttı olarak yazmaya çalışmıştır.

Çernişevski, dönemin devrimci ve öncü yazardır. Tasavvur ettiği dünyayı, kitabında olduğu gibi yansıtmıştır. Ütopik bir dünya kurgulamış olsa da, gelecek güzel günlerin bir izdüşümünü sunmuş, Lenin'in övgüsünü kazanmıştır. Lenin "Ne Yapmalı" kitabının adını bile Çernişevski'den etkilenerek koymuştur. Çarlık'a karşı devrime yaklaşan Rus köylülerinin, sonrasında Narodniklerin en büyük ilham kaynağı olan Çernişevski, devrimci bir sanatçı olarak 17 Ekim 1889'da beyin kanamasından ölmüştür.

Kürt devrimci şair Ciğerhun

Kürt şair Ciğerhun 1903 yılında Mardin'de doğdu. Yoksul bir hayat süren Ciğerhun, Kürt halkının özlemlerini, acılarını ve özgürlük tutkusunu dile getirdi. Genç yaşta öksüz kaldıktan sonra, zengin ailelerin yanında çobanlık yapmaya başladı.

Okuma yazmayı yoksulluk ve sefalet içinde öğrendiği Suriye'ye I. Emperyalist Savaş sırasında zorla göç ettirildi. Ciğerhun olgunlaşmaya başladıkça gezdiği Irak ve İran Kürdistan'ında insanları ve çevresini etkilemeye başladı.

1925 yılında şairliğe başladı Ciğerhun. Başkaldıran Kürt halkının önderlerinin idamını, halkın acılarını, özgürlük tutkusunu gördü, bunları anlatmanın yolu olarak şiiri seçti. Şairliğine olduğu kadar mücadelesini de sıkı sıkıya sarıldı. 1927 yılında, Kürt İstiklal Komitesi, Kürt Teali Cemiyeti, Kürt Millet Fırkası gibi örgütlerin birleşmesiyle kurulan Kürdistan Ulusal Birliği (Hoybun) örgütüne üye oldu. Kürdistan halkı onu, 1932 ila 1943 yılları arasında şiirlerini yayınladığı Havar dergisinden tanımaya başladı.

ML'ye yakınlığıyla bilinen ilk Kürt şairlerinden biri olan Ciğerhun, Lenin ve Stalin'e ithafen şiirler de yazdı. Suriye Komünist Partisi'nde de mücadele eden Ciğerhun, buradaki Arap-Baas şovenizminden kaynaklı partiyi bıraktı. 1958'deki Irak devriminden sonra ise Bağdat Üniversitesi'nden dersler verdi.

Ciğerhun, emperyalizmin nerede saldırısı varsa, nerede halklar katlediliyorsa acılarını yüreğinde duydu. Halkların kardeşliği şiarını kendine bayrak edindi. 1946'da kurulup yıkılan Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin yıkılmasına karşı, Vietnam'ın ABD emperyalizmine direnişine karşı vb. onların yanında şiirleriyle yer aldı ve savaştı.

Ciğerhun, 22 Ekim 1984'te, İsveç'te yaşamını yitirdi.

Aşağıdaki şiiri, onun Kürt kimliği üzerine yazdığı en önemli eserlerindendir.

Kime Ez?

Kime ez?	Bina barude
Kurde Kurdistan	Dixwazim hawir,
Tev Şores u volgan	Bitegin ji bin,
Tev dinametim	Disa wek mera,
Ağır u petim	Bikevin çiya,
Sorim wek etun	Naxwazim bımrim,
Ağır giha gepsun	Dixwazim bımrim.
Gava bitegim	KURDISTANA XWE
Dinya diha ji	Axa Midiya,
Ev pet u ağır	Kime ez?
Dijemin dikuji	
Kime ez?	
Ezim ew Kurde	
Ser hişk u hesin,	
İro ji dijmin ji min ditirsini!..	

SAVAŞIN ASKERİ BOYUTU-II

II- YENİ EMPERYALİST SAVAŞTA GERİLLA SAVAŞININ ROLÜ

Geçen sayımızda, ABD'nin Afganistan ve Irak'ta, İsrail'in Lübnan'da karşılaştığı direnişin, yeniden "gerilla savaşları"nı gündeme getirdiği üzerinde durmuş ve "Tarihte Gerilla Savaşları" başlığı altında, gerilla savaşının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesindeki yerini çeşitli örneklerle incelemiştik. Bu sayımızda ise, Irak ve Lübnan somutunda direniş hareketlerinin ve gerilla savaşının aldığı biçimler üzerinde duracağız.

Şimdi dünyanın bu en büyük ordularını böylesi zor durumlara sokan halk direnişinin gücü konuşuluyor. Komünist ve devrimciler, bu direnişlerin özünü ortaya koymalı, yaratılan biçimleri genelleştirip yaygınlaştırmalı ve bu savaşta gerilla savaşının rolünü iyi irdelemelidir. Karşı-devrimin askeri uzmanları nasıl bu konularda yoğunlaşıyorsa, onlardan daha fazla devrim güçlerinin yoğunlaşması ve sonuçlar çıkarması gerekmektedir.

"Sivrisineklerin bunalıttığı aslanlar"- ABD ve İsrail ordusu

11 Eylül sonrası ABD, yeni emperyalist savaşı başlattığını tüm dünyaya duyuruyordu. ABD Başkanı Bush, "Ya bizden yanasınız, ya karşı tarafın" diyerek, herkesi safını belirlemeye çağırıyordu. Ve bu savaşın 50 yıl sürebileceğini de ekledi.

Kendinden önceki 'imparatorların' çöküşünden aldığı dersle "önleyici vurucu" konsepti'ni geliştirmişti, zirvedeyken saldırmayı, böylece ezilen halklardan ve rakip emperyalistlerden gelebilecek olası hücumları baştan bertaraf ederek, daha uzun yıllar orada kalmayı planlıyordu. İdeolojik argümanları da hazırdu: Terör ve teröre karşı mücadele! Tıpkı diğer 'imparatorlar' gibi o da 'barbarlar'a 'medeniyet' götürecekti! Bunun günümüze uyarlanmış hali, "demokrasi ve özgürlük götürmek" oldu. Böylesine 'soyul bir amaç' bulunduğundan

ve 11 Eylül'le buna uygun zemin yaratıldıktan sonra, yeni bir emperyalist savaşa başlanabilirdi artık. Bu savaşın merkezi de Ortadoğu olacaktı. Çünkü Ortadoğu, enerji kaynakları ve geçiş yolları bakımından stratejik önemde bir bölgeydi ve 'dünya imparatoru' olarak kalabilmek için bu bölgenin mutlak hakimini olmak gerekiyordu.

Afganistan'la başladı ilk isminde turları. 11 Eylül'ün "faili" olarak ilan edilen "El Kaide" ve onun lideri Usame Bin Ladin aranıyor sözde. Afganistan'ın dağıtılıp bombalanmaya başladı. Birkaç ay içinde de işgal tamamlandı. Ama ne Bin Ladin yakalanabildi, ne de direniş tamamen kırılabilirdi. Oysa Afganistan, ABD açısından 'kolay lokma' idi. Hem içten işbirlikçilere sahipti, hem de NATO'dan karar çıkarılmış, böylece AB'li emperyalistlerin de desteğini almıştı. Buna rağmen elde edilen zafer 'Pirus zaferi' olmaktan kurtulamadı. Çünkü Afgan direnişçiler, daha sonra eylemlerini artırarak, işgal kuvvetleri ise başkent Kabil'in dışında denetimini elde tutmakta zorlanacaklardı.

Ama ABD'nin durmaya hiç niyeti yoktu. Afganistan'ı NATO kuvvetlerine bırakıp, 'ikinci hedef' Irak'a yöneldi. "Zamanın zart dediği" yer de burasıydı. Diğer emperyalistlerden çatlak sesler çıkmaya başladı. Basını Fransa'nın çektiği, Almanya'nın da buna eklemlendiği bir Fransa-Almanya eksenini oluşturdu. Bunlar, ABD'nin Irak işgaline karşı çıkıyor, BM'den böyle bir kararın çıkmasına engel oluyorlardı. II. emperyalist savaş sonrası "galiplerin" oluşturduğu "uluslararası hukuk" ve onun en önemli kurumu Birleşmiş Milletler, ABD'nin başlattığı yeni savaşta, ayağına takılan pranga oluyordu. O, bir önceki savaşın kurumuymuş ve artık aşılmalıydı. "BM eskide kaldı, artık gerekli mi değil mi tartışıl-

malı" diyordu Bush. Ve kendine zorluk çıkaran AB emperyalistlerine "AB mi kaldı, işte ikiye böldüm" diyerek bir parçasını kendi yanına çektiğini ilan ediyordu. ABD, diğer emperyalistlerin muhalefetine ve "uluslararası hukuk"a rağmen Irak savaşını başlattı.

"Aslan" kükremiştii bir kez! Herkes hizaya girmeliydi! Uzun yılları bulacak bu savaşta aklı olan, dönemin en güçlü emperyalisti ABD'nin yanında saf tutardı! Yoksa ezilip geçilirdi! "Reel politika" bunu gerektiriyordu. Böyle söylüyordu 'uzmanları', 'savaş stratejistleri' ve tüm çanak yalayıcıları... Başta İngiltere olmak üzere kimi emperyalistler ve ABD'ye bağımlı birçok devlet, hemen ABD'nin arkasına geçiverdiler.

Ama Irak, ABD'nin tüm dünya üzerinde estirdiği bu rüzgarı kesti. Havasını söndürdü ve "büyü" bozuldu!

Irak'ın Afganistan olmadığını herkes söylüyordu. Saddam'ın elinde 'kimyasal silahlar' olduğu, bunu ABD'ye karşı kullanacağı ve Irak ordusunun büyük bir direniş göstereceği varsayılıyordu. Ama öyle olmadı. ABD, Irak hükümeti ve ordu içinden kimilerini satın alarak bir ay gibi kısa bir süre içinde Bağdat'a ulaştı. Ve Bush, Irak savaşının zaferle tamamlandığını açıkladı. Oysa savaş, ondan sonra başlayacaktı...

Irak halkı, Saddam'ın ordusunun bu kadar hızlı biçimde yenilgisinin şokunu atlattı atlattı, kendi direniş biçimlerini yaratmakta gecikmedi. İşgal ordusu tarafından aşağılanıp işkence görmek-tense, ölmeyi göze alan halk, büyük bir mücadele başlattı. Başta ABD olmak üzere işgal ordusuna dönük suikastlar, sabotajlar gerçekleştirildi. İntihar eylemleri, neredeyse her gün yapılan rutin-sıradan eylemler oldu. Iraklı direnişçiler kendilerini bomba yapıp işgalcileri havaya uçuruyordu. Sadece işgal ordusuna değil, onların işbirlikçilerine de yöneldiler. Kukla hükümetin bakanları, parlamentoları, güvenlik güçleri, Iraklı direnişçilerden paylarına düşeni aldılar.

ABD, Irak'ın birçok şehrine yeniden büyük saldırılar gerçekleştirdi. Fakat direnişi durdurmak bir yana daha da büyümesinin önüne geçemedi. İşgali gerçekleştireli üç yılı aşkın bir süre geçmesine karşın, Irak'ta hakimiyetini kurabilmiş değil. Dahası Irak'ın bundan sonra nasıl şekilleneceği belirsizliğini koruyor.

Irak'ta ABD, tıpkı Napolyon ordularının İspanyol halkı karşısında düştüğü durumu yaşıyor, yaşıyor. Napolyon, İspanya ordusunu yenmiş ancak halk, dağılan ordu mensuplarını da içine alan küçük birlikler halinde örgütlenip savaşı sürdürmüştü. İspanya'daki gerilla savaşında Napolyon ordusunun düştüğü durumu bir Fransız papaz nasıl "masallardaki sivrisineğin öldürünceye kadar ezilip ettiği aslan" benzetiyse, şimdi ABD'nin Irak'taki durumu da budur. Aynı şeyi, Lübnan karşısında hezimete uğrayan İsrail ordusu için de söylemek mümkün. İkinci emperyalist savaşta yenilmez olarak lanse edilen Nazi ordusuna karşı, Stalin'in dediği gibi, "Tarihte yenilmeyen ordu yoktur!"

Irak'taki direniş, Afganistan'da hareketlendirdi ve direniş yeniden büyü-

meye başladı. Irak direnişinin dersleri ve yöntemleri, işgal altında bulunan tüm halklara moral ve cesaret verdi. Filistin'de, Kürdistan'da benzer yöntemler devreye girdi. Bir kez daha en büyük ve en son teknolojiyle donatılmış orduların, direnen bir halk karşısında çaresiz kaldığı görüldü. Son olarak Lübnan'da İsrail ordusunun karşılaştığı durum, bunu daha da perçinledi.

Şimdi dünyanın bu en büyük ordularını böylesi zor durumlara sokan halk direnişinin gücü konuşuluyor. Komünist ve devrimciler, bu direnişlerin özünü ortaya koymalı, yaratılan biçimleri genelleştirip yaygınlaştırmalı ve bu savaşta gerilla savaşının rolünü iyi irdelemelidir. Karşı-devrimin askeri uzmanları nasıl bu konularda yoğunlaşıyorsa, onlardan daha fazla devrim güçlerinin yoğunlaşması ve sonuçlar çıkarması gerekmektedir.

Irak, direnişin yolunu açtı

ABD, Irak işgaline, Afganistan'daki gibi AB, BM, NATO vb. emperyalist kurumların desteğini alarak başlayamamıştı ama Afganistan'ın "Kuzey İttifakı" gibi, Irak'ta da Kuzey'i'de Kürt işbirlikçileri vardı. Güney'de ise, Saddam rejiminden zulüm gören Şiiler hakimdi. ABD, Kuzey'deki işbirlikçiler ile Güney'deki hoşnutsuz kitleyi kendine çekerek Irak'ta çok kolay biçimde işgal edeceğini düşünüyordu. ABD Genelkurmayı, "sandviç hareketi" diye tanımladıkları bir taktikle, Irak'ta Kuzey'den Güney'den sıkıştırarak kısa sürede teslim alacaklarını söylüyordu. Ancak bu hesap tutmadı. En başta Saddam zulmünden bıkan halkın kendilerini çiçeklerle karşılayacakları hayalleri, tuzla buz oldu. Irak halkı silahla karşıladı işgal ordusunu. Umur Kaser gibi küçük bir kasaba bile tam 15 gün direndi. 70 yaşındaki bir ihtiyarın elindeki tüfekte ABD helikopterini düşürmesi, Irak halkının kolay teslim olmayacağını ilk işaretleriydi.

Buna karşın Irak ordusu, hiç beklenmedik bir şekilde kısa sürede dağıldı. Sonradan ABD'nin, ordu ve hükümetten bazı kişileri satın aldığı anlaşılabilecekti. Bir süre Saddam ordusunun beklenmedik çözülüşünün şaşkınlığını yaşayan Irak halkı, karşılaştığı aşağılanmaya, işkence ve katliamlara daha fazla dayanamadı ve direnişe geçti. İşgalin birinci yılı dolduğunda, aktif direnişçilerin sayısının 20 bin, destekleyenlerin sayısının ise 200 bin olduğu tahmin ediliyordu.

Direnışçiler, etkin olarak iki eylem biçimini kullandılar. Birincisi; bomba yüklü araçlarla yapılan intihar eylemleri, ikincisi ise, rehin almaydı. Her iki biçimde de asıl hedef, işgal ordusu ve işbirlikçilerdi. Sadece ABD ve İngiliz askerlerini öldürmekle kalmıyorlar, kukla Irak hükümetinde görev alan bakanları, işbirlikçi ordu ve polis mensuplarını da hedefe çakıyorlardı. Böylece işgalcilerin, kısa sürede işbirlikçi bir ordu ve polis teşkilatı oluşturup Iraklıları birbirine kırdırma planını sekteye uğrattılar. Polis olmak için girilen kuyruklara düzenlenen bombalı saldırılar, etkili ve caydırıcı oldu. Öyle ki, Iraklı polis ve askerler tanınmamak için kar maskeleriyle dolaşmak zorunda kaldılar. Ayrıca direniş bölgelerinde görev almak istemediklerini söylediler. İşbirlikçi ordu içinde firarların sayısı yüzde 80'leri buldu.

Direnış, başta ABD askerleri olmak üzere işgal ordusunun askerleri üzerinde de çok etkili oldu. Bir yandan ne zaman, nere-

Irak'ta ABD, tıpkı Napolyon ordularının İspanyol halkı karşısında düştüğü durumu yaşadı, yaşıyor. Napolyon, İspanya ordusunu yenmiş ancak halk, dağılan ordu mensuplarını da içine alan küçük birlikler halinde örgütlenip savaşı sürdürmüştü. İspanya'daki gerilla savaşında Napolyon ordusunun düştüğü durumu bir Fransız papaz nasıl "masallardaki sivrisineğin öldürünceye kadar eziyet ettiği aslana" benzettiyse, şimdi ABD'nin Irak'taki durumu da budur. Aynı şeyi, Lübnan karşısında bezimete uğrayan İsrail ordusu için de söylemek mümkün. İkinci emperyalist savaşta yenilmez olarak lanse edilen Nazi ordusuna karşı, Stalin'in dediği gibi, "Tarihte yenilmeyen ordu yoktur!"

de patlayacağını bilmedikleri bombaların korkusuyla yaşayan, bir yandan da en aşıklık uygulamaları yapmaya zorlanan işgal ordusunun askerleri arasında psikolojik travmalar artmaya başladı. Tıpkı "Vietnam sendromu" gibi "Irak sendromu" baş gösterdi ve binlercesi bu sendroma tutuldu.

İşgale karşı her direniş hareketinde yaşadığı gibi, Irak'ta da, direnişçiler hem kendi ülkelerinin dağlarını, sokaklarını, işgalcilerden çok iyi bilme, hem de iklimine alışkın olma avantajını kullandılar. Yaz aylarında ABD'li askerleri "yumurta gibi pişireceklerini" söylüyorlardı ve gerçekten de 40-50 dereceyi bulan sıcaklarda, onları zırhlı araçlar içinde, çelik yelekle dolaşmak zorunda bıraktılar. İşgal ordusu, sadece direnişçilerle değil, "general sıcak" ve "general kum fırtınası" ile de mücadele etmek zorunda kaldı. Aylarca terden bunalmış bir halde, kıpkırmızı suratla dolaştılar.

Direnışçiler, kimi bölge ve şehirlerde, işgal ordusunu kıpırdıyamaz hale getirdi. Tanklar, şehrin merkezi yerlerine hapsedildi. En fazla caddelerde dolaşabiliyorlardı. Sokaklar ise direnişçilerin elindeydi. Felluce, Samarra, Ramadi gibi şehirlere işgal ordusu, birçok kez yeniden operasyon düzenlemek zorunda kaldı. Şiilerin de direnişe aktif katılımıyla birlikte, Sadr şehri de direnişçilerin kalelerinden biri haline geldi. Böylece direnişçiler, işgal ordusunu Irak'ın geneline hakim olmaktan çıkardı, her geçen gün sınırlarını daralttı. Hatta "Irak'ın en güvenli bölgesi" ilan edilen ve çok özel güvenlik önlemleriyle, çok güçlü birliklerle korunan Bağdat'taki 'Yeşil Hat' adlı bölge bile direnişçilerin saldırısına uğradı, füzeler ve bombalarla karşılaştı.

Öte yandan, önce tedbire ve büyük cezalara rağmen, savaştan firar eden asker sayısı o kadar arttı ki, ABD, bunun rakamsal oranını açıklamaktan kaçındı, halen de kaçınıyor. Direnişçiler ise, son derece akıllı bir biçimde bu kaçışları teşvik ettiler, önünü açtılar. Geçtiğimiz yıl direnişçilerin kaleme aldıkları bir bildiri ABD askerlerine şöyle sesleniyor: "Amerikan askerlerine sesleniyoruz: Zulme karşı siz de bizimle birlikte savaşabilirsiniz. Silahlarınızı bırakın! Gelin, camilerimize, kiliselerimize, evlerimize sığının! Sizi koruyacağız! Ve daha önce bazılarınıza yaptığımız gibi sizi de Irak'ın dışına çıkaracağız! Evlerinizi, ailelerinize, verdiklerinize, geri dönm! Bu savaş sizin savaşınız değildir."

Gerilla savaşının en önemli üstünlüklerinden biri olan; devletin zorla savaş alanında tutulan ordusuna karşı, direnişçilerin, gönüllü savaşçılar olması ve kendi öz çıkarları için, bağımsızlıklarını için savaşmaları, Irak'ta da farkını ortaya koymakta gecikmedi. Bir yanda hiçbir amacı olmayan salt para için ya da kariyer için orduya katılmış işgal ordusu, diğer yanda ülkesinin işgaline, halkının katledilmesine, aşağılanmasına karşı direnen ve gönüllü bir şekilde savaşmayı seçmiş direnişçiler vardı. Silah ve her tür araç-gereç yönünden ne denli üstün olursa olsun, işgal ordularının, direnişe geçen bir halk karşısında uzun süre dayanamayacağının sırrı da buradaydı. Bundan yüzyıl kadar önce Engels; "Düşman bir ülkeyi işgal etmek sözkonusu olduğunda, balkın direnme rübu uyandırdığı anda, 20 bin kişilik orduyla bile olsa fazla ileri gidilemez" demişti. O dönem için 20 bin kişilik ordu çok büyüktü. Bu-

gün ABD, 150 bin askerle bile Irak'ta, direnen bir halkın karşısında amacına ulaşabilmiş değil. Engels, şöyle devam ediyor: "Bu ordular, birliklerin savunma güçleri karşısında kendilerini daha zayıf bulacakları bir sınıra çabuk varırlar. Bu sınıra varmanın çabukluğu, halkın direnişinin gücünü bağlar. Böylelikle, yeni bir ordu bile, düşmanın takibi karşısında çabucak emin bir sığınak bulur, yeter ki ülkenin halkı ayaklansın." (Partizan Savaşı, Yar Yayınları, sf:15)

Irak halkı ayaklandı ve ABD'yi belli bir sınıra getirip dayadı. İşgal ordusunda artan firarlar, yaşanan "Vietnam sendromu" ve daha önemlisi sayıları her geçen gün çoğalan tabutlar, Amerikan halkının savaş karşıtlığının da yükselmesini beraberinde getirdi. Başını Irak'ta ölen bir askerin annesi, Cindy Sheenan'ın çektiği savaş karşıtı hareket, tüm dünya kamuoyunun ilgisini üzerine topladı ve hızla büyüdü. Direniş, işgalci devletlerin halklarında da yankı uyandırmış, savaş karşıtlığını yükseltmişti.

Direnışçilerin bir diğer başarısı, işgal ordusuna yardımcı olan tüm devletlere ve tekellere karşı savaş açmasıydı. Bu doğrultuda en fazla kullandıkları yöntem; rehin almak oldu. Rehinelere serbest bırakmak için belli koşullar ileri sürerek, direnişin hem propagandasını yaptılar, hem de maddi destek sağladılar. Irak işgalinden sonra akılabalar gibi üşüşen işadamları, onların şirketlerinde çalışanlar, gazeteci veya bir yardım kuruluşu kisvesi altında ajanlık yapanlar, direnişçilerin hedefindeydi. İçlerinde Türkiye'den giden işadamları ve işçilerin de bulunduğu birçok kişiyi kaçırdılar. Kimilerini isteklerinin yerine gelmesiyle bıraktılar, kimilerini öldürdüler. Bu eylemleriyle, işgale şu ya da bu şekilde ortak olan tüm devletlerin halklarını savaşa karşı harekete geçirmeye, işbirlikçiler üzerinde baskı oluşturmaya çalıştılar ve bunu büyük oranda başardılar.

Irak'ta direniş başladıktan kısa bir süre sonra, başta Suriye ve Lübnan olmak üzere Arap halklarından gönüllü savaşçılar, Irak'a geçti ve direnişe bizzat katıldı. Direniş, kendi çekim gücünü oluşturmaya başlamıştı. 2005 yılının Mart ayında Berlin'de yapılan "Uluslararası Irak Konferansı"nda, Irak Yurtsever İttifakı adına konuşan Awni al-Kalemi "Direnişin, partaya, silaha, yiyeceğe ihtiyacı yok. Direnişin ihtiyacı, doğruların yayılması, karalanmaya çalışılan gerçeğin anlatılmasıdır" diyordu. Esasında direniş, birçok gerçeğin açığa çıkmasında da en önemli faktördü. ABD'nin Irak'ta, kimyasal silahlar ya da Saddam için işgal etmediği kısa sürede açığa çıktı. Saddam yakalandıktan sonra da direnişin sürmesi, Irak halkının Saddam'a da işgale de karşı olduğunu ortaya koyuyordu. Daha önemlisi; ABD ordusunun, yayılmak istediği gibi yenilmez olmadığını gösterdi. Tüm ezilen halklara moral ve cesaret aşıladı. Afganistan'da, Filistin'de işgale karşı direniş, yeniden yükseldi.

Irak işgali 4. yılına girdi. Direniş büyüyerek sürüyor. Bu direnişin, Filistin ve Lübnan'da olduğu gibi İslamcı kesimlerin önderliğinde olması, önemini ve yarattığı sonuçları ortadan kaldırmıyor. Kuşkusuz önderliğin bu niteliği, direnişin ABD-İsrail karşıtlığı ile sınırlanmasını getiriyor. Ancak

bu sınırlılıkta bile, ezilen halkların, en güçlü orduları dize getireceklerini göstermesi, büyük bir kazanım sağlıyor. Öte yandan direnişçi grupların içinde küçük de olsa devrimci yapıların olması, direnişin geleceği açısından devrimci ve komünist güçlere duyulan ihtiyaç, önümüzdeki yılların çok şeye gebe olduğunu gösteriyor.

Irak'ta direnen birçok örgüt, güçlerini birleştirmek için çeşitli görüşmeler yaptılar, kimi birlikler de kuruldu. Fakat halen direniş, tek merkezden yürütülüyor. Önderlikteki İslamcı ağırlığın yanı sıra bu parçalı yapı da direnişin handikapını oluşturuyor. Buna karşın işgale ve ABD'ye karşı mücadelede birleşmiş olmaları, Irak halkının giderek artan desteğini arkalarına almaları, direnişi güçlendiriyor, ABD'yi ise daha fazla zorluyor. Bu durum, Irak'ın parçalanma ihtimalini de sürekli gündemde tutuyor. Irak'ın Güneyinde ve Orta bölgesinde denetimi tam sağlayamadığı ve direnişi kıramadığı koşullarda, ABD'nin son çaresi, Irak'ı üçe bölüp, kuzeyinde kurulan Kürt Devleti'ne çekilmek ve orayı bir üs olarak kullanmak olacaktır. Kürt işbirlikçilerinin çağrısı da bu yöndedir.

Ve Lübnan...

25 Haziran'da, İsrail'in Filistin örgütlerinin eylemlerinden kurtulmak bahanesiyle inşa ettiği "güvenlik duvarı" Filistinli direnişçiler tarafından filmleri aratmayacak biçimde aşıldı. Son derece gelişmiş teknolojik sistemlerle donatılmış "güvenlik duvarı"nı tünel kazarak geçen Filistinli direniş örgütleri, Gazze'deki bir İsrail kontrol noktasına baskın düzenleyerek 2 askeri öldürüp birini kaçırdılar.

İsrail, sözde kaçırılan askeri kurtarmak için Filistin'e saldırıya geçti. Bir kez daha Filistin topraklarını bombardıman yağmuru altına tuttu. Daha ileri giderek geçen yıl seçimleri kazanıp hükümet kuran Hamas'ın bakanlarını, milletvekillerini gözaltına aldı, tutukladı. Amaç; Hamas hükümetini düşürmek ve Filistin halkının direnişini kırmaktı.

Bunun üzerine 12 Temmuz'da Hizbullah, sınır noktasına baskın düzenleyerek 8 İsrail askerini öldürdü, ikisini kaçırdı. Filistin'deki eylemin bir benzerini gerçekleştirerek İsrail'e meydan okudu ve şimşekleri üzerine çekti. Böylece İsrail ordusunu, iki cepheye birden savaşmaya zorladı.

İsrail, ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesi" için hazır kuvvet olarak zaten bekletiliyordu. Filistin ve Lübnan'daki eylemler, buralara saldırmak için iyi bir bahane oldu. Dahası, İsrail, Haziran ayı başında Filistin'de plajda oynayan çocukların üzerine ateş açarak, bu saldırıyı bizzat tetiklemişti. Kaçırılan askerin hemen ardından başlattığı büyük çaplı saldırılar, önceden hazırlıklı olduğunu gösteriyordu. Önceki savaşlarda kolay zafer elde etmenin rahatlığı ve güveni ile de aynı anda Filistin ve Lübnan'a karşı savaşmakta bir sorun görmedi ve tereddüt etmedi. Fakat bu kez umduğu gibi olmayacaktı. Karşısında önceki savaşlardan dersler çıkararak kendini yenilemiş çok güçlü bir direniş vardı çünkü.

Elbette bu savaşın asıl amacı, ABD'nin İran, Suriye hedeflerinde başarıya ulaşması için, Filistin'de Hamas'ın, Lübnan'da Hizbullah'ın büyük oranda etkisiz hale ge-

Gerilla savaşının en önemli üstünlüklerinden biri olan; devletin zorla savaş alanında tutulan ordusuna karşı, direnişçilerin, gönüllü savaşçılar olması ve kendi öz çıkarları için, bağımsızlıkları için savaşmaları, Irak'ta da farkını ortaya koymakta gecikmedi. Bir yanda hiçbir amacı olmayan salt para için ya da kariyer için orduya katılmış işgal ordusu, diğer yanda ülkesinin işgaline, baskının katledilmesine, aşağılanmasına karşı direnen ve gönüllü bir şekilde savaşmayı seçmiş direnişçiler vardı. Silah ve her tür araç-gereç yönünden ne denli üstün olursa olsun, işgal ordularının, direnişe geçen bir halk karşısında uzun süre dayanamayacağına şüphesiz da buradaydı.

tirilmesi idi. Bunun yanı sıra İsrail, Hamas'ı etkisizleştirmeyi, Hizbullah'ın 'kökünü kazımayı', kaçırılan askerlerini kurtarıp, kendisine saldırılara iyi bir ders vermeyi amaçlıyordu. Ama bırakalım Hizbullah'ın 'kökünü kazımayı', ona ciddi bir darbe vurmayı bile başaramadı. Aksine kitle desteğini artırdı, savaştan daha güçlü çıkmasını sağladı.

12 Temmuz-14 Ağustos tarihleri arasında 35 gün süren İsrail-Lübnan savaşında ortaya çıkan çarpıcı sonuçlar, bir kez daha gerilla savaşının üstünlüklerini ortaya koydu ve en güçlü orduların dahi böyle bir direniş karşısında yenilmeye mahkum olduğunu gösterdi.

İsrail'in yenilgisini, İsrail Genelkurmay Başkanı Dan Halutz'un havacı olduğundan, savaş planını hava üstünlüğü üzerine kurmasına bağlayanlar vardır. Ya da Hizbullah'ın başarısını, İran'dan sağlanan füzelere, silahlara borçlu olduğu iddia edilmektedir. Bunların hiç biri gerçek neden değildir.

İsrail'in '67'den beri uyguladığı savaş taktiği, II. emperyalist savaşta Nazi ordularının "yıldırım saldırısı"ndan, NATO güçlerinin Sırbistan'a giriştiği saldırılardan, ABD'nin Körfez savaşı ve son Irak işgalinden farklı değildi. Engels, "askeri taktik, askeri teknolojinin düzeyine bağlıdır" der. II. emperyalist savaş ve sonrasında büyük askeri uçakların yapımı ve ağır bombardımanların bunlarla yapılabilmesi, savaşlarda hava kuvvetlerinin önemini arttırmıştır. Öte yandan havadan bombardıman ile asker ve araç zayıflatma en alt düzeyde tutulmaktadır. Fakat hiçbir savaş, salt hava kuvvetlerinin üstünlüğü ile kazanılmaz. Hele ki, bir işgal sözkonusu ise kara hareketi zorunludur. O yüzden havadan yoğun bombardımanın arkasından kara hareketi yapılabilir. İsrail de son Lübnan saldırısında, daha önceki Araplarla savaşında olduğu gibi bunu denemiştir.

Planın ilk aşaması, havadan imha ve topyekun tahriptir. Bu çerçevede, Güney Lübnan'a açılan tüm ulaşım kanalları, alt yapısı tahrip edilmiştir. Bununla Hizbullah'ın lojistik desteklerinin kesilmesi ve bölge halkının Hizbullah'a karşı isyan etmesi amaçlanmıştır. İkinci hedef ise, Hizbullah önderlerinin katledilmesi, Hizbullah karargahı ve irtibat merkezlerinin tahrip edilerek örgütün felce uğratılmasıydı. Ardından hızlı bir kara operasyonu ile imhaden kurtulan direniş merkezleri temizlenecek, yakalanacaklar, Guantanamo benzeri bir kampta toplanıp yargılanacaklardı. Ancak İsrail'in planı tutmadı. Ve son 50 yıla damgasını vuran savaş taktiği de çöktü.

Hizbullah, İsrail'in savaş taktiğini çok iyi incelemiş ve karşı önlemlerini almakta gecikmemişti çünkü. Yoğun bombardımandan mümkün olan en az zararlı çıkarmak için güçlerini gizledi. İlk saldırı dalgası geçer geçmez Katyüsa füzeleri ile karşı saldırıya geçti. İsrail'in sınır kasabalarına füze fırlattı. Dünyanın en sağlam zırhlısıyla kaplı İsrail'in Mirkava tankları ile ateş gücü yüksek, gözleme ve koruma yeteneğine sahip Saar tipi iki savaş gemisi, isabet alıp kullanılmaz hale geldi. Öte yandan başta MOSSAD olmak üzere tüm istihbarat birimleri, boşa düştüler. Direnişçiler, savaş başlar başlamaz, her tür elektronik cihazla ilgisini kesti. Telefon, internet gibi teknolojik aletler üzerinden değil, eski biçimde

kuryeler üzerinden bağlantıya geçti. Böylece burjuvazinin son yıllarda en gelişkin olduğu 'teknik takip'i ve onun sayesinde gerçekleştirdikleri 'nokta vuruşları' imkansız hale getirdi. İsrail istihbarat birimlerinin kolay yoldan satın alıp örgütledikleri ajan-muhabir ağını da tıkdılar. Elde edilen bilgilerin çoğu, eksik ya da yanlış çıktı.

Bunun üzerine İsrail, savaşın ikinci safhasına, kara hareketine geçti. Zırhlı araç ve tanklarla Güney Lübnan'ın orta kısmına daldı, Bint Cibel yöresine doğru ilerlemeye başladı. Fakat Lübnan halkının kararlı direnişi, İsrail'in keşif avcı koluna büyük kayıplar verdirdi. Dört gün boyunca ancak 1300 metre ilerleyebildiler. Direnişçiler, gerilla taktiği ile düzenli ordu taktiğini birleştiren bir savaş tarzı izliyordu. Bazı savunma noktalarını ölümüne savundular, göğüs göğse çatışmalara girdiler. Bu direniş karşısında tutunamayan İsrail komutanı, "biz milislerle değil, nizami özel birliklerle, İran'ın seçkin kuvvetleriyle çatışıyoruz" diyerek, yenilgilerinin gerçek nedenini gizlemeye çalışırken, bir yandan da ne denli ciddi bir dirençle karşı karşıya olduklarını itiraf ediyordu.

Burjuvazinin kendi içinde ittifakı, teknoloji transferi gibi, direniş örgütlerinin de birbirlerinden öğrendiği, birbirlerine aktardığı birçok yöntem, araç vardır. Lübnan'daki direniş örgütleri de bunu kullandılar. Vietnam örneğinden yola çıkarak yapılan yeraltı tünelleri, kamufle ve gizlenme yöntemleri, bunların başında gelir. Düşmanın istihbarat ağını çöktürken, hareket planlarını öğrenip karşı atığa geçmek de bunlar arasındadır. Kuşkusuz elindeki silahların da önemi büyüktür. Zırhlı araçlar, toprak, havanlar, tanksavar ve uçaksavar silahların olması, önemli bir avantajdır. Ancak İsrail ordusu gibi Ortadoğu'nun en büyük ordusunu, silah üstünlüğü ile değil, birleşik bir halk hareketi yaratmakla, düşmanın zayıf yanlarını öğrenip ona göre hareket etmekle tesirsiz hale getirebilmişlerdir. Savaş sanatında ustalık ve teknik olarak da güçlenmek, bunların üzerine oturan ve pekiştiren bir rol oynamıştır. (Hizbullah'ın elinde 13 bin adet İran yapımı Katyüsa füzesi olduğu ve bu füzelerin 20 km menzili bulunduğu; diğer füzelerden Fecr-3, 45 km, Fecr-5 75 km menzilli oldukları, ayrıca 100-200 km arasında menzili olan Zelzal füzelerinden de dört-beş adet bulunduğu bildirilmektedir.)

Gerilla savaşının düzenli orduya göre daha hızlı ve esnek hareketi, İsrail ordusunu zor durumda bırakan faktörlerden biridir. Hizbullah'ın savaşla birlikte 'yatay örgütlenme'ye ağırlık verdiği, "her noktanın bir savaşçısı, her mevzinin bir savunucusu" ve "mevzilerin kendine yeterliliği" türünden esnek savunma taktikleri geliştirdiği söyleniyor. Bu sayede önce bombardımana rağmen direnişçilerin lojistik destekleri tükenmedi ve her bölgede direniş örgütlenildi. Direnişçiler, muharebe alanını İsrail askerlerine terk etmeden, "önce işgal etsinler, sonra direniriz" demeden, savaşlar. Savunma ve saldırı taktiklerini iç içe geçirdiler. Tuzaklar kurarak, beklenmedik baskınlar gerçekleştirdiler. İsrail birlikleri hangi mevzilerde direnileceğini, hangisinde çatışma olacağını kestiremedi ve sürekli kayıp verdi.

İsrail'in artan kayıpları ve savaşın uza-

ması, bunun karşısında kural tanımaz savaşını en vahşi yöntemlerle yürütmesi, sivil halkın, özellikle de çocukların katledilmesi, başta Arap halkları olmak üzere, tüm dünya kamuoyunda İsrail'e olan tepkileri artırdı. Bu tepkiler, başlangıçta Hizbullah'ı suçlayan devletleri bile İsrail'in vahşetini kınamaya zorladı. BM üzerindeki baskı arttı. Lübnan savaşının temel amaçlarından biri olan "Hizbullah'ın silahlandırılması"ndan vazgeçmek zorunda kaldılar. Askeri başarısızlık, politik başarısızlığı da koşullandı. İsrail halkının da muhalefeti artmış, İsrail devleti zor durumla kalmıştı.

İsrail ordusu, Lübnan'dan çekildiğinde, resmi açıklamaya göre; 150 İsrail askeri ölmüş, 200'den fazlası yaralanmıştı. 40 Mirkava tankı imha edilmiş, 30 tank da tahrip olmuştu. 4 helikopter, 2 savaş hücumbotu, 1 savaş uçağını kaybetmişti. Bu, İsrail askeri tarihinde görülmemiş bir zayıflık demektir. Buna karşılık, İsrail'in kural tanımaz savaşında 1200 Lübnanlı ölmüş, 2500 kişi yaralanmıştı. Bunların yüzde 45'i çocuktu. 145 köprü yıkılmış 600 kilometrelik yol tahrip edilmiş, Beyrut, Sur, Sayra gibi önemli tarihî kentler büyük zarar görmüştü. Hizbullah'ın İsrail'in sınır kent ve kasabalarına fırlattığı 2 binden fazla füzeyle ise, 200 ev, 30 işyeri, 2 fabrika yerle bir olmuş, ayrıca binlerce ev, onlarca işyeri ve ticaret merkezi ve fabrika zarar görmüştü. Toplamda, bir milyonu aşkın kişi evini, memleketini terk etmek zorunda kalmıştı. Bu mülteci dalgasının, II. Emperyalist savaştan sonra en büyük dalga olduğu belirtildi.

Savaşın ekonomik bilançosu, daha da ağırdı. İsrail'in günlük operasyon masraflarının 30-40 milyon dolar, günlük zarar ziyan faturasının ise 250 milyon dolar olduğu söyleniyordu. Hizmet ve turizm sektörü ise, İsrail'e düşen füzeler nedeniyle felç olmuştu. (Ki bu iki sektörün milli hasıladaki payının yüzde 60'ın üzerinde olduğu bildirilmektedir.)

İsrail, yenilginin nedenlerini arıyor

Hiç ummadığı bir yenilgi ile karşı karşıya kalan İsrail, o günden bu yana bunun nedenlerini sorguluyor. Savaşın sürdüğü günlerde patlak veren skandallarla da birleşen bu sorgulama, İsraili yetkilileri oldukça zorluyor. Başbakan Ehud Olmert ve Genelkurmay Başkanı Dan Halutz, topun ağzında.

İsrail Genelkurmay Başkanı'nın, iki İsrail askerinin Hizbullah tarafından kaçırılmasından birkaç saat sonra, borsadaki hisse senetlerini sattığı ortaya çıktı. Bir İsrail gazetesinin verdiği habere göre, Genelkurmay Başkanı'nın sattığı kağıtlar, 27.9 bin dolar değerinde. Tel Aviv Borsası, İsrail'in Lübnan'a saldırısının başlamasıyla birlikte ilk üç gün düşüş yaşadı. Bunu önceden bilen İsrail ordusunun üst düzey komutanlarının bu durumdan maddi kazanç sağlamaya çalıştıkları anlaşıldı. Böyle bir olaya karıştığı için yoğun eleştirilerin hedefi olan Halutz'un defterinin düzüleceği söyleniyor. Öte yandan Başbakan Ehud Olmert'in Kudüs'te SFT alanında satın aldığı evle ilgili haksız kazanç sağladığı haberleri de yeniden gündeme geldi.

Askeri yenilgi ile birleşen, devletin üst düzey kademesindeki bu yolsuzluk ve çürüme, siyasi bunalımı da beraberinde getirdi. Ehud Olmert Hükümetinin bu çok yön-

Başta MOSSAD olmak üzere tüm istihbarat birimleri, boşa düştüler. Direnişçiler, savaş başlar başlamaz, her tür elektronik cihazla ilgisini kesti. Telefon, internet gibi teknolojik aletler üzerinden değil, eski biçimde kuryeler üzerinden bağlantıya geçti. Böylece burjuvazinin son yıllarda en gelişkin olduğu 'teknik takip'i ve onun sayesinde gerçekleştirdikleri 'nokta vuruşları' imkansız hale getirdi... İsrail'in artan kayıpları ve savaşın uzaması, bunun karşısında kural tanımaz savaşını en vahşi yöntemlerle yürütmesi, sivil halkın, özellikle de çocukların katledilmesi, başta Arap halkları olmak üzere, tüm dünya kamuoyunda İsrail'e olan tepkileri artırdı. Bu tepkiler, başlangıçta Hizbullah'ı suçlayan devletleri bile İsrail'in vahşetini kınamaya zorladı.

lü çalkantıya ne kadar dayanacağı belirsizliğini koruyor.

İsraili generaller ise, Hizbullah'ın askeri gücünün umulandan çok daha ürktücü olduğunu itiraf ediyorlar. Bir İsrail gazetesinde "Savaşın Hataları" başlığı altında, Hizbullah ve lideri hakkında yeterli istihbarat yapılmadığı yazıyor. İsrail Savunma Bakanı, Hizbullah tehdidinin boyutu konusunda uyarılmadığını belirterek, İsrail ordusunu suçluyor. Kısaca; Ordu, istihbarat teşkilatına ve hükümete, hükümet ise, orduya yükleniyor. Her kurum, topu diğerinin üstüne atıyor. "Yenilgiler yetim kalır" sözü, bu kez İsrail şahsında somutlanıyor.

İsrail Başbakan Yardımcısı Şimon Peres ise, Hizbullah'ın son çatışmada silahların üçte birini kullandığını, İsrail'in, aralarında uzun menzilli füzelerin de bulunduğu birçok silahı imha ettiğini söylüyor. Oysa Hizbullah'ın ciddi bir silah ve militan kaybına uğramadığı, dahası komuta kademesinin sağlam kaldığı biliniyor. Saldırı öncesi yüzbin civarında olduğu bildirilen Hizbullah taraftarlarının bugün milyonları aşığı ise kimse için sır değil. Esasında İsrail, gerek Filistin, gerekse Lübnan'da kaldırdığı taşları ayağına düşürdü. Önce kasap Sharon önderliğinde '82'de FKÖ'yü, Filistin topraklarından sürmek için saldırdı. Hizbullah, bu saldırı sonrası kuruldu ve güçlendi. Yıllarca FKÖ'yü ve onun lideri Arafat'ı etkisizleştirmek için çalıştı. Ve 1990 Oslo barış sürecine tepki olarak Hamas doğdu. FKÖ geriledikçe, Hamas güçlenmeye başladı. İsrail, 2004'te nokta operasyonla Hamas'ın liderini öldürdü. 2006'da Hamas, tek başına hükümet kuracak güce ulaştı. Son olarak Filistin'e ve Lübnan'a saldırdı. Hamas ve Hizbullah'ın dünyanın en popüler örgütleri haline getirdi. Hizbullah lideri Nasrallah'ın posterleri her yerde görülmeye başladı. Dahası, yenilmez İsrail ordusu imajını yitirdi.

Şimdi İsrail, nerede yanlış yaptığını bulmaya çalışıyor. Oysa kuruluş aşamasından itibaren öylesine yanlışlıklarla kuruldu, emperyalizmin Ortadoğu halklarına bir kama olarak sokuldu ki, sorunun yanıtı, bugünkü savaşın çok ötesindedir. O yüzden son yenilgiye dönük askeri-teknik yönden eksikliklerini ne kadar doğru saptasalar da, işin tarihsel, siyasal boyutunu ortaya koymadıkça, ne gerçekleri tam olarak ifade ederler, ne de nihai yenilgiden kurtulabilirler.

Örneğin "askeri hatalar" olarak şunlar sıralanıyor: Hava konseptinin başarısızlığı, lojistik malzemelerin eksikliği, tanksavar roketlerine karşı geliştirilmiş güvenlik sistemlerinin yetersizliği, rehaver ortamı, meclisten olağanüstü hal kararı çıkarılmaması, düşük bütçeyle kuzeyde yaşayanların sorunlarının çözülmesi, Suriye sını-

rındaki gerginliğe rağmen Golan Tepeleri'nin de 'saldırıya açık' bırakılması...

İşin teknik yönlerini gidermeleri, tabii ki zor değil. Zaten İsrail ordusu, teknik olarak tüm Arap ülkelerinden üstün durumda. Gelin görün ki, siyonist politikaları ve emperyalizmin bir maşası olarak Ortadoğu halklarına çektiydikleri, yenilgilerinin gerçek nedenidir ve bu politikalarından vazgeçmedikleri sürece de yenilmeye mahkumdurlar.

Her yenilgi sonrasında olduğu gibi şimdi "günah keçileri" aranıyor, "kurbanlar" isteniyor. Bu arada gerçekleri ortaya koyan itiraller da yapılmıyor değil. İsrail Kara Kuvvetleri Komutanı Tümgeneral Benjamin Gantz, Lübnan savaşı üzerine yapılan bir röportajda, "22 yıl Lübnan'da kalan, araziye ve düşmanı iyi tanıyan İsrail Silahlı Kuvvetleri gibi dünya çapında bir ordunun nasıl böyle bir durumu yaşadığı" sorusuna şöyle yanıtlıyor: "Lübnan aynı, fakat bu savaş tamamen farklı bir savaştı. Burada son teknolojik silahları sahip, bizim hava baskatımızı ve savaşıma usullerimizi bilen ve gizlenme ko-

Gerilla savaşındaki yaratıcılık

"Dördüncü nesil savaşı", "Asimetrik savaş" vb. yanı sıra Lübnan savaşıyla birlikte gündeme giren diğer bir tanımlama; "Doğaçlama Patlayıcı Aygıtlar" (DPA) dır. Gerilla savaşında kullanılan direnişçilerinin yaratıcılığı ile bulunmuş silahlara, bu isim verilmektedir. Bunlardan en tipik olanı ve en fazla bilineni, Vietnam savaşı sırasında ABD askerlerinin yollardaki boş teneke kutularına vurma alışkanlığını fark eden Vietkong gerillalarının, bu kutulara patlayıcılar yerleştirip Amerikan ordusuna verdikleri kayıptır. Şimdi benzer silahların, işgal altındaki ülke halklarınca kullanılmaya başlaması, bu tür silahları yeniden gündeme sokmuştur.

Iraklı direnişçiler, her seferinde yeni buluşlarıyla işgal ordularını şaşkına çeviriyor ve büyük kayıplar verdiriyorlar. Bunların başında asfalt yolları geceden kazıyıp patlayıcılar yerleştirdikten sonra kapatmak, böylece 'görünmez bombalar' yaratmak geliyor. Asfaltın kazılamadığı yerlerde çeşitli biçimlerde kamufle edilerek yol kenarlarında hedeflerini bekliyorlar. Son aylarda oyuncak bebek ve maket hayvanları da bu şekilde kullandılar. Koşulların da zorlamasıyla bu tür patlayıcıları çeşitli biçimlere sokabiliyorlar. Öyle ki, 2005 yılı içinde Amerikan'ın üç askeri helikopteri, bu tür silahlarla düşürüldü. Bunların düşüş biçimleri kesin olarak bilinmemekle birlikte iki yöntem tahmin ediliyor. Birincisi, helikopterlerin standart uçuş güzergahları üzerinde belli noktalarda konuşlanan direnişçilerin helikopterin yaklaşmasıyla yaklaşık 15 metre yüksekliğe karada kullanılan paketlenmiş patlayıcıların fırlatılmış olması. İkincisi, fırlatma işleminin değiştirilmiş havan toplarıyla yapılması. Buna karşı Amerikan ordusu zırhlı korumaları arttırıyor fakat direnişçiler de bombaların tahrip gücü arttırarak buna yanıt veriyorlar. Keza insansız hava araçlarını devreye sokmak gibi çeşitli yöntemleri deniyor, bu yönde araştırma merkezleri kurarak bertaraf etmeye çalışıyor.

Ancak tarih gösteriyor ki, emperyalistlerin her yeni teknolojisi, direnişçiler tarafından etkisiz hale getiriliyor, hatta bir bumerang gibi onları vuran silaha dönüşebiliyor.

nusunda ustalaşmış bir düşmanla karşı karşıyaydık. Düşman gömülmüş ve gizlenmişti. Bu onlar için büyük bir avantajdı..." "Süveyş Kanalı'nı üç günde geçen ve Şam'a dört günde ulaşan İsrail ordusu için 10 hafta çok değil mi" sorusuna ise, "Geçmişle karşılaştırmayı bırakmalıyız ve nesil farkını dikkate almalıyız. İyi silahlandırılmış, ölümüne savaşan fanatik bir düşmanı, oldukça geniş bir bölgeden üç günde, yedi günde batta bir ayda temizleneceğini düşünenler, bu yeni savaş türünü anlamamışlardır. Klasik, güce karşı güç savaşına girmedikçe, teslim olmak için faniyetlerini sallayan uzun düşman askeri kayırlarını görmeyeceğiz." (röp: Barbara Opal, Defence News Dergisi 28 Ağustos 2006, Çeviri: Cihangir Dumanlı, Cumhuriyet Strateji Eki, 18 Eylül 2006)

İsrail üst düzey subaylarının, ayakları suya değmiş benziyor. O kendine güvenli, rahat halleri gitmiş, yerini endişe ve korkuya bırakmış. Bütün bunlar üzerine İsrail'de yayınlanan bir gazetede şunlar yazıyor: "İsrail mubarebeyi kaybetti... Bundan sonra Nasrallah'ın veya Bin Ladin'in kellesini de getirse, şu acı gerçeği değiştiremeyecektir. Biz kaybettik, onlar kazandı! Biz vurucu ve caydırıcı gücümüzü yitirdik. Artık her aklına esen bize fütze sallayabilir." "Asıl korkulan budur. Yahudiler için en güvenilir yer olarak kurulan İsrail'in, gerçekte en güvenilmez topraklar olduğu bir kez daha görülmüştür."

İsrail'de artan iç sorgulamaların en önemli nedeni, hiç kuşkusuz İsrail askerlerinin ve halkının tepkileriydi. İsrail'de vatanı ihanet suçlamasını göze alarak sivillerin bombalanmasını reddeden savaş pilotları var. Son Lübnan saldırısında da bazı pilotlar, sivil halka dönük saldırıları yapmama çağrılarını söylediler. Cephedeki askerler, "müthlak bedeller peşinden sersem sersem dolaştık durduk. Karargah, kararsız durandı" diyorlardı. Bazıları ise, "yeterli eğitim almamış insanlarla cepheye koştuk" diye yakınıyordu.

İsrail halkı, özellikle de Hizbullah bombalarının menzilineki halk, kendilerini aldatılmış ve terk edilmiş hissettiler. Hizbullah'ın Katyüsa füzeleriyle sürekli bombaladığı İsrail'in Kuzeyinde yaşayan ve İsrail'in yüzde 12'sini oluşturan bölge halkı, savaş boyunca sığınaklardan çıkamadı. İsrail hükümeti, şimdi bu bölgeye yeterli desteği sunmamakla suçlanıyor. Zaten buralara çok önceden özellikle Müslüman-Arap ve Hristiyan kökenli İsraillilerin yerleştirildiği söyleniyor. İsrail'in Arapları, Arapları kırım politikasının bir sonucu olarak bu hazırlığın yapıldığı belirtiliyor. Tabi bu durum, bölge halkının İsrail devletine olan tepkisini iyice artırdı. Her ne kadar İsrail hükümeti, ABD'nin 11 Eylül saldırılarından hemen sonra uygulamaya koyduğu sansüre benzer bir şekilde bombalanan yerlerden yıkılmış, harap olmuş evlerin, ölü ya da yaralı İsraillilerin görüntülerini yayımlamayı yasakladı ise de, Hizbullah'ın gücünü bilen halk, ülkenin kuzeyinde neler olduğunu görmese bile tahmin etmekte zorlanmadı. Öte yandan bölgede başta Hayfa olmak üzere ülke ekonomisinin kalbi olan sanayi şehirlerinin bulunmasının, hükümetin bu bölgeyi resmen "savaş alanı" ilan etmemesindeki en önemli faktör olduğu belirtildi. Bir süredir kan kaybetmekte olan İsrail ekonomisinin, buradaki üretimi tümünden durdurarak felç olacağı, o

İsrail-Lübnan savaşı, iki ülkenin egemenleri ve onlar adına savaşan ordular arasında cereyan etmedi. İsrail ordusuna karşı direnen bir halk ve başta Hizbullah olmak üzere örgütler vardı. Daba önceki yıllarda işgal edilen ülkelerde olduğu gibi milis tarzı örgütlenme ve gerilla savaş taktikleriyle bu savaş yürütüldü. 35 gün süren savaş boyunca, Lübnan ordusunun ortalıkta görünmediği biliniyor. Öyle ki, İsrail saldırısı sonrasında Lübnan'ın bir ordusu olup olmadığı sorgulanmaya başlandı. Oysa Lübnan'da 60 bin kişilik bir ordu var ve bu ordu, Lübnan halkından kesilen paralarla besleniyor.

yüzden hükümetin bu kararı alamadığı açığa çıktı. Ona rağmen 500'e yakın fabrikanın kepenklerini indirdiği, üretimin yüzde 70'inin durduğu, bunun da İsrail ekonomisini ciddi bir tehlike ile karşı karşıya bıraktığı söyleniyor.

Filistin ve Lübnan saldırıları süresince, İsrailli savaş karşıtlarının eylemleri eksik olmadı. İsrail Komünist Partisi, Hizbullah'ın direnişini haklı ve meşru bulduklarını açıkladı. Hizbullah ve Hamas'ın politik çizgisine karşı olduklarını bildiren İsrail Komünist Partisi MK'sı, her iki örgütün de işgale karşı savaştığını, yoksul halkın desteğini aldıklarını belirtti. Bu yönleriyle İsrail halkının, devrimci ve demokratlarının iyi bir sınav verdiğini söyleyebiliriz.

Lübnan savaşının örgütleri...

Lübnan savaşının ortaya çıkardığı gerçekler, sadece İsrailli yetkililerce sorgulanmıyor. Burjuvazi kendi adına sonuçlar çıkartırken, ezilen halklar da bu deneyimlerden öğrenmeye çalışıyor. Kısaca, her sınıf ve kesim, savaşı kendi cephesinden değerlendiriyor, geleceğe hazırlık yapıyor...

Gazeteci-yazar Faik Bulut, Hizbullah'ın İsrail'e karşı savaş taktiklerini şöyle yorumluyor: "Hizbullah öncelikle İsrail ordusunun savaş taktiklerini gözlemlemiştir. Buna göre, İsrail ordusu kısa süreli yıldırım saldırıları düzenli çatışmalarda çok başarılıdır. Önce karşı tarafın savaş yeteneğini felç eden yoğun hava bombardımanı, ardından avcı kolu düzeninde mekanize birlikler ve piyade ile ilerleme. Bu zaafları iyi yakalayan Hizbullah, son çatışmalarında değişik taktikler uyguladı. Coğrafi durumundan yararlandı... Geniş alan manevraları ve çöldeki meydan mubarebelerine alışmış İsrail'in mecburen tek sıra dizili tanklarından bir reya birkaçını tabir etti. Yol tıkanmış, arazi kuvvetler işginalık yarattı. Arka sıradaki bütün araçlar ve birlikler atıl kaldılar; kolay hedef teşkil ettiler. Tankların peşi sıra gitmesi gereken avcı kolları ve piyade birlikleri bu kez en önde yürüyüp güvenliği sağlamaya çalışırken arlandılar." (Cumhuriyet Strateji 11 Eylül 2006)

İsrail'in en büyük yanılgısının, bu savaşın daha önceki Arap savaşlarında olduğu gibi kısa sürede zaferle biteceğini sanmasıdır, birçok askeri uzman birleşiyor. Bugüne dek Arapların ABD-İsrail ittifakına karşı tüm savaşları, klasik nizami (düzenli) orduların savaşı şeklinde cereyan etmişti. Keza Afganistan ve

Irak'ta da Taliban ile Saddam ordusuyla savaş da bu kapsamdaydı. Ancak Taliban ve Saddam ordularının yenilmesi ve dağılmasından sonra Irak ve Afganistan'da verilen mücadele, klasik savaş düzeninin dışına çıktı. Aynı şekilde Filistin'de Hamas, Lübnan'da Hizbullah da klasik savaşın dışına çıkarak gerilla savaş taktiklerini uyguladılar. ABD ve İsrail ordusunu zor durumda bırakan da savaşın bu yeni şekliydi.

Bir Hizbullah gerillası, "İsrail, savaşta ve strateji konusunda her zaman sabırsızdır. Biz ise günlerce, haftalarca, aylarca bekleyebiliriz. İsrailliler, bereket eder ve mutlaka bir yanlış yapar. Biz de bunu ka-

Hizbullah'ın kuruluşu, amacı ve sosyal tabanı

İsrail'in 1982'de gerçekleştirdiği Güney Lübnan işgalinde, ona karşı savaşan İran yanlısı bazı gruplar ortaya çıktı. Bu gruplar 1985 yılında birleştiler. Hizbullah, bu grupların birleşmesiyle oluşan bir 'şemsiye örgüt' oldu. Kuruluş Bildirgelerinde, amaçlarını; "ABD'li, Fransız ve İsrailli işgalcileri Lübnan dışına sürmek, işgalcilerle işbirliği yapan faşist 'Flan]' partisini yenmek ve halkın dileddikleri hükümeti özgürce seçmelerine fırsat tanımak" olarak bildirdiler. İran'ın Şii İslam modeline yakınlık duymakla birlikte, dinci kimliklerini daha esnek tutmaya özen gösteriyorlar. Lübnan'da yaşayan Hristiyanları da karşısına almamaya çalışıyorlar. Ayrıca Yahudilere değil, siyonizme karşı olduğunu belirtiyorlar. Elbette bütün bunlar, kitle tabanını genişletmek için yapılıyor. Ayrıca sınıfsal olarak Şii burjuvazisine dayanıyor. Bu kesimin çıkarı da Lübnan'daki pastadan daha büyük bir pay kapmak. Bunun için Lübnan nüfusunu oluşturan çeşitli topluluklarla iyi ilişkiler kurmaya çalışıyorlar. Hizbullah sadece bir askeri örgüt değil. Sosyal hizmetler, okullar, sağlık merkezleri ile sosyal, siyasal bir kimlik de taşıyor. '91'den itibaren parlamento seçimlerine katılmış ve koltukların beşte birini kazanmışlar.

Başta ABD ve İsrail olmak üzere emperyalistlerin iddia ettiği gibi 'terörist' bir örgüt olmadığı da açık. İşgale karşı Lübnan halkının verdiği haklı savaşa önderlik ediyor. Bugüne dek en büyük eylemi olarak, ABD işgal birliklerinden 241 askerin öldürülmesi geçiyor, fakat Hizbullah bu eylemi üstlenmiyor. El Kaide'nin eylemlerine de karşı olduğunu açıklıyor.

Hizbullah'ın lideri Abbas Musavi, 1992'de İsrail helikopteri ile öldürülünce yerine Nasrallah geçti. Son İsrail saldırısıyla birlikte ise, sadece Şii kesimlerin değil, tüm Arap dünyasında popüliteleri en yüksek lider oldu.

Lübnan'ın nüfusu 4.5 milyon civarında. 1.5 milyonunu Şiiler oluşturuyor. Hizbullah, Şiilerin örgütü olarak bilinmekle birlikte giderek artan oranda diğer etnik ve mezhepsel toplulukların da sempatisini kazanıyor. Son İsrail saldırısında Dürzilerin olduğu kadar Hristiyanların da desteğini aldığı ortaya çıktı. Hatta Lübnan Başbakanı, ABD Dışişleri Bakanı Rice ile görüşmeyi reddetme durumunda kaldı. İsrail'in çekilmesinin ardından, çok hızlı biçimde halkı Güney Lübnan'a sevk eden ve hasarlı binaları tespit ederek, bunların giderileceğini duyuran da Hizbullah oldu. Nasrallah televizyon konuşmasında evleri ve eşyaları yok olanlara para yardımında bulunacaklarını bildirdi. Yüzlerce kişiyi sokakları temizlemek ve enkaz kaldırmak için seferber etti.

çırmaz ve onları vururuz... Eğer bomba yağdırmaya devam ederlerse, çadırlara çekiliriz. Lübnan'a düşen her bomba direnişe daha fazla kişinin katılmasına neden olur. Ülkemizi işgal ederlerse, 1982'de yaşadıkları bütünü yeniden yaşarlar" diyor. Ve bu savaşın sadece İsrail'e karşı değil onların işbirlikçilerine karşı da verilen amansız bir mücadele olduğunu söylüyor. (Evrensel 31 Temmuz 2006)

Bir Lübnanlı ise İsrail saldırısı sonrasında şöyle anlatıyor: "Tüm dostlarımız silahlıydılar. Artık hepsi Hizbullah savaşçısı. Arazide iken üniformalarımızı giyeriz. Fakat sivillerle birlikte olduğumuzda normal kıyafetlerimizle dolaşırız... Her gerillanın ve her bölgenin numarası vardır, bölgelerdeki operasyonlara ve gerillaların görevlerine göre bu numaralar değişir. Güney Lübnan'ı kendi içinde bölgelere ayırırız her bölgenin bir komutanı vardır. Ve bu komutanların emrindeki adamlar, en az 3-4 köyü korumakla görevli olurlar." (Evrensel 7 Ağustos 2006)

Görüldüğü üzere İsrail-Lübnan savaşı, iki ülkenin egemenleri ve onlar adına savaşan ordular arasında cereyan etmedi. İsrail ordusuna karşı direnen bir halk ve başta Hizbullah olmak üzere örgütler vardı. Daha önceki yıllarda işgal edilen ülkelerde olduğu gibi mülis tarzı örgütlenme ve gerilla savaş taktikleriyle bu savaş yürütüldü. 35 gün süren savaş boyunca, Lübnan ordusunun ortalıkta görünmediği biliniyor. Öyle ki, İsrail saldırısı sonrasında Lübnan'ın bir ordusu olup olmadığı sorgulanmaya başlandı. Oysa Lübnan'da 60 bin kişilik bir ordu var ve bu ordu, Lübnan halkından kesilen paralarla besleniyor. Ama İsrail ordusu Güney Lübnan'a girdiğinde, Marcanyun'da bulunan bin kişilik polis-asker ortak gücünün komutanı, garnizonda İsrail askerlerini ağırlıyordu. İsrail askerleri ile birlikte çay içmişler ve BM gücünün eşliğinde bölgeyi terk etmişlerdi. Bu görüntülerin yayınlanması ve yükselen tepkiler üzerine Lübnan Hükümeti, bu komutan hakkında soruşturma açmak zorunda kaldı. Fakat savaş boyunca bir bütün olarak Lübnan ordusunun esamesi okunmadı, ancak İsrail askerleri çekildikten sonra ortaya çıkabildiler.

Bugün Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de, Lübnan'da, kısaca işgal altındaki bölgelerde, iki ülke ordusunun savaşı değil, işgal ordusu ile direniş örgütlerinin ve onunla bütünleşmiş halkın savaşı yaşanıyor. İşgale uğrayan ülkelerin işbirlikçi yönetimleri sayesinde, bu ülkedeki ordular ya baştan teslim oluyor, ya da kısa sürede dağılıyor. Buna karşın emperyalist-siyonist işgali kabullenmeyen halk direnişe geçiyor. Ve kendi örgütlerini yaratıyorlar. Bu direniş örgütlerinde, Irak'ta, Afganistan'da olduğu gibi eski ordudan bazı subaylar da yer alabiliyor fakat mücadeleye bu örgütler önderlik ediyor.

Bizim dilimizde, gerilla savaşı, direniş hareketi, silahlı ayaklanma olarak geçen halkın bu silahlı savaşın türleri, bugün emperyalistler tarafından; "düşük yoğunluklu savaş", "asimetrik savaş" ve son olarak da "dördüncü nesil savaşı" gibi isimlerle tanımlanmakta ve bu durumla nasıl edecekleri üzerine yoğunlaşmaktadırlar.

Savaşı adlandırmadaki farklılık bile, kitelerin belleklerinde önemli bir yer tutan bu kavramları unutturma çabasıdır. Fakat nasıl adlandırılırsa adlandırılırsa, direniş

ABD dünyanın; İsrail ise, Ortadoğu'nun en büyük askeri gücü! Bu "büyüklük"; sadece asker sayısı ve ellerinde bulunan en son teknoloji ürünü silahlardan dolayı değil, bugüne dek girdikleri savaşlardan galip çıkmalarıyla sağlandı. Fakat ABD'nin Irak'ta, İsrail'in Lübnan'da yaşadığı durum, onların "büyüklük"lerinin sınırlı ve yenilebileceklerini gösterdi. Ne sayısal ne de teknolojik üstünlük, özgür, eşit, sömürsüz ve savaşı olmayan bir dünya isteyen ve bunun için savaşan "insan faktörü"nü yenileyebilir, onun yerini alabiliyor.

savaşlarının özü aynıdır. Bu öz de, mücadeleyi zamana yayarak hasmı beklemeyi yöntemlerle, beklemeyi zamanda ve yerde vurnak, iradesini kırmaktır. Her dönem teknolojik yenilikler, ilk olarak ordularda yaşama geçirilir. Ancak her defasında, güçsüzü temsil eden direnişçiler, gücünün hassas noktalarını belirleyerek bu noktalara darbeler vurarak güçlenmiş, güç dengesini değiştirmeyi başarmışlardır. Bugün de emperyalist-siyonist orduların en yeni teknoloji ile donanmaları karşısında direnişçiler, bu teknolojileri hızla öğrenmekte ve onlara karşı kullanabilmektedir.

Lübnan halkının İsrail ordusuna yaşattığı zor anlar, bir kez daha emperyalist-kapitalist devletlerin ordularını düşündürmeye ve buradan sonuçlar çıkararak kendilerini yeniden organize etmeye yönelmiştir. Bu güçlere karşı düzenli ordu ile baş edemeyeceklerini gördüklerinden, orduyu küçültmeyi ve kirliliği savaş yöntemlerini daha fazla kullanmayı önlere koymuşlardır. Keza sadece hava kuvvetleri ile kesin sonuç elde etmenin mümkün olmadığını, sonuca ulaşmak için geniş kapsamlı kara hareketine geçmek zorunda olduklarını anlamışlardır. Direnişçi örgütlerin bulundukları coğrafyayı iyi bilmesi, küçük ve esnek birimler kurup vur-kaç taktiği izlemeleri karşısında daha geniş istihbaratı ve özel timleri öne çıkarmışlardır. Düzenli orduların elindeki modern füze savunma sistemlerinin (Patriot, Arrow, vb.) uzun menzilli füzelerle karşı oluşt, kısa ve orta menzilli füzelerde etkili olamaması, bu tür füzelerle karşı savunma sistemini geliştirmeyi önlere koymuşlardır. vb...

Kısaca, emekli generallerden, savaş stratejisi uzmanlarından, burjuvazinin tüm akıl hocaları, son yıllarda gelişen direniş hareketleri ve gerilla savaş taktikleri üzerine uzun uzun düşünmekte ve karşı ataklar geliştirmektedir. Yine bunların hesaplarına göre; iki ülkenin ordusu arasında geçen bir savaşta, saldırı taraf, yani işgalci güç, savaşı kazanabilmesi için saldırdığı ülkenin asker sayısının 3 katı çıkarma yapmak zorundadır. Eğer saldırıya uğrayan taraf, gerilla savaşı başlattıysa bu oran 1/7'ye çıkar. Yani 10 bin civarında olduğu söylenen Hizbullah'ın askeri gücüne karşılık, İsrail'in 70 bin asker göndermesi gerekirken 30 bin kişilik bir ordu ile savaşa girmesinin yetmeyeceği söylenmektedir. Fakat İsrail ordusu, 70 binle de saldırsa, direnişe geçen bir halkın üzerinde hakimiyet kuramayacağı, tarihte yaşanan daha önceki savaşlarla da kanıtlanmıştır. Aksine savaş alanında direnişe katılanların sayısı büyük bir artış göstermektedir.

Öte yandan işgal ordularının artan askeri gücü, ekonomik ve siyasi faturayı da ağırlaştırmakta, ödedikleri bedeli büyütmemektedir. Bunun yanı sıra savaşın uzaması, iğrenç yöntemlerini çok daha fazla deşifre etmekte, kamuoyu desteğini hızla yitirmelerine yol açmaktadır. Bu durum ve artan cenazeler, gerek ordu içinde gerekse kitlelerde savaş karşıtlığını büyüten en önemli faktördür. Bütçenin büyük kısmını yutan askeri harcamalar ve savaş döneminde uygulanan 'savaş ekonomisi', halkın yaşam koşullarını çekilmez hale getirir. Halk bir an evvel savaşın bitirilmesini ister. Böyle bir durumda işgal ordusu geri çekilse de, çekilmese de kaybetmiştir. Midyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olması da mümkündür. İçteki savaş karşıtlığı ve

hoşnutsuzluk, ayaklanmalara ve devrimlere kadar gidebilir çünkü.

Kısacası, emperyalizmin askeri stratejilerinin kurdukları tüm denklemler, sorunludur ve tüm çözüm önerileri, kendi içinde paradokslarla doludur. Kesin olan; bugüne dek geliştirilen hiçbir askeri taktiğin, halk hareketini durdurmaya yetmediği, bundan sonrakilerinin de yetmeyeceğidir.

İşte ABD dünyanın; İsrail ise, Ortadoğu'nun en büyük askeri gücü! Bu "büyüklük"; sadece asker sayısı ve ellerinde bulunan en son teknoloji ürünü silahlardan dolayı değil, bugüne dek girdikleri savaşlardan galip çıkmalarıyla sağlandı. Fakat ABD'nin Irak'ta, İsrail'in Lübnan'da yaşadığı durum, onların "büyüklük"lerinin sınırlı ve yenilebileceklerini gösterdi. Ne sayısal ne de teknolojik üstünlük, özgür, eşit, sömürsüz ve savaşı olmayan bir dünya isteyen ve bunun için savaşan "insan faktörü"nü yenileyebilir, onun yerini alabiliyor.

...

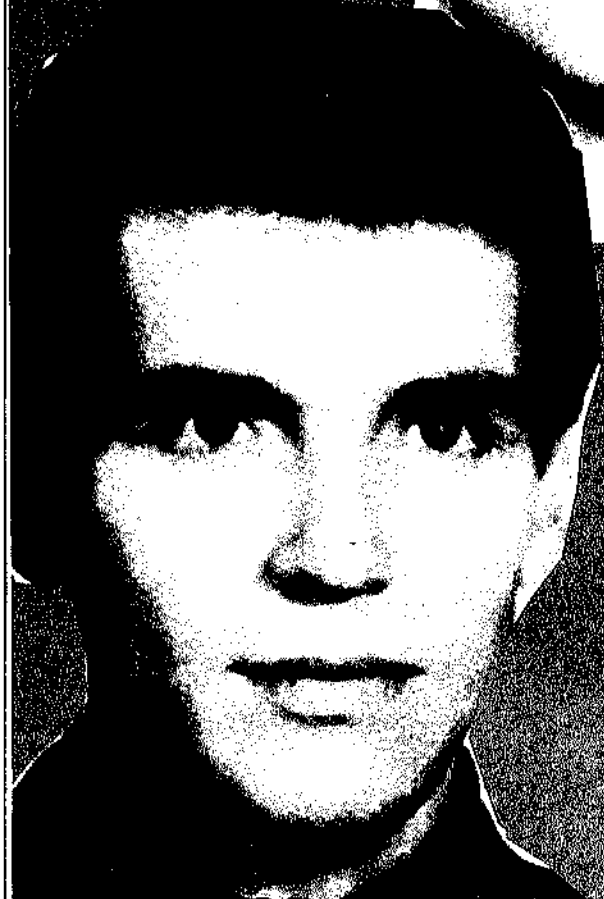
ABD'nin Irak'ta, İsrail'in Lübnan'da batıklığa saplanması ve yenilmezlik ünvanlarının sarsılması, bu devletlerin havlu attığı ve savaştan geri çekilecekleri anlamına gelmemektedir. Aksine yeni emperyalist savaşın daha başında olduğumuzu söyleyebiliriz. Bunun da merkezinde Ortadoğu'nun durduğu açıktır. İsrail Kara Kuvvetleri Komutanı açıkça, "başlıklar, aylar veya yıllar alabilir ama sanyorumu Hizbullah'la mücadele yeni bir savaş olmadan çözülmez" demektedir, Lübnan savaşının da daha ilk raundunun yaşandığını ilan etmektedir.

Savaşın yeni aşamaları, çok daha kanlı ve zorlu geçecektir. Elde edilen başarılar, hiç kimsede rehavete ve kolay zafer beklentisine yol açmamalıdır. Burada önderliğin rolü devreye girmekte, devrimci ve komünistlere düşen görevler büyümektedir. Hamas, Hizbullah gibi örgütlerin ideolojik-siyasal duruşları ortadadır. Bunların direnme menzilleri bellidir. Ezilen halkların mücadelesi, bu İslamcı örgütlere terk edilemez. İşgale ve savaşa karşı, komünist ve devrimcilerin daha aktif mücadeleye atılması, direnen halklara önderlik etmesi şarttır.

ABD'nin Ortadoğu merkezli yeni emperyalist savaş ve bu savaşta uyguladığı yöntemler, "21. yüzyıl, 'asimetrik savaşların' yüzyılı olacaktır"; "ABD, 21. yüzyılda bütün dünyayı etkileyecek bir terör örgütleri fabrikası bırakacaktır" şeklinde kehanetlere yol açmaktadır. 2000'li yıllara girerken, ABD'li stratejistlerin "21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacak" şeklinde ifade ettikleri korkularının benzeridir söylenenler. Korkunun ecele faydası olmadığı görülmüştür. Ama bu korkuyla daha da saldırganlaşacakları, yeni savaş planlarıyla ortaya çıkacakları kesindir. Henüz son sözler söylenmemiştir.

20 yüzyıl, devrimler yüzyılı oldu. İki emperyalist savaşa karşılık yüzlerce ülkede halk ayaklandı, devrim ve sosyalizm hedefiyle savaştı. 21. yüzyıla yeni bir emperyalist savaşla girdik. Bunun sonucunu, yine, ezilen halklar, işçi ve emekçiler belirleyecek. Bir önceki yüzyılın büyük hazinesinden öğrenerek savaşıcağız, savaşarak öğreneceğiz. Ve yine kazanan "büyük insanlık" olacak. Irak ve Lübnan, bunun ilk işaretlerini verdi. Gerisi mutlaka gelecektir.

ONLARIN EYLÜLLERİ ÜZERİNE,
BİZİM EKİMLERİMİZ DÜŞECEK!

EKİM SENİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!